

68

Đang chờ: Mừng Cựu NB Phụ Nữ Kỳ (1971-79) sáng nghiệp Điều Dưỡng chi Kho Sách Xưa Quán Văn Đường

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

Wason
P 215
924+

CHỦ NHIỆM : VŨ MỘNG LONG
 CHỦ BÚT : ĐÌNH TIẾN LUYỆN
 THƯ KÝ : PHẠM ĐÌNH THỐNG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595

VĂN

con đường giáo dục kỹ thuật
 những chiếc bóng nắng
 nắng vàng
 tan như sương mờ
 còn lại một buổi chiều
 gom trong ánh mắt
 mưa xuống dịu dàng

PHẠM ĐÌNH THỐNG
 PHẠM THANH CHƯƠNG
 SAO HỒNG
 NGỌC MINH
 VŨ THỊ BÍCH THÁI
 THÁI VŨ
 ÁI BẮC

THƠ

hoàng anh tuấn — vương mán — hồ ngọc nữ — hoàng ngân
 tôn nữ hoài mi — ngư luân — văn công mỹ — hạ phúc
 trâm — nguyên hoài mỹ — nguyên thị tuyết trinh — trần
 văn nghĩa — hoàng thý châu

TRUYỆN DÀI

mộng ngoài cửa lớp
 vương cổ hạc

NHÃ CA
 ĐÌNH TIẾN LUYỆN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
 chạp phở
 biết một biết mười
 bệnh mới lớn
 ngọc thân ái
 tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BAN NGỌC
 KIẾN VÀNG
 NGUYỄN THẾ
 NGUYỄN TUẤN ANH
 NGỌC
 TUỔI NGỌC

BIÊN LAI SỐ 579/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ TỪ 14-9-72 ĐẾN 21-9-1972 SỐ 68 BỘ MŌI giá 60đ

thư tòa soạn

chuẩn bị cho tuổi ngọc 70

Tuổi Ngọc 70 đang được tòa soạn o bế từng ly từng chút. Lê Vĩnh Ngọc vẽ hàng chục mẫu bia. Luyện vẽ hàng chục mẫu bia. Duyên Anh chọn kỹ càng. Hoàng Ngọc Tuấn, tác giả tập truyện Hình như là tình yêu, sau một tháng suy nghĩ mới có tên truyện dài cho Tuổi Ngọc: Tôi và em. Nhà văn Mai Thảo còn đang lựa một cái tên thật êm như nhung ngọt như tơ. Bởi vì, truyện dài của tác giả Đề tường nhớ mùi hương, lần đầu tiên viết tặng tuổi ngọc Việt Nam phải là truyện dài ngà ngọc. Duyên Anh thì mải loay hoay, gạch xóa, xé bỏ trang đầu của truyện dài Vẫn còn tiếng chim hót mà anh coi như là một truyện sáng tác để tỏ lòng biết ơn giáo chức tiểu học Việt Nam. Những ngôi trường tiểu học nghèo nàn của quê hương ta, những em bé tóc mượt xanh ở trang vở lòng thầy có dạy bài học yêu thương. Những con chim liu lo hót. Những kẻ ngăn cấm tiếng chim hót. Những kẻ bắt dạy thù hận thay cho thương yêu. Nhưng chim vẫn hót. Và bài học yêu thương vẫn tỏa lan trong không gian khốn khó Việt Nam nhờ quý vị thầy cô tiểu học. Vẫn còn tiếng chim hót, truyện dài tha thiết nhất một đời viết văn của Duyên Anh. Sẽ khởi đầu ở Tuổi Ngọc 70. Nhiều bài, nhiều mục lạ, hữu ích, sẽ xuất hiện ở Tuổi Ngọc 70. Với chữ in mới còn sắc cạnh. Với máy vừa thay ru lô. Với những tâm hồn gần bó, đoan chắc phải thực hiện bằng được một tuần báo lý tưởng của tuổi trẻ. Tuổi Ngọc phải vươn lên. Tuổi Ngọc phải mãi mãi vươn lên. Bằng sáng tạo và sáng kiến của chính mình. Xin bạn ngọc luôn luôn khích lệ Tuổi Ngọc trong tình yêu mến nồng nàn của quý bạn.

**một văn thư
đáng yêu nhất**

Hắn bạn ngọc còn nhớ bức tâm thư của bạn báo chủ nhiệm Duyên Anh đăng trên Tuổi Ngọc số 63? Ân huệ đã ban cho những tờ báo mà Duyên Anh thành khẩn xin Tổng Thống, Chính phủ và Bộ Thông Tin. Số báo tới ở trang nhất, tòa soạn sẽ đăng bức thư tri ân Tổng Thống và Chính phủ của Duyên Anh. Hôm nay, tôi xin phép bạn ngọc đăng nguyên văn tờ văn thư đáng yêu, tờ văn thư mang lại niềm hy vọng, niềm phấn khởi cho những kẻ có thiện chí :

Sàigòn, 9 tháng 9 năm 1972

Số 1293/BTT/PTTT/BC

Kính gửi Ông Chủ nhiệm tuần báo
Tuổi Ngọc

Thưa ông Chủ nhiệm

Sau khi duyệt xét nội dung, chủ trương của quý báo và đơn xin đề ngày 22-8-72 của ông Chủ nhiệm, Bộ Thông Tin đã chấp thuận miễn hẳn

tiền ký quỹ cho quý báo chiếu khoản sau cùng của khoản 6 điều 4 mới sắc luật ghi trên.

Đồng thời, Nha tôi cũng xin lưu ý ông Chủ Nhiệm là mọi thay đổi, nếu có, về nội dung hay chủ trương của quý báo về sau, có thể sẽ đưa đến việc xét lại quyết định này.

Trân trọng kính chào ông Chủ nhiệm.

Giám Đốc Nha Báo Chi
TRẦN VĂN LƯU

Tờ văn thư quả là đáng yêu. Anh em Tuổi Ngọc (và cả bạn ngọc nữa chứ) mong đợi « nó » như một thi sĩ mong đợi cô Hạnh Phúc :

*Có Hạnh Phúc, góm tôi chò có mãi
Xây dựng có sứt mẻ những bàn tay
Trầy bả vai nhỏ máu những chân mày
Nhưng có đến cả vùng trời hiện hiện*

Vùng trời đó bắt đầu từ Tuổi Ngọc số 70, số báo mở đường cho một đời làm báo. Nó sẽ là vùng định cư của chúng tôi, của chúng ta. Văn thư có lưu ý Tuổi Ngọc không được thay đổi chủ trương cũ. Tuổi Ngọc đã hứa với bạn ngọc từ lâu. Rằng, nếu làm bạn Tuổi Ngọc thà giết nó trước đi còn hơn làm mất niềm tin của bạn ngọc. Tuổi Ngọc chỉ hay hơn, đẹp hơn. Tuổi Ngọc không thể dở hơn, xấu xa hơn, dù chưa một lần xấu xa, tồi tệ (Ái Hoa).

**xin được khen
trung tâm học liệu lần đầu**

Chương trình Truyền Hình Giáo Dục do Trung Tâm Học Liệu của Bộ

Giáo Dục mới ra mắt những học sinh « ham đọc, hiểu học và ưa suy nghĩ » tối hôm 11-9-72 trên bảng tần số 9. Trung Tâm từ nhiều năm nay, chỉ có Đỗ Vui Đề Học. Nay ra thêm chương trình mới quả là đã tiến bộ. Chương trình mới khởi sự bằng bài học về văn minh của « tiền nhân » Xơ me, Xơ mít những bốn ngàn năm xưa. Người điều khiển, giáo sư Cao Thanh Tùng với giọng nói trầm ấm, chậm rãi đã giúp cho học sinh hiểu rõ vài điều đại cương về nền văn minh cổ của nhân loại và những gì loài người hiện tại đang thụ hưởng nhờ nền văn minh ấy. Giáo sư Tùng không quên giáo dục : « Các em, các em phải tự hỏi ta đã đóng góp gì cho văn minh thế giới ? » Câu « tự hỏi » hơi khó « tự trả lời ». Đề từ từ rồi sẽ đóng góp Chương trình thật hữu ích cho cả người lớn nữa (kể cả tôi). Chỉ tiếc hai vị nữ giáo sư (nhất là vị người Việt gốc miền Bắc) nói nhanh quá, như đọc bài, thành ra nghe không kịp. Hy vọng sự nói nhanh sẽ bớt ga chút chút để mọi người kịp nghe đề học và hiểu. Lần đầu tiên được khen ngợi Trung Tâm Học Liệu tôi rất lấy một sự sung sướng. (Kiến Em)

**phát triển giáo dục
đại học trong nước**

Sau ba ngày hội thảo về chương trình phát triển Đại học tại Nha Trang giữa các viện trưởng Đại học trên toàn quốc và Bộ Giáo Dục, đã đưa đến quyết nghị thi tuyển vào tất cả các phân khoa Đại học, kể cả

Luật, Văn Khoa, Khoa Học..., để làm tăng giá trị của văn bằng, chứng chỉ Đại học Việt Nam. Trước đó hơn một tuần, ông Tổng trưởng Giáo Dục cũng cho biết là, để tiết kiệm ngân sách quốc gia, trong tương lai, việc cho sinh viên du học cần sẽ được hạn chế. Từ đó, chính phủ sẽ cố gắng dành thêm ngân khoản để phát triển Đại học trong nước, mà việc thực hiện mô thức Đại học Cộng đồng là một. Từ đệ nhất Cộng Hòa, với mục tiêu của giáo dục được đề ra là Nhân bản, Khai phóng và Dân tộc đến đệ nhị Cộng Hòa, mục tiêu giáo dục là Thực tiễn và Đại chúng, người ta thấy có sự phát triển ở tất cả giáo dục Đại học qua việc các Đại học công, tư mọc lên đông đảo. Nếu thật sự tất cả các phân khoa đều tổ chức thi tuyển (Dĩ nhiên có thi là có người đậu kẻ rớt) thì những người rớt này sẽ học đâu? Từ trước đến nay, những tân sinh viên khi nào thi vào các ngành khác không lọt được cái nào, lúc bấy giờ mới nghĩ tới chuyện ghi danh học Khoa học, Văn hhoa, Luật khoa hay các phân khoa ghi danh tự do ở các Đại học tư khác. Vì thế, các phân khoa này số sinh viên đông đảo dễ sợ. Có lẽ tổ chức thi tuyển vào các phân khoa Đại học để loại bỏ bớt một số sinh viên kém cũng hay. Những người đậu sẽ học hành thoải mái hơn và người rớt sẽ lo làm chuyện khác hơn là học hành lê phè. Chúng ta có quyền hy vọng với những sự cải tổ về giáo dục, đặc biệt là Giáo dục Đại học, một mai tình trạng giáo dục nước nhà sẽ sáng sủa hơn hầu có một lối thoát cho sự bế tắc giáo dục hiện nay. (Phạm Định)

con đường giáo dục kỹ thuật

PHẠM ĐÌNH THÔNG trình bày

Nhìn vào con số khiêm tốn các trường Trung học Kỹ thuật trên toàn quốc so với một dân số trên mười lăm triệu người, người ta lấy làm ái ngại về sự ít ỏi này. Như hầu hết những quốc gia đang trên đường mở mang, Việt Nam cũng đang chạy theo con đường kỹ nghệ hóa xứ sở. Nền giáo dục kỹ thuật trở nên cần thiết và quan trọng để góp phần kiến tạo quốc gia. Tuy nhiên, phải thành thật nhận định rằng những kết quả đã thu lượm được không mấy khích lệ, sau một thời gian ở giai đoạn thử thách của chính sách giáo dục kỹ thuật nói riêng, và giáo dục tổng quát, nói chung. Từ đó, chúng ta thử tìm hiểu tại sao lại có kết quả quá khiêm tốn như thế và nêu ra vài ý kiến thô thiển hầu góp được một chút gì trong công cuộc giáo dục nói trên.

Từ khi người Pháp rời Việt Nam để lại một đường hướng giáo dục lấy lệ qua Nha Học Chánh, các chính phủ, sau đó, với các ông Tổng trưởng Giáo dục đã tùy hứng mà đưa ra các chính sách giáo dục với những tên gọi nghe khá hấp dẫn: Nào là Nhân Bản, Khai Phóng, Dân Tộc (các tiêu chuẩn hồi đệ nhất Cộng Hòa) đến các chính phủ sau Cách Mạng 11-63 cũng chỉ được thể hiện ở các danh xưng. Và công việc của Bộ Giáo Dục cũng chẳng hơn gì công việc của Nha Học Chánh trước đó là bao. Giáo dục Kỹ thuật cũng chia chung tình trạng đó.

Tại các trường Trung học Kỹ thuật, học sinh được thu nhận vào từ lớp tám (Đệ ngũ cũ), thay vì lớp sáu như các trường phổ thông, vì chương trình học của các học sinh kỹ thuật tương đối nặng hơn học sinh phổ thông nhiều. Mỗi tuần học sinh kỹ thuật thường phải học từ 35 đến 40 giờ. Nếu là học sinh ban chuyên nghiệp thì phải học từ 20 đến 25 giờ về nghề ngành mình theo gồm có phần lý thuyết và thực tập ở xưởng, và khoảng 15 giờ học văn hóa gồm có toán, lý hóa, sinh ngữ... Nếu là học sinh ban kỹ thuật toán thì ngược lại, nghĩa là từ 20 đến 25 giờ học văn hóa (ngang chương trình của học sinh phổ thông), và thêm khoảng 15 giờ học kỹ thuật, gồm

5 giờ Kỹ nghệ họa, 8 giờ học về nghề mình chọn trong đó có phần lý thuyết và phần thực tập ở xưởng... Những ngành chuyên môn được dạy ở các trường Kỹ Thuật gồm cơ khí ô tô, điện học, nguội và máy dụng cụ, kỹ nghệ gỗ, kỹ nghệ gò, hàn...

Trình bày phần trên để chúng ta thấy rằng chương trình học của học sinh kỹ thuật khá nặng và tốn kém (cho cả nhà nước lẫn học viên). Và thường thường các học sinh thi đậu vào trường Kỹ Thuật đều là học sinh khá. Sau 5 năm trời mài miệt học ở trường Kỹ Thuật và đậu được mảnh bằng Tú tài Kỹ thuật (nếu thi đậu suông sẽ) người tân sinh viên (có Tú tài Kỹ thuật) mang nhiều hào hứng và nhiệt tâm sẽ đứng trước một «khung cửa hẹp» của Đại học và sẽ cảm thấy bơ vơ lạc lõng ngay khi nhìn thấy cuối đường của những năm đèn sách. Phải nhận rõ rằng, đào tạo được một ông Tú tài Kỹ thuật quốc gia đã tốn khá nhiều tiền bạc so với một Tú tài phổ thông. Từ tiền trang bị các cơ xưởng tới tiền mua dụng cụ để học sinh thực tập không phải nhỏ. Tuy nhiên có một sự thực đau lòng cần nêu ra đây là, có nhiều phụ huynh học sinh khi cho con em thi vào trường Kỹ thuật không phải vì thích cho con em mai sau có một nghề trong tay cùng với số vốn kiến thức tương đối, mà vì thấy vào Kỹ Thuật, con em họ dễ thi đậu mảnh bằng Tú tài hơn ngoài phổ thông. Bởi số học sinh tương đối ít của các trường Kỹ Thuật. Lại còn chuyện được miễn thi Tú tài 50% tổng số học sinh lớp mười một nữa... Không những thế, trong thời gian học ở trường Kỹ Thuật, học sinh cũng gặp khá nhiều trở ngại trong sự học hành, nhất là ở các trường Kỹ Thuật tỉnh nhỏ. Toàn quốc chỉ có mấy trường trung học Kỹ Thuật, lớn. Trường Cao Thắng và Nguyễn Trường Tộ ở Sài Gòn. Trường Kỹ Thuật Đà Nẵng, Qui Nhơn, Vĩnh Long. Những trường này có cơ xưởng và dụng cụ thực tập cũng như tiện nghi học tập tương đối đầy đủ. Khoảng trên mười trường Kỹ Thuật nhỏ còn lại điều kiện học tập về chuyên nghiệp không được đầy đủ lắm. Ngay cả thành phần giáo sư giảng huấn cũng không bằng được các trường kia. Những trở ngại và điều kiện cũng như tình thần học tập nêu trên đã đưa đến kết quả không mấy khả quan như nhiều người mong đợi. Có lẽ đó cũng là tình trạng chung của nền giáo dục ở đây.

Như đã nói, trong chương trình giáo dục trung học kỹ thuật gồm có hai ban; ban toán và ban chuyên nghiệp. Nếu học ban chuyên nghiệp, sau ba năm học (lớp tám, chín, mười) học viên sẽ được cấp bằng Trung học Kỹ thuật Chuyên nghiệp nếu đủ điều kiện. Và sau đó các học viên này phải về Sài Gòn thi vào trường Bách khoa Trung cấp để tiếp tục hoàn tất chương trình học ban trung học chuyên nghiệp trong ba năm nữa. Tỷ số thu nhận vào trường Bách khoa Trung cấp quá quá nhỏ so với số thí sinh từ các trường Kỹ Thuật toàn quốc. Một số những học viên không được vào Bách khoa sẽ trở qua học lại lớp mười ban toán. Một số khác cắt ngang sự học để ra đời mưu sinh, dĩ nhiên với số vốn kiến thức về chuyên nghiệp và văn hóa đang dở này, sẽ chẳng đạt được một sự dễ dãi trong công việc. Ở đây

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng thi. Kho sách của Quán Ven Đường

Chúng ta xin đánh dấu một ngoặc kép, tại sao bộ giáo dục không nghiên cứu kỹ lưỡng chương trình này để đến nỗi bị đứt đoạn ngang đây? Đùng ra, Bộ phải dành một ngân khoản để mở ngay tại các trường trung học ban chuyên nghiệp đệ II cấp tương đương với chương trình trường Bách khoa Trung cấp để giải quyết nạn « đứt gánh giữa đường » của các học viên chuyên nghiệp kỹ thuật nói trên. Dĩ nhiên vấn đề này đòi hỏi một kế hoạch soạn thảo kỹ lưỡng hơn để có thể trang bị dụng cụ cơ xưởng cũng như thành phần giáo sư giảng huấn cho các trường. (Thực ra thì các máy móc thực tập tại trường Bách khoa hiện nay cũng không hơn gì của các trường Kỹ thuật hạng trung ở các tỉnh. Chỉ cần lo đầy đủ ban giảng huấn thôi).

Kể đến vấn đề Giáo dục Kỹ thuật cấp Đại học lại càng rơi vào tình trạng bế tắc hơn nữa. Mỗi năm, các trường Trung học Kỹ thuật trên toàn quốc sản xuất khoảng trên 500 ông Tú tài Kỹ thuật toán và mấy trăm học viên tốt nghiệp Bách khoa Trung cấp (tương đương với Tú tài Kỹ thuật). Thế mà Trung tâm Quốc gia Kỹ thuật Phú Thọ chỉ thu nhận 300 sinh viên cho tất cả các ban kỹ sư, nhưng thu nhận cả những thí sinh có tú tài phổ thông! Đã gọi là Trung tâm Kỹ thuật đáng lý ra chỉ thu nhận những thí sinh có Tú tài Kỹ thuật. Vì, dù sao, qua 5 năm học ở trường Kỹ thuật họ đã có một căn bản tương đối vững vàng về kỹ thuật. Cả về lý thuyết lẫn thực hành. Và, như vậy, dĩ nhiên họ cũng dễ dàng theo dõi chương trình học ở ban kỹ sư hơn là những thí sinh phổ thông chân ướt chân ráo bước vào ngành kỹ thuật. Nói thế không phải là gây sự chia rẽ giữa phổ thông kỹ thuật gì cả, mà thật sự muốn đề nghị một giải pháp để có thể giải quyết phần nào sự bế tắc của Giáo dục Kỹ thuật hiện nay. Về phần các tân sinh viên có Tú tài phổ thông có nhiều phân khoa khác để theo học tiếp bậc đại học mà nếu để cho các tân sinh viên kỹ thuật vào đo sẽ phung phí nguồn nhân lực mà quốc gia đã đầu tư vào khá nhiều công kỹ tiêu bạc. Hoặc giả, Bộ Giáo Dục dành riêng ban kỹ sư công nghệ chỉ thu nhận các thí sinh Tú tài Kỹ thuật. Bởi ngành này hầu như có liên quan mật thiết và cần một căn bản về kỹ thuật ở bậc trung học nhất. Hiện nay thì Bộ chỉ dành có phân nửa số sinh viên thu nhận tại sinh kỹ thuật cho ngành này thôi.

Luật không có gì bị thâm và buồn cười cho bằng các sinh viên có Tú tài Kỹ thuật chui vào học Văn khoa, Luật khoa hay các ngành nhân văn khác. Dĩ nhiên khi vào học tại các phân khoa này, cái kiến thức về kỹ thuật đã có dần dà rơi vào quên lãng vì không dùng đến. Và đôi khi nhớ lại những năm dài mai đưng quần trên ghế trường kỹ thuật, trong các cơ xưởng thực tập các ông sinh viên Văn khoa, Luật khoa này chắc chắn sẽ ngậm ngùi cho con đường học văn kỹ thuật, hay nói theo phía các nhà giáo dục là Con đường Giáo dục Kỹ thuật. Dầu sao cũng hy vọng một mai đất nước yên bình hơn, chính sách Giáo dục Kỹ thuật nói riêng và giáo dục nói chung sẽ được thực hiện tốt đẹp để góp phần kiến thiết xứ sở. Hy vọng bài viết nhỏ này sẽ được những người có trách nhiệm giáo dục để ý đến và làm « một cái gì » để cải thiện tốt đẹp hơn nền giáo dục nước nhà.

12-9-1971

Ý qua

Lá vườn múc cạn hồn đêm
 Trăng ôm tưởng nhớ, gió chuyền cảm thống
 Mỏi say gói lấy mối buồn
 Đôi bàn tay úp lên cồn bơ vơ
 Gió từ kẽ lụa, khe tơ
 Ban đi ngàn rộng cõi bờ dậm khơi
 Kề yêu loãng nét lông mày
 Đục lờ mỗi nhịp thở dài gửi trao
 Sóng đàn gợn ngón tay phao
 Tóc mềm chợt thấy lả vào dư hương

Im vắng

Nhớ từ cuối gót chân xanh
 Vẫn vơ mắt gửi trong vành nón hoa
 Trưa mòn phẳng bóng cây thưa
 Thoảng nghe áo trắng vờn qua sân trường
 Gọi tên e nắng động vàng
 Ý mây gỡ đẹp hai hàng mi cong.

nhớ xuống

Nước xuôi buồn lả mái chèo
 Hai hàng mi gọi đìu hiu cuối ngày
 Nhớ gần buộc gót chân mây
 Ngần ngơ vạt áo chiều dài khế xanh
 Buồn theo mộng nhỏ đi quanh
 Nắng trăm lối rộng độc hành về khơi
 Tóc thời lưu bước sóng dài
 Thuyền xưa chót lạc ra ngoài mắt xưa
 Tuy còn nguyên điệu chèo thơ
 Khoang tình đã lặng cơn mưa gói đầu.

HOÀNG ANH TUẤN

ĐIỀU XƯA
 HOÀNG ANH TUẤN

NẮNG VÀNG

Nắng rải vàng mặt sân trước nhà. Tôi đẩy cái cửa cổng màu xanh sẫm hơn màu bẹ chuối, những ngón tay tròn sáng lên trong nắng xem như một gạch dài màu hồng trước mắt. Tôi yêu những ngón tay thân thuộc đó. Lúc buồn chỉ biết để vào giữa răng, cắn nhẹ nghe cái gì đỡ buồn hơn, rồi sau đó thấy vui trở lại. Ở tuổi này của tôi chưa thấy hay nghe nỗi buồn nào mặn nồng hơn những cái thoáng qua như lớp gió buổi trưa nhiều nắng. Như trưa hôm nay, chia tay với con Thụy từ đầu ngõ để một mình xách cặp lên theo bóng nắng mái nhà người ta tìm con đường về nhà dài nhất. Tôi có cái lạ đó, thích đi dưới nắng dầu nắng thế nào, cô làm rớt những hạt nước thấm áo cũng thấy êm ấm làm sao. Con Thụy lại ghét nắng, nó thích mưa, mưa nhẹ hạt êm dầm dậu trên tóc. Chắc con nhỏ mơ mộng nhiều. Mà nó cũng mơ mộng thật. Nó thích làm thơ, thích ca tụng vẻ đẹp về chiều. Cái gì dễ thương thì nó thích. Còn tôi, chỉ có nắng là đẹp. Tôi ưng đi trong nắng như ưng mẹ mua quà khi chợ về. Tôi mê nắng như mê người tình chưa vẽ ra hình ảnh. Với tôi, tình cảm hay tình yêu gì đó, có vẻ xa xôi, diệu vợi, gặp mấy lần đoạ đường từ nhà đến trường. Tôi đứng trong sân đầy nắng. Tôi đứng giữa những tia ấm áp xoi thủng lớp áo trắng hai tà. Dưới chân là đôi guốc đen còn mới, mặc dầu mẹ đã mua từ lúc nào. Mỗi ngày tôi tắm hần hai lần rồi đem ra tắm nắng lại. Có lẽ vậy mà hần còn mới như lúc mua. Mẹ có lần mắng át vào mặt con nhỏ. Tao không hiểu sao có con nhỏ như mi mê chi mê nắng !... Tôi thấy thích thích làm sao nghe lại giọng miền Trung của mẹ. Thỉnh thoảng mẹ mới cho nghe lại tiếng quê hương ấy của mẹ. Chờ bình thường thì mẹ dùng giọng Nam của ba. Ở nhà tôi kể cũng lạ, ba miền Nam, mẹ miền Trung

còn con thì đủ ba miền tổng hợp. Chị Khánh mê giọng Bắc của ông lính nào họ thủy nên cứ gặp chị là « tớ » với « ông ». Còn anh Lũy có lẽ chỉ thích lũy tre xanh của miền Tây nước ngọt hay sao mà tôi thường nghe anh ca tụng canh chua cá lóc. Anh Lũy hợp với ý ba, anh Lũy là con ruột của ba mà !... Còn tôi và thằng Hải thì không là gì hết. Thỉnh thoảng tôi nghe mẹ nói tiếng Trung thật lạ tai vì ở đó âm thanh nặng nặng sao như lời ầu ơ năm cũ. Mẹ cứ hứa chừng mô hòa bình mẹ dẫn con đi về Huế thăm xứ của ngoại. Mà chừng mô, cổ con đã dài quá mức rồi. Sự bình yên chỉ là điếm mút ở đường chân trời. Tôi định là sẽ mang đôi guốc màu đen này về thăm ngoại. Đôi guốc làm lồi bình dị hơn những đôi giày tôi thường mang. Những năm học trước tôi có mang guốc bao giờ đâu. Kể từ tháng trước thấy con Thụy mang guốc đi học khua cả lớp nghe hay hay nên đưa nào cũng bắt chước con nhỏ Thụy. Tôi xung phong đầu. Tôi về năn nỉ mẹ đi chợ nhờ ghé qua hàng guốc, mà phải mua đôi ghét quái trắng tôi mới ưng bụng. Trưa đi học về tôi thấy mát da, mẹ đã mua cho con gái đôi guốc. Tôi khua suốt ngày, từ trên gác xuống nhà trên rồi qua nhà bếp. Anh Lũy đôi đem vệt đôi guốc quái quý ấy. Anh Lũy gọi guốc là vệt. Tôi chu mỏ, tôi làm trận với anh một nửa ngày để anh bằng lòng cho đôi guốc có mặt ở nhà. Thằng Hải thấy tôi mang guốc ngồ ngộ cũng đòi mẹ mua cho. Thế là ở nhà hết ngủ trưa, ở nhà mang thêm cái bệnh buốt óc. Ngày đầu tôi mang guốc đi học, có lẽ mang chưa quen nên chỉ một bước chân trước mà chiếc guốc văng tới đằng xa kia. Cả bọn rập nhau cười, làm tôi quê quá chừng. Nhưng bây giờ quen rồi, mang guốc nghề nghiệp như ăn vụng dưới bếp.

Tôi đứng tần mần dưới nắng. Tôi chưa thấy nóng bao giờ. Ở đây có nắng cũng hiếm ghê. Chỉ những tháng về hè thế này mới thấy nắng. Chối chan lên cả những lá cây màu xạm, soi rõ góc cạnh của cành đào nở hoa muôn. Với nắng thế này tôi ước ao lấy được một tấm ảnh của tôi tha thần trong sân như đôi mắt trong, màu nâu của con gái. Tôi yêu đôi mắt màu nâu đang có. Tôi yêu những ngón tay hồng trong nắng. Tôi tương tư sợi tóc dài mang trên vai, tôi ích kỷ thật, cái gì của tôi, tôi cũng đặt chữ yêu thật lớn. Tôi...

— Con quý ! Đi học về còn đứng đó hả ?

Không quay lại tôi cũng biết cái giọng dễ yêu đó của chị Khánh. Chỉ có chị Khánh mới gọi tôi « con quý ». Tôi nhún mảy, nhún mặt làm con quý rồi quay sang nhát chị Khánh. Đôi chân trên đôi guốc lóc cóc chạy vào. Tôi vòng tay như người lớn.

— Thưa chị, em đi học mới về.

Chị Khánh trề môi.

— Ngươi ngắt !... Mày đứng ngoài sân làm gì.

Tôi quay quay cái cặp trên tay.

— Em tắm nắng mà !

— Xi ! Làm như đảm chắc !

Tôi liếc chị Khánh một cái, ngoe nguẩy đi vào. Ở nhà có hai chị em mà cũng ăn hiếp. Vái trời cho người trai xa lạ đó rình chị ấy đi đâu cho mau mất. Tôi gỡ guốc xuống nền gạch ô trắng đỏ. Tôi đi thẳng vào bếp. Mũi của tôi đã đánh được mùi cá chiên khét. Tôi phải báo cho mẹ hay mới được, kéo không thì ba chê. Tôi chạy lại chảo cá. Úi cha! Cá chiên vàng như miếng kẹo đậu phộng. Tôi lấu tấu:

— Thưa mẹ con học mới về.

Chị Khánh ở đâu sau lưng.

— Xạo! Nó về một tiếng hơn rồi mẹ.

Mẹ cười hiền như bà Bụt:

— Ừa! Tao biết rồi. Nó mê nắng hơn mê mẹ.

Tôi lắc đầu, hai mảnh tóc hai bên vai đong đưa theo.

— Con mê mẹ trước rồi mới mê nắng chớ bộ.

Rồi tôi giả bộ:

— Mẹ để con trở cá hộ mẹ nghe.

Chị Khánh lại.

— Thôi cô đi, lo thay quần áo rồi tiếp mẹ và tui dọn cơm hôm nay có khách.

Tôi tròn mắt.

— Có khách. Ai vậy chị Khánh?

Chị Khánh cười

— Một lát biết. Bí mật mà!

Tôi véo chị một cái ở cánh tay. Ác nhé! Rồi chạy lên gác thay quần áo. Lúc đi ngang gang sơn riêng của anh Lũy tôi bắt gặp đồ đạc nhà «banh» treo đầy trong đó. Tôi đứng lại giây lát. Ai vậy kia. Bạn anh Lũy có ai thân đến nỗi đến nhà chơi rồi ở lại đây. Tôi nhìn quanh không có ai, rón rén đi vào phòng. Lật cái áo lên nhìn ngay bằng tên của khổ chủ. Thịnh. Tôi lặp lại cái tên xa lạ đó. Thịnh. Thịnh là ai. Câu hỏi to như bằng tên nằm chật đầu. Tôi đứng hồi lâu, mắt kính. Tôi nhớ rồi. Chú Thịnh, bạn già già của anh Lũy. Hình ảnh người đàn ông cao cao, dẫn dắt người với đôi kính trắng trên khuôn mũi. Chú Thịnh đó. Hình như cách đây nhiều năm gì chú có ghé một lần. Chú đi lính từ năm tôi đậu vào đệ thất. Ừ đúng rồi, năm ấy chú và anh Lũy đưa tôi đi thi. Cái xe mô-by-lét xanh tôi ngồi yên sau ghế để được chú Thịnh đưa nhỏ Ngọc đến trường thi. Lúc ấy nhỏ xanh mượt như lá chuối mà ngày nay mới an vị ở trường nhà! Năm nay tôi học đệ tứ. Ừ ừ cũng bốn năm rồi ít ỏi gì. Tôi thấy hay hay khi có một thêm một người trong nhà. Mà hình như có đạo chú Thịnh dạy anh Lũy học nữa. Mang ý nghĩa ấy cho đến lúc đi xuống những nấc thang gỗ. Tôi làm thỉnh đề một lát chọc quê chị Khánh. Tôi giả vờ như không hay biết. Tôi phụ với mẹ lau những cái chén lấp men xanh. Chị Khánh có vẻ lãng xăng nhiều, lúc hai đứa cầm cái lột tôi để làm nước mắt ớt, chợt chị Khánh đập lên tay tôi, mũi lưỡi dao lướt chệch vào da đầu điếng. Tôi muốn khóc để dọa chị. Chị cũng linh quỳnh xuyết xoa hộ tôi. Tôi chu miệng.

— Trả thù em phải không.

Chị Khánh vỗ vỗ vào vai con nhỏ.

— Thôi chị xin lỗi mà. Nói cái này cung nghe. Tôi cho chị Khánh dụ tôi sau khi làm lỗi.

— Không thèm nghe chị.

Chị Khánh cười.

— Mới này nhỏ có thư nhỏ ời!

Mắt tôi sáng lên.

— Thư gì chị. Của ai...

Chị Khánh ra dấu tay.

— Biết mà! Nghe thư là mắt cô sáng rực như đèn xe. Tôi liếc chị một cái bèn như dao thái thịt.

— Em mong thư con Hân. Nó về Nha trang chơi với Ngoại nó chớ bộ ai đâu....

Chị Khánh làm vẻ bí mật:

— Còn lâu à cô! Chớ không phải in hình tổ quốc không gian sao?

Tôi tròn mắt.

— Em mà quen với ai đâu.

Chị Khánh trề môi.

— Đừng dấu cô, tôi biết hết rồi.

Tôi cúi mặt, cười cười lấy lệ. Nhớ tuần trước, khi tôi và con Thụy đi học về. Lúc hai đứa đang há miệng cười cái ông có mái tây hiền tra đứng ở cổng trường. Chẳng biết như cái gì, hai đứa còn đang tìm cái tên nào đặt cho đáng, thì một cái kết đen bay thẳng vào mình tôi rồi rớt năm dưới chân, ời và con Thụy há cả mắt lẫn miệng ra nhìn cái kết ngộ ngộ đó, tại thấy chiếc xe chở hàng nhỏ loại xe của Pháp dừng lại. Trên xe có hai chàng Tô Quốc Không Gian nhìn hai đứa không nói một lời. Tôi nhìn kỹ mới thấy một chàng mất nón. Quê quá. Tôi kéo Thụy đi tuốt. Một lát thấy xe, chạy theo chàng mất nón cảm ơn tôi chặn gió lại để nhặt nón cho chàng, tôi cười trong bụng. Ầu nói gì lạ rứa ông. Nhỏ Thụy lấu tấu hơn phê bình ngay. Sao ông để đầu bay vậy. Chàng bay nón cười trừ, phải trả lời làm răng cho ổn. Tôi thấy chàng bay nón có nụ cười hiền hiền, chỉ biết như vậy thôi. Rồi đến khi chàng xin địa chỉ ở nhà để thỉnh thoảng đến thăm bai cô, thì lại nhỏ Thụy xí xọn cho ngay cái tên hiệu đại diện nhà của tôi ở mà bảo đó là đại bản doanh của hai cô. Tôi tức con nhỏ Thụy muốn tung xẻo cho nó chết luôn. Sau đó tôi giận nó hai ngày, và bây giờ thì thư bay đến. Tôi phải rửa thêm con Thụy, nhưng cái cảm giác lờ đờ nhận thư nó làm sao...

Tôi theo chị Khánh lên gác lấy thư. Cái thư mỏng như miếng lá. Nó làm tôi thất vọng. Chị Khánh cười cười, di ngón tay vào trán tôi.

— Cô chết nghe!

Tôi cãi chính:

— Tại người ta gửi thư chớ bộ.

Khi chị Khánh đi xuống, tôi tìm cây kéo cắt nhẹ nhàng một đầu thư.

Tờ giấy mỏng màu trắng cũng dễ thương. Nhưng sao chỉ vài hàng hỏi thăm sức khỏe và hỏi thăm nhỏ Thụy nữa. Ở dưới đề tên Tuấn. Tôi vớt lá thư lên bàn. Người gì mà viết ngắn ngủn. Tôi thấy ghét làm sao cái ông nón bay ấy. Tuấn, là cái gì nhỉ? Sao không thêm dấu sắc hay dấu hỏi mà lại trơn không dấu thế này. Tôi nhớ cái nón bay rớt xuống chân ngộ ngộ...

Chú Thịnh và anh Lũy về rồi. Tôi nghe tiếng ồn ào hơn. Tôi bỏ lá thư của ông nón bay vào học tủ rồi chạy xuống. Nấc thang cuối cùng tôi dừng lại. Chú Thịnh dợm bước đi lên. Tôi mở to mắt nhìn chú. Chú có vẻ ngạc nhiên. Chỉ vào tôi hơi hỏi nhỏ.

— Mỹ Ngọc phải không.

Tôi cười thành tiếng.

— Chú Thịnh đây rồi.

Chị Khánh, anh Lũy ôm bụng cười tôi và chú Thịnh. Ai cũng cho cái màn nhìn nhau đó đáng được đăng báo. Tôi bước xuống theo tay chú Thịnh đưa ra. Chú vẫn vậy, dáng cao, dẫn dắt như thuở nào. Tôi nghe chú nói với anh Lũy.

— Mỹ Ngọc lớn tao không ngờ. Ra đường chắc phải kêu bằng cô.

Tôi cười nhìn ngay chú Thịnh.

— Em phải lớn chứ chú, nhỏ hoài sao.

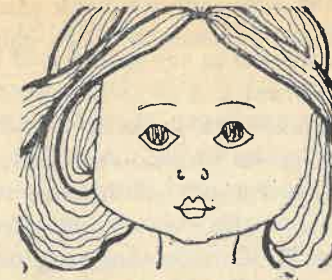
Chú Thịnh còn ráng nói với anh Lũy.

— Ngày xưa chở Mỹ Ngọc đi thi. Cô bé ngồi như con mèo ướt.

Tôi nhả mặt. Chú ác ghê! Rồi chạy xuống bếp với mẹ.

Buổi cơm ngon như đĩa cá rán vàng ngậy. Tôi vừa ăn vừa nghe ba nói chuyện lén tráng với chú Thịnh. Thịnh thoảng mẹ lại chêm vài câu. Tuổi đời làm câu nói của chú Thịnh già dặn thêm. Chú có lời suy nghĩ mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến. Tôi cũng thấy anh Lũy phụ vài câu nói. Thăng Hải láu táu khoe ba cái bông mai của chú ba chề.

Tôi phụ với chị Khánh dọn dẹp xong, lên gác nằm dài ra giường lấy cái thư đọc nữa. Nắng ở ngoài rọi hắt vào cửa sổ. Cái màn màn không đủ sức giữ nắng nên để nắng tự do bò trên giường. Tôi đẩy cái chân xích ra ngoài nắng. Nắng chụp lấy chân, nắng rán chân tôi nóng lên. Tôi phá cười một mình tằm mẩn như đôi tay hay bày vẽ. Chị Khánh học bài ở bàn quay nhìn tôi ngạc nhiên. Có lẽ chị cho tôi chơi nắng riết rồi diên với nắng. Tôi để mặc chị nghĩ thế nào thì thế. Tôi tiếp tục chơi với nắng. Chợt tôi có ý nghĩ, không hiểu cái anh chàng nón bay đó có như nắng không. Tôi thấy vui vui vì so sánh và tôi cười một mình.

những chiếc bóng nắng

PHẠM THANH CHƯƠNG

Buổi tối, Phiến ngồi tằm mẩn bên ngọn đèn đan chiếc áo len cho đứa em gái. Bà cụ nằm trên chiếc giường gỗ kê sát vách khuất sau tấm màn vải ho hục hặc gọi chuyện với lão giữ ngựa, bà cụ nói chậm rãi, giọng có chút gì bực bội buồn tình.

Bên ngoài, trời găm giữ một lúc rồi đổ mưa, thẳng bé từ phía chuồng vịt dớn dác chạy vào, hai bàn tay run rẩy xoa xoa liên hồi. Phiến nhìn nó ướt át, tội nghiệp. Đạn vịt bỗng kêu ồn ào. Thằng bé vụt chạy ra ngoài, lội bì bõm, có lúc Phiến nom thấy chiếc bóng hắt hực hực chơi vơi như chiếc lá. Bên kia tấm màn, đóm lửa nổi sáng từng hồi, có lẽ lão giữ ngựa đang hút thuốc. Câu chuyện giữa lão và bà cụ dường như bị lãng quên từ lúc cơn mưa ập tới.

Về khuya, mưa rõ giọt đều đặn, bà cụ thỉnh thoảng thức dậy ho tù mù trong khoảng tối không nom rõ. Thằng bé ngồi hong lửa và cất giọng hát như tiếng dế gáy se se ngoài luống cải.

Từ hồi anh Trọng đi, ngày ngày dưới đường xe cộ vẫn chạy ầm ầm. Phiến cũng thôi cột tóc bím bằng hai cái nơ vàng như lúc còn ngồi học bên cửa sổ, lắng nghe anh Trọng ôm đàn gảy bài Hương Xưa.

Chiều ba mươi, nắng trải vàng trên hàng sấu đông phía ngoài bãi mía, bà cụ chống gậy ra đứng nhìn những con chim sẻ hom hem kéo nhau về đậu dưới ruộng lúa, bóng ngôi giáo đường tô đậm một khoảng mát trên bãi cỏ, nơi mà xưa kia anh Trọng thường ôm sách ra ngồi học rồi nằm dài ra hát những bài ca có âm điệu buồn thảm. Phiến còn nhớ trời trở rét dữ dội vào những ngày cận tết, bà cụ bận áo dạ xám ngồi gói bánh chưng bên hông nhà gạch nghe tiếng chim khách kêu ngoài ngõ bảo Phiến là thằng Trọng sắp về.

Đêm giao thừa Phiến ngồi canh nồi bánh chưng và nghe anh Trọng kể chuyện về cuộc đời một đứa trẻ chăn cừu. Câu chuyện cảm động làm Phiến muốn khóc.

Đàn chim sẽ vụt bay, trời lạnh khô trên những gốc rạ mới cắt, Phiến đạp xe lòng vòng gần ngôi giáo đường. Lúc trở ra, Phiến cúi đầu chào ông cha đạo cảm ba toong đang dạo chơi dưới hàng dừa. Quãng đường ra chợ vắng vẻ. Tỉnh thoảng Phiến gặp vài thầy giáo đứng hút thuốc đợi xe bên những mô đá, khi về trời đã tối, điện sáng vàng trên những chùm lá. Phiến thấy bóng mình lay động theo từng ô nước đi qua. Ngôi giáo đường của ông cha đạo đương đổ chuông bởi hồi. Phiến hy vọng lúc trở về sẽ thấy anh Trọng ngồi nơi bục cửa chuyện trò với đứa em gái để bà cụ nghe lòng ấm lại trong một thoáng yên vui nào đó, chợt đến bên cạnh những trống vắng hun hút của gia đình.

Thụ ra ngồi dưới hàng dương. Biển trở động và gió tung cát từ mù dưới bãi, bọn học trò ngó ngáo đương trở về trên những chiếc xe phả um khói. Ngày chúa nhật ngủ muộn, khi thức dậy Thụ không nom thấy Rạng đứng chải tóc chỗ hông tủ như mọi lần. Rạng có thói quen chải tóc theo kiểu các lãnh tụ và mân mê những sợi râu mọc lười biếng hai bên mép bằng mấy ngón tay cung lại. Điều bộ hấn có lần Hiền nom thấy kể với Thụ rồi cười khúc khích trong giấc ngủ.

Thường thì Hiền về trễ vì ua ngồi nán lại trông xuống những người tắm dưới biển. Hồi Thụ chưa tới, Hiền thích đi dạo phố một mình rồi ra biển kêu chai coca ngồi uống, ngày thường biển vắng và buồn, Hiền nhìn những dấu chân chì chì trên bãi nhớ Thụ muốn khóc, nhưng bản nhạc mở đi mở lại hoài hử để làm ngủ gục.

Khi Thụ về thì phố bị cúp điện, căn phòng tối lờ mờ, Thụ ngồi ngoài hiên nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, một lúc Hiền ra với mái tóc ướt ướt che khuất khuôn mặt bầu bĩnh. Thụ châm thuốc nhìn xuống những người đi dưới đường, một trái hỏa châu vụt sáng rồi tắt đi gấp phía chân núi. Điện sáng trở lại cùng lúc Rạng cỡi xe về nổ vang ngoài ngõ. Thụ búng mẩu thuốc đứng dậy theo Rạng vào nhà. Trời hục hặc muốn đổ mưa. Rạng đứng nơi bục cửa khum tay vờ về mấy sợi râu rồi bỏ ra ngồi khuất sau tàng cây trượng cá hát nho nhỏ. Hiền cười khúc khích phía sau, Rạng quay lại hỏi: Bộ tui hát dở lắm sao chị Hiền? Không có. Thế thì cười gì? Ừa, cái anh này hay!.. Rạng cười nhanh hòn sỏi vào mõm giầy Hiền rồi đạp xe nổ vang chạy xuống mé biển.

Hiền bậu áo len ngồi chằm bài bên cửa sổ với lọ dầu cù là gói trong chiếc mù soa chút chút lại mở ra xoa xoa lên trên trán đầy về bệnh hoạn. Hết hè, đi dạy trở lại, Hiền thấy trong đám học trò đã có vài đứa chừa râu.

Căn nhà bắt chợt trở nên lạnh lẽo, chiếc lược của Thụ bỏ quên trên góc tủ còn dính vài sợi tóc. Không còn gì của Thụ để lại, cơn giận đã làm mù mắt những ngày thương mến. Hiền xuống phố kêu tô bún ngồi ăn, lúc về ngang qua ngôi trường, Hiền nom thấy một tốp người Hồi lực lưỡng đương bỏ hai gốc phượng trước cổng. Hiền đứng lại gọi chuyện với một người đàn ông vẫn chiếc khăn mỏ quạ đứng bên hàng rào kẽm. Câu chuyện rời rạc, buồn bã và trong ánh sáng của điệu thuốc, Hiền nom thấy chòm râu gã thừa thớt rung rinh, tiếng nói của gã cũng quá nhỏ, đôi lúc Hiền chỉ còn nghe tiếng sóng như vẳng lại từ một chốn mơ hồ nào khắc khoải vô cùng.

Đêm đó Hiền mơ thấy người Hồi gồng gánh trở về tràn ngập thành phố và bắt đầu xây cất những chiếc tháp có hình thù dị hợm.

Lão giữ ngựa mang đầy những trái lục lạc bước vào căn nhà dột nát, thùng bé chần đàn bò trở về, hấn nghe loáng thoáng tiếng khóc đừ đăm của đứa em gái sau khung cửa đã nhờ nhờ tối. Phiến đi chợ rồi không về từ một tháng nay. Bà cụ nằm chết phía sau tấm màn hoa cà...

Bắt chợt thằng bé bỏ chạy ra đứng trên chiếc cầu gỗ, hấn nhớ cũng một buổi chiều, nhưng lâu vô cùng, hấn ra đứng dưới rặng mù u nhìn ông cụ cao lớn ngồi đọc sách cho đứa em gái nghe bên kia mô đất.

Thời yên vui đó đã qua. Điều mà thằng bé vừa nhận ra cùng lúc những giọt lệ lăn tròn trên đôi má...

PHẠM THANH CHƯƠNG

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC
CUỐN TÂM BÚT GẬP NHIỀU LẠN ĐẠN
CỦA DUYÊN ANH

BÒ SỮA

GẶM CỎ CHÁY

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

xuất bản

Giá 280 đồng

NGUYỄN THẾ

Địa lý

1) Việt Nam Cộng Hòa có bao nhiêu tỉnh? Tên các tỉnh ấy?

2) Hoa Kỳ có tất cả mấy tiểu bang? Tên các tiểu bang?

LOAN (Sài Gòn)

1) VNCH gồm Đô Thành, 10 Thị Xã và 44 Tỉnh.

— Tên của 10 Thị Xã: Huế, Đà Nẵng, Qui Nhơn, Đà Lạt, Nha Trang, Cam Ranh, Vũng Tàu, Mỹ Tho, Cần Thơ và Rạch Giá.

— Tên của 24 Tỉnh: Quảng Trị, Thừa Thiên, Quảng Nam, Quảng Ngãi, Quang Tin, Bình Định, Phú Yên, Khánh Hòa, Ninh Thuận, Bình Thuận, Phú Bình, Tuyên Đức, Kontum, Pleiku, Darlac, Lâm Đồng, Quảng Đức, Phước Long, Bình Long, Bình Tuy, Phước Tuy, Long Khánh, Biên Hòa, Bình Dương, Tây Ninh, Hậu Nghĩa, Gia Định, Long An, Định Tường, Kiến Giang, Kiến Phong, Kiến Hòa, Gò Công, Vĩnh Long, An Giang, Châu Đốc, Phong Dinh, Sa Đéc, Ba Xuyên,

Bạc Liêu, Vĩnh Bình, Chương Thiện, Kiên Giang và An Xuyên.

2) Hoa Kỳ gồm 50 tiểu bang:

Alabama, Alaska, Arizona, Arkansas, California, Colorado, Connecticut, Delaware, Florida, Georgia, Hawaii, Idaho, Illinois, Indiana, Iowa, Kansas, Kentucky, Louisiana, Maine, Maryland, Massachusetts, Michigan, Minnesota, Mississippi, Missouri, Montana, Nebraska, Nevada, New Hampshire, New Jersey, New Mexico, New York, North Carolina, North Dakota, Ohio, Oklahoma, Oregon, Pennsylvania, Rhode Island, South Carolina, South Dakota, Tennessee, Texas, Utah, Vermont, Virginia, Washington, West Virginia, Wisconsin, Wyoming.

tia ultra-violet và infra-rouge

1) Cho biết về các tia infra-rouge và ultra violet. Tác dụng?

2) Trong thái dương hệ, hành tinh nào lớn nhất và nhỏ nhất?

3) Quốc gia nào chuyên về ngành đóng tàu lớn nhất thế giới?

4) Trụ sở của tổ chức liên phòng Đông Nam Á đặt ở đâu? Ai là Tổng Thư Ký?

5) Nhà văn có bút hiệu Mark Twain tên thật là gì?

6) Cho biết về Công Xã Ba Lê?

7) Trụ sở Liên Hiệp Quốc có phải đặt ở Nữ Uớc không? Hiện giờ ai là Tổng Thư Ký?

UNG BÚT (Cần Thơ)

1) Ánh sáng trắng của mặt trời khi chiếu vào một lăng kính sẽ được chia ra thành những dải ánh sáng màu đi từ màu đỏ tới màu tím. Đó là những tia sáng mà con mắt có thể

nhìn thấy. Hai bên quang phổ (spectre lumineux) nói trên, sát cạnh tia đỏ có tia hồng ngoại (infra rouge), sát cạnh tia tím có tia tử ngoại (ultra violet).

Tia hồng ngoại do nhà thiên văn Herschel, người Anh, khám phá vào năm 1800. Tia này mắt không nhìn thấy, khác với ánh sáng nhìn được là có chu kỳ thấp hơn và làn sóng dài hơn. Tia hồng ngoại có năng lực làm các phân tử chuyển động nhanh hơn và do đó tiết ra nhiều nhiệt độ hơn. Với đặc tính này, tia hồng ngoại đã có nhiều ứng dụng trong đời sống hàng ngày, đặc biệt trong việc khử nước trong các thực phẩm (nếu để thực phẩm khô đi trong một thời gian dài, một số vitamines trong thực phẩm sẽ bị hư), giúp các động cơ xe hơi ở các xứ lạnh khỏi bị băng giá... Tác dụng lý kỳ làm cho người ta nói đến nhiều nhất là việc dùng tia hồng ngoại để chụp hình trong đêm tối và chế tạo những máy nhắm trong đêm được dùng trong lãnh vực quân sự kể từ đệ nhị thế chiến.

Tia tử ngoại do nhà vật lý Đức Ritter khám phá năm 1801. Tia này mắt không nhìn thấy và khác với tia sáng nhìn được ở chỗ có chu kỳ cao hơn và làn sóng ngắn hơn.

Tia tử ngoại sản xuất được vitamine D trong cơ thể. Người ta khám phá tia tử ngoại tác dụng vào chất béo ergosterol ở dưới làn da và biến nó thành vitamine D. Từ khám phá đó ngày nay rất nhiều thực phẩm chứa đựng vitamine D nhân tạo.

Một ứng dụng quan trọng nữa có tia tử ngoại là tác dụng khử trùng, nay rất phổ cập trong lãnh vực y khoa.

2) Trong thái dương hệ ngày nay người ta mới tìm thấy có 9 hành tinh (không kể các vệ tinh như mặt trăng chẳng hạn), trong số đó có hành tinh xa mặt trời nhất là Pluton mới được khám phá năm 1930 và còn nhiều đặc tính chưa được xác định

Trong số 8 hành tinh còn lại đã được quan sát và nghiên cứu từ lâu thì lớn nhất là Mộc Tinh (Jupiter) có đường kính xích đạo dài 88.700 dặm, và nhỏ nhất là Thủy Tinh (Mercure) có đường kính xích đạo dài 3.100 dặm.

3) Hiện nay Nhật Bản là quốc gia đứng hàng đầu trong kỹ nghệ đóng tàu.

4) Trụ sở của Tổ Chức Liên Phòng Đông Nam Á đặt tại thủ đô Bangkok của Thái Lan.

Tổng Thư ký của Tổ Chức này là Trung Tướng Jesus Vargas, người Phi Luật Tân.

5) Nhà văn có bút hiệu Mark Twain, tên thật là Samuel Langhorne Clemens.

6) Công Xã Ba Lê là cơ cấu cách mạng được thiết lập tại Pháp ngày 10-8-1792 và sụp đổ vào ngày 29-7-1794 với cái chết của Robespierre.

Ba năm sau cuộc cách mạng Pháp (1789), trong cuộc tranh giành ảnh hưởng và quyền lực, phe chủ trương Cách mạng cực đoan mà thủ lĩnh là Robespierre đã vận dụng dân chúng Ba Lê nổi loạn cướp chính quyền tại Ba Lê, lập Công Xã để hậu thuẫn cho chủ trương cực đoan. Nhiều biện pháp quá khích đã xuất hiện trong thời gian này, như tòa án cách mạng, tòa án nhân dân, ủy ban cứu quốc v.v... Những vụ tàn sát đối lập đã xảy ra. Đó là thời kỳ được mệnh danh là « Thời Khủng Bỏ ». Nhưng đại đa số dân Pháp đã phản ứng lại, và với sự xử trảm Robespierre, Công Xã Ba Lê bị giải tán.

7) Đúng. Trụ sở Liên Hiệp Quốc được đặt tại Nữ Uớc, Hoa Kỳ (Nhưng một số lớn các cơ quan trực thuộc LHQ có trụ sở tại Thụy Sĩ và việc cung cấp dịch vụ cho các cơ quan này đã là một trong những nguồn lợi chính của Thụy Sĩ).

Đương kim Tổng Thư Ký LHQ là ông Wadheim, người Áo.

mùa hạ thơ ngây

tôi đi về trong khu vườn tuổi nhỏ
thăm những chiếc lá xanh
trên cành cây còn đầy những bóng hoa
ngát thơm những kỷ niệm vô cùng mới
lần ấy, chắc tôi buồn như mùa hạ thơ
như buổi mai mặt trời nắng cháy
khó những cành mộng tươi hoa
khó những con đường cỏ dại
xác phượng gầy trên lối quê hương
tôi đi về trong khu vườn tuổi nhỏ
thăm những chiếc lá xanh
những đôi mắt tròn như đôi mắt nai
những đôi mắt hiền như hơi thở nhẹ
chắc còn vương những ước mơ dài
chắc còn nhìn những chiều mây trắng
chắc còn lo sợ nắng mùa hè
những lần ấy chắc tôi thấy vui
hơn những cành lá nhỏ
thơm tuổi mình trên dấu chân nai
qua một đời ngoài nhìn trở lại
vườn thơ ngây còn dấu chân mình
đi trên xác lá vàng khô
cuối sân trường xôn xao kỷ niệm
những kỷ niệm màu vàng của lá
những kỷ niệm màu xanh yêu thương
ép trong từng trang giấy vở...
hãy gỡ nhẹ lời thơ khép kín
còn trong tim chưa nói một lần
hãy im lặng bờ môi mấp máy
lời trao nhau thành nỗi nghẹn ngào
lần ấy, chắc tôi buồn như tiếng hát
như nỗi chia xa vô tình chợt đến
trong gió mùa hè không một bóng chim.
tôi đi về trong khu vườn tuổi nhỏ
thăm những chiếc lá xanh
trong màu vàng khô của nắng
trong nỗi ưu phiền của cây
những cành lá quê hương tội nghiệp
ngước lên nhìn từng dấu tuổi thơ
qua những đoạn đường sớm mai chờ đợi

NGŨ LUẬN

thôi nghe chim hót

giã từ em sớm tinh sương
con chim nhỏ ở cuối đường bỏ đi
anh về mơ bóng chim đi
thôi nghe tiếng hót mê si dạo nào
Ý VỀ RỜI ĐI
em về ngọn lá vira xanh
con chim con sáo trên cành hót vang
em đi chiếc lá mới vàng
trong anh trời bỗng ngỡ ngàng đổ mưa

đón em về

đón em về chim hót
trên mái cao ửng hồng
ngàn ngơ trời nhỏ giọt
chiều tím ở mắt trong
VĂN CÔNG MỸ

hương êm

Chiều nghiêng nắng đỏ hiền nhà
Vàng bao nhang nhớ theo tà áo em
Nghe lòng vang chút hương êm
Chiều trên lối mộng đời thêm nỗi buồn

Tình yêu bây giờ

Em về gõ cửa lòng tôi
Hồn vang động lại một thời yêu đương
Em về xanh lá con đường
Hồn tôi chút ngại ngần năm xưa
NGUYỄN HOÀI MỸ

cuối tháng tám ở Nguyễn Văn Học

mưa trắng cả hồn tôi tháng tám
như mưa về chia cắt đời nhau
em biết rằng dưới trời hiu quạnh
lời cùng mưa đợi tiễn đưa nhau.
lời ngọn nến nghe chùng có mặt
lên một loài hoa rụng bãi đông
lên một loài mệnh mỏng sắp mới
mỗi nhánh tình tôi em biết không.
đi gần hết mấy mùa xa ngái
xanh xao gì chút nắng chia xa.
hương sứ cũng là hương nhân ngã
ra trăm năm bóng xế hiền nhà
lời cũ tưởng mình vira ngừng thở.
hạt mưa vắng đập lần tim đau.
ở một góc nào trên bến nhớ
áo xanh (xanh kiểu bạt máy mầu).
thời tháng tám cầm bằng men rượu
mưa về không ướt mấy môi cười
lời cũng cầm bằng say ngất ngưỡng
lên trời quan tái hát chia phôi

và huế xa ngái

gửi Châu Uyên
Đi trở lại có là tên khách lạ.
đường bơ vơ đợi chuyển đò sang
ơi Huế chờ thẹn thùng đứng ngó.
(lạ lòng chỉ một kẻ rất quen)
HÀ PHÚC TRÂM

bài tâm ca người trở về

Chiều qua sông cũ sương mờ.
Thuyền năm xưa ngủ dật dờ bến lau
Tình đầu đến thật nghẹn ngào!
Ta phiêu du mãi mà đau tháng ngày

Rượu thời gian một chén say
Nghiêng vòng thế giới, lạc loài sống
khuya

Chỗ không gian cũ chia lìa
Người qua bến cũ, 6 kìa ngày thơ!
Ngày thơ tình thật đại khờ
Tóc thề, hoa lạ thơm bờ môi tươi
Biết vườn lá cũ còn vui?
Hay là hoa đậu trái đời người đi
Biết quê hương cũ có chờ?
Hay là san sát như bờ sông đêm
Biết đời tôi có êm đêm
Hay đêm mưa bão nhận chìm thuyền
mơ

Qua hai ba núi sương mờ
Mấy rừng hiu quạnh tuổi thơ mỗi mòn
Dừng chân trên bến sông con
Cầu xưa gãy nhịp héo hoa đùng buồn
Chân như theo khói sương tuôn
Mập mờ thoát xác qua trường nước
đài
Ói đời người một cơn say.
Giật mình tỉnh rượu mới hay mình
giả.

HOÀNG THY CHÂU

trường áo hồng

bé ngoan tuổi mới trắng rằm
tóc đôi bím nhỏ, sách cầm vừa tay
hằng ngày bé vẫn có hay
một người đứng đợi hàng cây trước
trường

nhà cũ

mái buồn tường gạch rêu phong
giàn hoa giấy nở đỏ lòng nhớ thương
về nghe chim hót cuối vườn
với cơn mưa đại cổ hương rất gần
TRẦN VĂN NGHĨA

mười bảy tuổi

mừng em mười bảy tuổi đời
mang theo tiếng hát môi cười chia vui
mừng em giọt lệ vira rơi
chợt nghe mình lớn một đời xói xa
NGUYỄN THỊ TUYẾT TRINH

THÁI VŨ

gom trong ánh mắt

Nhìn nhau là nói đủ cho nhau nghe tất cả chưa hở anh? Khó hiểu ghê, nụ cười sau cái mím môi của người. Nói chi trong ánh mắt. Nghĩ chi trong nụ cười.

Lại phải loanh quanh suy nghĩ, loanh quanh âu lo. Đôi mắt, nụ cười hẳn làm con bé mất nhiều thì giờ ghê gớm. Cũng bắt đầu bằng hôm đó nhỏ H. thỏ thỏ lại. Hình như ông anh tao « mết » mày rồi đó nhỏ. Con bé bịt tai, nhắm mắt. Đề tao yên nhỏ, đầu độc tâm hồn, ghê quá... ghê quá...

Ông anh « mết » mặc kệ ông anh. Ông anh đòi tới nhà con bé. Rứa là đòi ông anh « tận cùng bằng số ». Ông anh ngán bố con bé không? Ông anh lắc đầu le lưỡi. Nhà con bé có tấm bảng con chó bẹc giê là cái lưỡi dài cả thước, thêm hàng chữ « attention, chien méchant ... » Ông anh hiên ngang trả lời: anh dẫn theo ông bắt chó và anh thì bắt con bé của bố đi dễ dàng. Những hoa mạn rụng trắng sân nhà sẽ có chân anh, chân con bé dẫm lên cho nát đi một thời sợ hãi. Anh sẽ vói hái trái mạn nào hồng ngon, cho con bé ngậm nhắm tình anh. Tình anh ngọt như mạn nhà con bé rứa. Tình anh nồng còn hơn mùi thơm của cây hoa ngọc quế nhà con bé kia.

— Ông anh tao nói rứa đó, mi nghe được không Th?

Dung không mà mết con tim ghê ông anh ạ. Tâm hồn lại nghe lao xao hoài. Ông anh ác quá. Cả nhỏ H. Mỗi lần đến nhà rứa H đi học. Chạm mặt ông anh. Vờ làm tỉnh như ngày nào. Rứa mà có biết lồng ngực đang đập loạn xạ lên đó. Mỗi lần chạm mặt ông anh. Chào bắt đắc dĩ. Ông anh cười. Con bé quay mặt. Sợ quái gì? Nhưng trái tim hẳn thắt chặt lại. Cứ ngỡ đứng chôn chân chết mất. Ngày trước thì còn hỏi chuyện, vờ vờ vài câu. Chừ thì muốn chết ngay đi được. Chao ôi! rồi cũng đến một tuổi nào đó thôi Th. ạ!

Bỗng rồi ngồi buồn thên, mặt trông ngốc nghếch. Cũng từ đó bỏ quên những trò chơi ấu trĩ. Đã cũng từng chia phe đánh lộn với mấy nhóc em. Giường nệm là bãi chiến, gối mền được tung lên toi tả. Mạ lắc đầu chán sợ. Ê con nhỏ, cả ngày cứ xúi em đánh nhau. Mò có mạ, tụi hẳn cứ con đó. Miễn tuổi nhỏ chừ đã bỏ quên, bởi cơn gió nào đơm hoa kết trái củ rũ con bé đây.

Con bé của mạ chừ biết làm dáng rồi. Mỗi lần đứng trước gương chải tóc, ngó thật lâu mình. Ta hôm qua là thế nào? Ta hôm nay là đây à! Mấy hạt mụn bây giờ thì quái ác thay, lâu lâu lại ần ần hiện hiện bắt dễ ghét.

Và rồi một mình nghĩ lại, thấy mình cũng hơi tàn nhẫn. Một nụ cười có mắt mát chi mô con bé. Lần sau trả lễ đàng hoàng. Ông anh thốt lời: Thế mà H. nó bảo anh nổi đuôi đứng xa quá. Con bé cúi đầu lặng thinh, mắt không dám ngược nhìn (sợ chạm phải thì khổ) nhỏ nhẹ đáp như ru ông anh vào cơn mơ nào. Anh bị mắc mưu khá kỹ. Trả lời anh là thế! Cũng bắt đầu anh làm con bé bỏ quên sách vở. Trên giấy nháp là những chữ ký — chữ ký có đuôi ấy — Học sinh ngữ viết nhiều đề nhớ mặt chữ. Nhưng tên anh vẫn choáng hết trang giấy này đến trang giấy khác. Tội nghiệp chữ nghĩa. Đạo này con bé đề ngủ quên mất. Nơi bàn học, ngồi cau mày cắn bút (kiềm điềm giờ giấc của ông anh). Ông bố chấp miệng thương hại. Cứ ngỡ nó đang nhớ lại những định lý, những đảo đề. Thế đó, hẳn đã thay đổi con bé ghê chưa.

Nên ông anh cũng lăm phen giận hờn, năn nỉ.

— H. hẳn nói tối qua anh đi chơi về khuya.

— Chín giờ mà khuya.

— Anh biết giờ đó Th. làm chi không?

— Nằm với mạ và ngủ ngon.

— Xí, làm như người ta ham nằm với mạ lắm.

— Rứa làm chi?

— Ngồi nơi bàn học và nghĩ tới anh.

Ông anh cười. Cám ơn có nhỏ.

Con bé chọt quắc mắt:

— Tối qua anh đi những đâu?

Ông anh « dội », lấy tay sờ mũi cười cười:

— Thì xách xe nhong nhong ngoài đường.

— Chờ không phải đến nhà chị T.?

— Àu. Ai nói?

— Chấp nhận hả? H. nói chứ ai.

— Con nhỏ chuyên môn xuất cảng chuyện ầu.

— ầu mà trúng.

Con bé ngồi yên, mắt chọt buồn. Ông anh kéo tờ báo đưa lên đọc.

Chọt hỏi:

— Và rồi giận?

— Không giận, mắc chi giận cho mết.

Con bé đứng dậy, buồn hiu. Thôi về. Ngóng xuống nhà sau nói với H. Tao về nghe H. H đi lên. Ông anh nóng nảy háy dài con em lâu cá. Ra cửa ông anh nói :

— Đề anh đưa về.

Con bé lững thững đi :

— Thôi phiền anh. Tiếng nhỏ H. nghe rõ mồm một :

— Cho đáng đời, tra đi chơi khuya.

Ông anh giang tay định ký đầu con em xí xọn.

Miệng mày ăn mắm ăn muối H. à ! Con em chu môi. Nhờ chớ đi may cái quần, không chớ. Ông anh đứng nhìn theo dáng con bé lủi thủi đi về một mình. Lòng bỗng nghe thương con bé thật nhiều. Và đâm tức nhỏ em.

Hôm sau đi học, con bé đứng buồn dưới sân trường một mình. Con bé biếng cười quên vui đùa với tụi bạn nghịch ngợm. Hình ảnh ông anh choáng mắt. Muốn làm một gì cho bỏ ghét. Không thèm nhìn ông anh nữa ! Khó quá. Một ngày đã nhớ quay quắt rồi. H. cũng vừa đến hẳn nói :

— Tao nói rõn mà giận thiệt hờ mi ?

— Giận ai ? Giọng con bé rời rạc.

— Anh T.

Con bé không nói. H, nắm chặt cườm tay con bé lắc mạnh

— Hòa đi.

— Bộ mày mới ăn kẹo của ông ấy hả ? Con bé cáu.

— Không bánh, không kẹo mà lương tâm.

— Lương tâm phá hoại.

— Ừ, tao phá ông ấy cho tan nát con tìm hai người một tí.

Con bé đưa tay thoa nhẹ ngực mình :

— Tim tao còn nguyên.

— Nhưng hơi tê tái. Nhớ H thêm. Hai đứa cùng cười. Hòa nghe. Ngoác tay đi. Rồi H. ôm eo con bé kéo xênh xệch vào lớp. Những con mắt tinh nghịch trở nhìn. Hai con khỉ tam chi lạ...Kệ tụi mày, hai chúng tao đang vui.

Một đạo gặt nhau kha lâu.

Ngày nghỉ lễ nhớ ông anh vẽ hộ vai cái hình ông anh bận đi trực không vẽ được. Thế là một ngày thứ ba quay lên. Buổi sáng trời mưa làm con bé càng bức mình. Đem tương nghe tin con nhỏ thuyết trình viên « lên sỏi » nghỉ học. Giờ Vạn vạn lạnh ngắt trong tháng giêng. Hủ hồn giáo sư không phạt, nhưng xin chớ một cau : Cái tội bệ bối.

Tại ông anh lỡ dờ hần về. Buổi tối con bé thực đến hai giờ khuya nguộc ngoác những hình không ra hồn. Tức giận...Con bé bỗng đâm làm H không nói. Ngày nào cũng nghe nhỏ H. nhắc đi nhắc lại : Ông T. xin lỗi mi. Hôm đó tao còn tức gáp bội mi nữa kia. Ăn hại là ông ấy. Nhưng mà ông bận trực thiệt, Th. ạ ! Ông ấy hối hận là không chịu trả lời dứt khoát. Con bé vẫn làm li. Một tháng không đến nhà H. Một tháng những kẻ yêu nhau không gặp nhau. Một thế kỷ tặng ông anh. Trăm năm dài cho con bé. Nhưng con bé mặc kệ. Ai khiến ông anh hứa cưới cho con bé lỡ khóc lỡ cười với buổi

trời dưng không giăng những sợi mưa buồn. Tội ông anh đáng đem ra pháp trường cát cho tụi bạn con bé xử. Ông anh dám khinh thường, con bé nói ông ông anh tưởng bỏ. Thế thì cứ trao cho nhau những ngày dài chung nhớ. Cho con tìm ông anh đổi màu. Cho những mạch máu trong người con bé đông lại (ai khiến con bé lạnh lòng). Ông anh hát đi

Em nữ lạnh lòng đến thế sao,

Tim anh tan nát tự hôm nào.

Đời anh đã chết càng thêm chán,

Ai đem băng giá phủ hoa đào.

Ông anh gây tội, ông anh phải hứng chịu. Chúa đã phán. Phật đã dạy. Tội ác tự gây thì phải gánh lấy, không than oán, không kêu ca.

Con bé ơi ! tha thứ cho ông anh một lần đi.

Chưa lạnh bằng hôm đi học về đâu ông anh ạ. Hôm đi ngang nhà H. Con bé gặp hai nhỏ bạn quen bên nhoe miệng cười. Bỗng tiếng xe rít trước mắt. Giật mình con bé ngàng lên, bắt gặp nụ cười trên môi ông anh. Nhưng mỗi thù, ghê quá, nổi lên ù ùn, con bé quay mặt, nắm vội tay nhỏ Kh. băng qua đường. Ông anh ngẩn tò te. Nhỏ Kh. quay lại nheo mắt trên, rồi nói với con bé :

— Ông T. cười một mình tội nghiệp.

— Kệ ông ấy. Ông ấy « tức ». Ông ấy cười một mình.

Chiến tranh lạnh vẫn kéo dài cho đến hôm nhỏ H. nói : Ông T. đi Huế rồi. Con bé thần nhiên... Kệ.

— Chiều nay đến nhà tao làm bánh.

— Ừ.

Giao hẹn buổi chiều năm đưa đến nhà H. ăn chơi thỏa thích. Vắng ông anh, kẻ cũng tốt. Nhưng con bé nghe thiếu cái gì. Phòng ông anh vắng ngắt. Thế là ông anh đi rồi. Chiếc ghế ông anh ngồi, hơi hướm con bé nghe như nhỏ H nói to, làm con bé giật mình :

— Mặt mi dính lọ Th. ơi !

— Đâu ?

H. vói lấy khăn đưa cho con bé xuống nhà rửa mặt. Con bé giật thán. Nãy chừ không nói, ngồi cười làm ta ê mặt.

Lúc rửa xong đi lên chạm phải mặt ông anh. Muốn làm ngo, nhưng khó quá lại ngạc nhiên nữa.

— Sao H. nói anh đi Huế ?

— Nếu Th. còn giận.

— Ai mà thêm giận

— Rửa sao không cười ?

— Không cười thì đã sao.

— Nhiều dấu hời đánh trong đầu lắm Th. ạ.

— Kệ anh.

— Tàn nhẩn.

— Không biết ai tàn nhẩn.

— Đính chánh hết lời rồi.

— Kệ...

— Kệ hoài.

— Th. vậy đó.

— Nhưng anh muốn biết còn giận hết ?

— Hỏi hoài.

— Hỏi cho biết.

Con bé im lặng. Chợt nói :

— Th. bị mắc mưu anh em nhà anh.

Ông anh mỉm cười. Con bé nghiêm ra.

— Anh khôn quá thôi. Tháo đôi kính cho Th. nhìn đôi mắt anh thành thật hay giả dối đi. Anh mang kính, anh nhìn được Th. quá kỹ... Th. không chịu vậy.

— Thế cười đi.

— Cười chi nữa...

— Cười để biết rằng Th. hết giận anh.

Con bé cười. Ông anh đưa tay tháo đôi kính.

— Rồi đó...

Bốn đồng tử gặp nhau rồi ; chăm chú nhìn đi. Nhìn đi mà đoán ông anh thật hay giả. Buổi nọ ông anh có thật không ? Hay ông anh viện cớ đi chơi. Ông anh nói thật trong ánh mắt đi. Chao ôi ! Chẳng biết xếp vào ngôi thứ nào. Đôi mắt ông anh nói chi trong cái nhìn đó. Con bé chết lịm mắt, con bé tê buốt mắt. Tuổi mười bảy hiểu gì nơi đôi mắt ông anh. Có phải rồi tâm hồn con bé cũng xao xuyến dữ lắm.

Và ông anh nhớ hiểu đùm, thương đùm tuổi mười bảy của con bé bây giờ ông anh nhé ! Đừng bỏ bên bàn học với hàng vạn giận hờn, với ngàn ngàn thương nhớ. Lời mật ngọt tình tự còn uơm chắt ngắt những ước mơ. Ông anh có nghe không ? Ông anh có hiểu không hở ?

— Rồi chưa có nhỏ ?

Con bé đưa tay giạt lấy đôi kính :

— Anh mang vào giồng điệp viên thấy mờ. Đừng thêm làm điệp viên. Cứ bỏ không đôi mắt nhìn Th. Th. không có ánh sáng mờ mà sợ hư mắt. Tháo đôi kính ra. Tháo đôi kính ra cho Th. hiểu gì trong ánh mắt của anh.

THÁI VŨ

Phát hành cuối tháng 9 này

KHÓC LẺ LOI

truyện dài DU TỬ LÊ

LỤC BÁT

MUỜNG MẢN • HỒ NGẠC NGŨ • TÔN NỮ HOÀI MY

con về thăm mẹ

con về thăm mẹ trưa nay
nắng vàng đầu ngõ chim bay trong vườn
lưng trời thoang thoang mùi hương
hương và khói quện niềm thương
thật thà

cải ngộ duyên dáng ra hoa
giàn bầu chĩa trái la đà trước sân
mèo man coi bộ băng khoăn
thấy con về với vĩ mìnng ngoắc đuôi

ồn ào ghê, bọn chia với
riú ra riú rít đầu hồi gọi kêu
lòng con bối rối hết hui
khi nhìn tóc mẹ trắng nhiều hơn xưa
nhớ ngày con hũy con thơ
mẹ thường hong tóc thân thờ dưới hoa
tóc thơm bồ kết vườn nhà
thơm như nổi nhớ người xa chưa về

trường sơn mẹ ngóng từng giờ
bóng cha điệp với bụi bờ ngàn xanh
chiều chiều hái mướp nấu canh
mẹ nói mướp đắng nhưng ăn mát lòng
ngày xa xưa mẹ thương mong
và hôm nay vẫn một mình vào ra
anh hóa chị nhẩn đi xa
rồi con vừa lớn bỏ nhà đi hoang
nắng thu xưa đó chưa tàn
nhưng lòng mẹ chắc mang mang tiếp sần
thơ kiều mẹ dỗ canh thầu
nam ai mẹ hát bốn đầu tao nói

mẹ ru con ngủ cho muỗi
để chừ con lớn bỏ người quanh hui
mẹ nhìn con mắt đêm chiều
mẹ gầy như cánh lá chiều thu đóng
thấy mẹ con thấy đời hồng
thấy mẹ con thấy mộng lành đầy tay
con về thăm mẹ trưa nay
cho con tìm lại những ngày ngày thơ.
MUỜNG MẢN

thả thuyền đêm trăng

đêm trăng thả nhẹ con thuyền
lững lờ trên hồ biếc như quên mối sầu
mù hơi sương lạnh canh thâu
mơ hồ tiếng gọi từ đầu thoáng về
ngàng trông ánh sáng tái tê
bóng trăng gợn chút hồn quê ngàn
trùng
thuyền trôi trắng nước mộng lung...
HỒ NGẠC NGŨ

lan

tình tôi thức dậy hôm nay
chùm cây đại cũng lên vài cành bông
xôn xao giọt mắt chưa nòng
ý tình đốc cạn với trông nét cười
mạch đời trời nhịp reo vui
vườn xuân khép muộn xin đời gót thừa
cành chuyên tay có còn ngờ
cũng vui lá mơn đợi chờ ý trao.
TÔN NỮ HOÀI MY

MỘNG NGOÀI CỬA LỚP

truyện 4 kỳ

NHẢ CA

kỳ 3

— Hôm sinh nhật Tuyết, Anh Hoàng Văn đàn hay ghê, chắc hôm đó anh xúc động ghê lắm.

— Dĩ nhiên. Đàn mới tinh, anh là người khai trương mà. Chà, Đạm Tuyết, mặc áo xanh đi chứ.

Hồ Thủy ùa. Chị Bích Đào :

— Chưa bằng bài thơ. Trời, bài thơ nghe mình mệt luôn. Sung sướng cho ai được tặng bài thơ đó.

— Hôm qua anh ấy tới nhà mình. Mình hỏi dò hoài mà anh không chịu nói.

Thê Tàn lạnh chanh :

— Thi trong ba bà. Không Đạm Tuyết thi Hồ Thủy. Không Hồ Thủy thi chị Bích Đào chứ ai vô đó nữa. Trời ơi tình ghê : Người mới vừa qua như áng hoa... Ngất xỉu.

— Hôm đó anh đưa ai về cuối cùng nhỉ ?

— Liên Hạ. Nhà nó ở xa, ở ngoài ô nên về sau cùng.

— Thảo nào sau đó phải trở lại nhà bà Hồ Thủy. Đáng rồi, Hồ Thủy là xanh. Áo xanh dưới mắt nàng qua đường. Thủy ơi, mi đừng dẫu. Liên Hạ thấy Đạm Tuyết cau mày. Nhưng Hồ Thủy cười rất tươi :

— Vậy thì hân hạnh qua. Để tao hỏi chàng coi nghe.

— Dám không ?

— Vì tình yêu chuyện gì mà không dám.

Liên Hạ nghe không sót một lời nào của bạn bè nói về chàng. Mắt cô nhìn xuống mặt bàn gỗ cũ. Rờ rọc ơi. Chàng cũng đã từng kêu lên như thế. Bàn ghế nhớ rừng, chàng nhớ dáng áo xanh. Liên Hạ không bao giờ có thể quên được buổi tối hôm đó, trên chiếc xe chàng đưa cô về. Lúc đầu, chiếc xe đầy các cô, cả bọn đòi chắt lên cho được trên xe Hoàng Văn, bọn con trai cùng lớp đâm ra thất nghiệp. Hoàng Văn trả từng cô xuống ngõ. Lúc còn lại hai người trên xe, sao không ai nói gì với ai hết. Trước đó chàng hỏi con đường mà chàng phải đưa cô về. Và chàng lái xe, trời đêm, hơi nhiều gió. Liên Hạ nhìn mái tóc chàng bay bay, mặt chàng nhìn thẳng tới trước, thâu trọng, nghiêm trang. Khuôn mặt Hoàng Văn thật kỳ lạ, lúc yên lặng, mặt chàng như chìm đắm vào cõi xa xăm nào, nhưng khi chàng cười, nụ cười xóa hết tất cả vẻ ưu tư đó, và khuôn mặt sáng lên, trẻ trung một cách đáng yêu. Không hiểu sao Liên Hạ bỗng nói :

— Nhà Hạ xa quá, phiền anh ghê.

— Há. Hạ nói gì ?

— Hạ nói nhà Hạ xa quá. Phiền anh ghê.

Hoàng Văn nhìn sang Hạ, tay lái hờ hững, Hạ có cảm tưởng như chiếc xe luôn luôn thuần tục, hiểu biết ý chàng.

— Tại sao lại phiền. Hạ ?

— Hạ nghĩ thế.

Hoàng Văn cười. Đôi mắt chàng như sâu hơn, kỳ bí hơn. Liền Hạ không đủ sức để chống chọi với đôi mắt đó. Cô cúi đầu. Hoàng Văn lại nói :

— Liên Hạ ít nói quá nhỉ ?

— Tại Hạ không biết nói gì.

Hoàng Văn lại cười, tỏ vẻ không tin hay chỉ tạm tin điều đó trong lúc này. Rồi thì yên lặng. Khi xe tới đầu đường, Hạ bảo anh ngừng lại. Xe sẵn trớn, lăn thêm một đoạn nữa làm Hạ hoảng hốt. Chút xíu nữa là xe dừng ngay đầu con hẻm dẫn vô nhà Hạ. Đêm khuya rồi, hình như giờ giới nghiêm cũng sắp tới. Hạ bước xuống xe và Hoàng Văn cũng bước xuống :

— Để tôi đưa Hạ vô tận nhà nhé.

Liên Hạ hoảng hốt. Cô quỳnh quáng :

— Dạ thôi. Cám ơn anh. Gần đây thôi mà, để Hạ đi một mình.

Con đường sao vắng tanh. Hoàng Văn cúi xuống :

— Hạ về nghe.

— Cám ơn anh.

Đôi mắt Hoàng Văn chưa rời Hạ. Hạ làm sao có can đảm để chịu đựng nỗi. Nụ cười của chàng nữa như chao đi trong niềm tê dại nào. Liên Hạ rùng mình, cô quay người, đi thật nhanh tới đường hẻm.

Rồi những gai ốc lặn dần, Liên Hạ tỉnh lại. Cô lại bồn chồn, buồn bã. Áo tưởng dấy thôi. Có thể chàng đang cười sau lưng mình. Chàng đã nhìn thấy con hẻm lầy lội đang nuốt mình đây. Trong đêm nay, chàng đã

ban phát bao ánh mắt như vậy cho mọi người. Lúc chia tay Đạm Tuyết, Hoàng Văn giữ tay Tuyết rất lâu, rồi tới Hồ Thủy, Hoàng Văn cũng nói một câu rất tình : Nhớ đó, có buổi tôi trở lại, đừng xô đuổi tôi. Rồi tới chị Bích Đào : Đưa chị về, thằng Toàn nó có đảm tôi không chị ? Còn mình, sá gì một ánh mắt để bắt bí linh hồn mình, chàng không dám giỡn chơi ?

Trên xe, với mọi người, chàng đã bàn về buổi văn nghệ tan trường. Bàn về những dự tính về mùa hè. Nếu các bạn muốn, mình sẽ tổ chức đi Cấp. Đi Đà Lạt nữa. Ừ, sợ gì. Sẵn sàng làm tài xế mà. Hồ Thủy nhắc nhở : Nhưng sang năm anh lên Đại học, anh sẽ xa tụi này.

— Nếu các bạn cho tôi được ở trong nhóm thì dù học trường nào, tôi vẫn là người trong nhóm các bạn

— Chỉ tình ghê. Rồi anh sẽ quên tụi này khi được cô áo xanh. Hoàng Văn đang vui, chợt dăm chiêu ; Không bao giờ có cô áo xanh nào cả. Đó là chuyện trong thơ, còn chuyện ngoài đời lại khác. Lý luận của Hoàng Văn không làm ai tin, nhưng ai cũng tin mình là cô áo xanh cơ mà. Chỉ có Liên Hạ ngồi buồn bã ở băng sau. Tuổi mới lớn của cô sao buồn quá, tuổi mới lớn của cô hình như không thể nào có tình yêu được.

Tiếng Hồ Thủy cười cười nói gì dài tràng giăng đại hải. Nhưng Liên Hạ phải chăm chú nghe :

— Anh bảo hôm đưa Liên Hạ về, suýt vi phạm giờ giới nghiêm. Nghe về tuốt ngoại ô xa lắm.

Liên Hạ thấy đau nhói. Cô ân hận về sự có mặt của mình trong buổi sinh nhật của bạn. Ừ, mình chỉ là một con bé nghèo hèn, muốn vọt cao làm sao cao được mà chỉ phiền lòng mọi người. Không những Hoàng Văn suýt bị phiền vì mình, mà đêm đó, mới bước chân vào nhà Liên Hạ đã đụng độ đôi mắt hằm hằm của đứa em gái mười một tuổi :

— Rồi. Vô mà nghe ông già chửi. Ông đang làm rầm rầm, kêu chị đi đêm, khuya rồi mà chưa về.

Liên Hạ bực mình muốn gây luôn đứa em :

— Về đây rồi này. Xin phép đàng hoàng mới đi chớ bộ.

— Ai biết. Vô mà cãi với ông. Xi, chỉ biết đi chơi. Ở nhà người ta làm việc bắt mệt.

Ông già say rượu, chửi bới Liên Hạ một hồi. Hạ nằm khóc nức nở cho tới khuya. Có nhiều lần Hạ muốn chết, không hiểu ra sao nữa.

— Hạ Bà giáo vô kia.

Đạm Tuyết lời Hạ ngồi ngay ngắn lại. Hạ vừa gục xuống bàn. Cô đưa tay dụi mắt. Đạm Tuyết hỏi nhỏ : Buồn ngủ hả ? Liên Hạ thấy cay mắt, có tưởng như cô khóc ngay được.

Không còn bao lâu nữa ngày văn nghệ tới. Giờ tan học, chị Bích Đào giữ cả bọn ở lại để giao công việc cho từng người. Toàn lãnh trách nhiệm sẽ đi gọi ban nhạc của anh đến, đỡ tốn tiền thuê. Anh cầu nhau :

— Đáng lẽ việc này phải ông Hoàng Văn lo chớ. Ông là trưởng ban tổ chức mà.

Hồ Thủy vừa vuốt ve bạn vừa đùa :

— Thôi tập lo đi cho quen, sang năm anh Văn hết học ở đây, rồi anh Toàn sẽ giữ chức trưởng ban toàn trường mấy hồi. Phải không ?

— Tôi đại gì mà nhận cho mệt. Tại trong lớp có mấy bà tôi giúp cho vui vậy thôi.

— Ừ, thì sang năm hay sang năm nữa cũng còn tụi này vậy. Sang năm chị Bích Đào làm phó trưởng ban. Đẹp rồi.

Bích Đào nguyệt Hồ Thủy một cái sắc như dao. Rồi chị cười. Chị đâu có chấp gì chuyện đùa bỡn đó. Đạm Tuyết nói về ban hợp ca mà cô tham dự :

— Nói hoài mà chưa tập gì hết. Phải tới nhà Tuyết tập mới được. Thế Tần so vai :

— Thì giờ đâu. Xin ông bỏ bà bỏ khó thấy mờ.

Liên Hạ như có phao đề cùng đeo :

— Đúng đó. Tập ở trường đi. Mỗi chiều mình ở lại thêm mười lăm phút.

— Nhưng không có đàn.

— Nhờ Toàn đi.

— Toàn nghe. Chịu khó đem cây ghi ta tới.

Toàn ngần ngừ :

— Mấy bà làm tôi khó xử quá. Chiều nào cũng tập sao ?

Chị Bích Đào biết quyền hạn của chị. Chị nhiu mày :

— Làm khó hả. Thì thôi. Nhờ người khác vậy.

Toàn cười làm lạnh :

— Giận hả. Thì tập chớ sợ gì. Nhưng tui khó lắm nghe, nói trước cho mấy bà biết. Tay đàn này là đàn ra tiền ra bạc.

— Le dữ.

— Khoe đó.

Đạm Tuyết lại bàn vào vụ quần áo :

— Tuyết mới gặp anh Văn hôm qua. Đã bàn với anh xong vụ quần áo.

Tụi mình may áo dài xanh cùng vải, cùng hiệu.

— Tại sao lại áo dài xanh mà không hồng, không vàng ?

— Tại áo nàng xanh anh mển lá sân trường (*). À, mấy bà nên mặc áo xanh hết cho ông Hoàng Văn chọn một một bà. Mấy bà mệt vì bài thơ của ông Văn rồi. Đừng có đổ mặt.

— Nghĩ tầm bậy, ông Toàn. Miễn chị Đào mặc áo hồng là được rồi.

— Tôi cũng mặc áo xanh,

Chị cười tinh quái. Cả bọn cười theo, kéo được cả Toàn nữa. Đạm Tuyết lại trở về câu chuyện của cô :

— May áo xanh nghe. Mà phải may gấp mới được. Chiều ngày mai tụi

(*) Thơ Nguyễn Sa

minh cùng đi phố đi. Đề Tuyết biên xe nhà đón cả bọn. Liên Hạ. Liên Hạ đầu rời.

Liên Hạ đã bỏ tôi đứng ở cửa sổ. Lời đề nghị của Đạm Tuyết làm cô lo lắng tủi thân. Một tà áo xanh, đúng tà áo mà Hạ mong ước. Nhưng không bao giờ Hạ có thể xin may được. Nhất là vào lúc sắp nghỉ hè, cha mẹ cô bớt lo lắng, phải dành dụm số tiền đó để may cho cô hai chiếc áo trắng đi học năm tới, còn sách vở, học phí nữa. Đạm Tuyết đứng dậy chạy tới bên bạn:

— Liên Hạ, đang họp mà tôi đây mơ màng gì? Có nghe Tuyết đề nghị cùng may áo xanh không?

Liên Hạ cúi đầu. Cô muốn dấu bạn giọt nước mắt sắp rơi. Cô giữ được giọt nước mắt đó tan nhòa trong tròng mắt. Cô nói dối:

— Tại Hạ thấy chóng mặt quá.

— Chóng mặt thì tôi đây mà ngồi. Tôi đây nghe chuyện vui lắm.

Liên Hạ phải theo Đạm Tuyết tới chỗ ngồi. Cả bọn lại bàn tiếp về buổi văn nghệ sắp tới. Bạn rộn nhất là vụ xô số cứu trợ đồng bào nạn nhân chiến tranh. Hồ Thủy đề nghị:

— Tụi mình mỗi đứa sẽ đem tới một món đồ bán đấu giá để thêm vào số tiền xô số. Chịu chưa?

— Xong rồi, Tuyết đem con búp bê biết khóc của anh Tuyết gửi bên Mỹ về.

— Tàn sẽ đem bó hoa vải mới thực tập tuần trước.

— Tính sẽ chộp cái cà vạt Ý của ông bố.

Tính vừa nói vừa nhảy nhót, coi như việc làm đó vừa vui nhộn vừa đầy ý nghĩa. Mỗi người ghi một món quà, còn Liên Hạ, Liên Hạ làm thinh. May đông quá, chẳng ai nhớ đề từ mờ hời hán Hạ nữa.

Một lát sau, Liên Hạ quyết định rút tên ra khỏi ban họp ca. Hoàn cảnh không cho phép cô được thêm một chút sống vui nào ngoài sự học hành mà cha mẹ cô đã răn hết sức. Nước mắt lưng tròng. Hạ kéo tay Đạm Tuyết ngồi vào một bàn cách xa các bạn. Đạm Tuyết đã nhìn thấy đôi mắt đỏ kè của Liên Hạ, cô cười:

— Dối hả? Chuyện gì vậy?

Liên Hạ buồn bã:

— Chắc Hạ không hát được đâu?

— Ừa, sao vậy? Đang vui tại sao lại nghĩ ra?

Liên Hạ bật khóc:

— Tại vì Hạ không thể may áo được.

Qua một thoáng ngạc nhiên, Đạm Tuyết chợt hiểu. Tuyết cầm tay Hạ, siết mạnh:

— Tuyết hiểu rồi. Không mặc áo xanh thì mình mặc áo trắng. Cùng mặc áo trắng chớ có sao đâu.

Hạ lắc đầu:

— Vì một mình Hạ mà bắt các bạn như thế cũng phiền. Thôi để Hạ nói chị Bích Đào.

-- Không, Hạ không hát anh Hoàng Văn sẽ gien. Tuyết quyết định xong rồi, cả bọn mặc áo trắng hết.

Rồi Tuyết cần môi:

— Đúng. Mặc áo trắng. May một loạt áo xanh rồi anh Hoàng Văn anh tương lắm. Anh cười, cho rằng cả bọn mặc áo xanh cho anh tuyển chọn. Liên Hạ nhớ bài thơ hôm sinh nhật mình anh ấy đọc không?

Đạm Tuyết kéo bạn:

— Bây giờ thì tôi nghe chị Bích Đào nói nào. Liên Hạ đừng lo, Tuyết sẽ nói khéo, không ai biết chuyện tụi mình hết. Vui lên cho rồi bỏ.

Hạ cảm động quá. Tuyết thật dễ thương. Con nhà giàu mà không kiêu kỳ. Liên Hạ bỗng có ý nghĩ so sánh giữa mình với Đạm Tuyết. Tuyết xứng đáng với Hoàng Văn quá rồi. Trong bọn, có lẽ Tuyết xứng đáng với Hoàng Văn nhất. Biết vậy nhưng ai cấm lòng cô gái mới lớn dặt những ước mơ thầm lặng.

Khi trở lại ngồi chung với các bạn, buổi họp đã rời rã. Bọn con trai đã bỏ đi hết chỉ còn mình Toán đang cố rà rà bên chị Bích Đào. Mấy cô gái đang lạc đề từ chuyện này sang chuyện khác. Hồ Thủy bỗng vỗ tay như nhớ ra chuyện gì:

— Sau buổi văn nghệ nhà trường, tụi nhóm mình phải đi chơi một buổi. Biên Hòa ăn buổi hay Lái Thiêu ăn măng cụt? Đi gần thôi.

— Hay ở nhà bà Thủy.

— Cũng được nữa.

— Mà phải rủ anh Hoàng Văn. Phải có anh Văn mới vui.

Toán láu táu:

— Sao phải có Hoàng Văn mới vui. Bộ tụi này không đủ vui sao. Hoàng Văn học lớp khác, cách xa tụi mình rồi.

Bích Đào cười mũi:

— Đừng nổi sùng bạn ơi. Ở đâu có anh ấy là ở đó có tiếng hát, có giọng ngâm thơ. Anh ấy là tượng trưng cho tuổi trẻ, cho đời học sinh chúng mình.

— Làm như cái rốn của vũ trụ.

Bích Đào mỉm cười:

— Thôi giải tán đi. Người ta về hết rồi. Coi chừng ông cai đóng cửa chốt cả bọn à nghen.

Đạm Tuyết vừa lấy cặp sách vừa nói:

— Chắc bác tài sốt ruột ở ngoài, tưởng Tuyết bị mẹ mình bắt cóc rồi. Toán:

— Bà Đào lên xe tôi đèo về.

— Muốn làm tài xế hả. Tốt.

Chỉ có Liên Hạ lủi thủi một mình. Cô mỉm cười chào các bạn. Lúc từng trước sân, cô ngó lên tầng thượng coi có bông hoa nào nở thêm chưa. Bên hôm nay thì không còn vài bông nữa mà một cành đỏ rực.

Liên Hạ cúi nhặt một cánh phượng vừa theo gió rơi xuống sân trường. Cô ép cánh hoa vào cuốn thơ cô chép tay. Liên Hạ chép từ năm ngoái, mở

đầu tập thơ là bài thơ của Đinh Hùng mà Hoàng Văn đã đọc trong buổi kịch tan trường.

*Khi mới lớn tuổi mười lăm mười bảy
Làm học trò mắt sáng với môi tươi.*

Liên Hạ vừa đặt vào ngay chính trang thơ đó một cánh phượng đỏ, sôi nổi như một nụ hôn đầu mùa.

CHƯƠNG IV

Hôm nay thì không còn cặp sách, không còn bút mực, không một chữ nghĩa trong đầu. Các cô các cậu rạo rức vui buổi văn nghệ kết thúc một năm học. Vẫn chiếc áo tràng cũ nhưng được ngâm thật kỹ, là thẳng tắp, được Liên Hạ mặc vào người để đi đến trường.

Tất cả bạn bè cô trong nhóm văn nghệ đều mặc áo trắng, có cài nơ đỏ trên ve áo, Lúc Liên Hạ tới, Đạm Tuyết cũng gài cho cô một chiếc nơ xinh xắn. Không còn phân biệt ai sang ai hèn, ban hợp ca đều như nhau, cả Knac chàng ta cơ vẽ đẹp nay tươi hơn vẽ vẽ đẹp Knac, vẻ tinh nhanh may tương phản với vẻ mien dịu kia.

Lúc Liên Hạ có việc đi qua một nhóm bạn trong lớp, cô nghe tiếng xi xao :

- Lam_Dạ_dữ.
- Nó chơi với mấy cái con lập dị áo trắng te làm.
- Nna giàu hết ma.
- Nhưng nó nghèo xơ xác. Chơi để làm tay sai cho tụi nó thì có.
- Tao biết, chắc nó muốn ra lòng nheo với một tên nào trong bọn con trai vào nghệ giới.
- Thay cái bộ đi mà phải ghét.

Liên Hạ chùng xuống. Không biết hôm nay cái dạng đi của Hạ có làm sao không mà bị các bạn ghét bỏ như thế. Hồ rang Hạ có đi đứng nhẹ nhàng, có làm ra vẻ thật hào hoa, chim rân trong đám bạn là ma. À, các bạn cho mình như bọn nhà giàu đây. Mình bình đẳng được lên sân khấu hát. Nhưng đôi mắt ghét bỏ vào không thôi đeo đuổi Hạ, những chiếc miệng vẫn không ngừng xàm xi những lời dộc địa. Liên Hạ buồn ghê gớm, cố trở lại với đám hợp ca, nhưng cũng riêng một lời. Mặc cam lam Liên Hạ không còn dám cười, dám vui với các bạn nữa. Đạm Tuyết tới bên Hạ :

- Sao đứng với bọn mình. Sao đứng ra góc hoài vậy ?
- Mình đứng đây cũng được.

Tôi đây lại nghe Hoàng Văn hát. Anh sắp ra sân khấu rồi đó. Hồ Trũy xoa hai tay :

— Ann sẽ ra giới thiệu chương trình nữa. Kia coi ông hiệu trưởng đáp từ bài diễn văn của lớp đệ nhất C kia. Chà còn cười duyên nữa chớ.

— Ông nói dài quá, mày.

— Một năm mới được ăn nói một lần mà.

— Ê. Coi anh Toàn cười rười rụi với chị Bích Đào nhà mình. Ý, chị cười lại, cười muối mảy ạ. Rười muối hức nhau trâu bò chết.

— Khỉ. Yea để nghe mày.

— Ông này có gì mà ngăm. Tao chỉ đợi anh Hoàng Văn thôi.

— Thấy không. Anh đừng lấp ló nơi cánh gà đó. Đạm Tuyết, anh đang để mắt tim mày nghe mày.

— Ê, đừng ồn. Ý cha.

— Gì vậy bà Thủy ?

— Muốn cười quá. Bề bụng rồi. Hai cái tai ông hiệu trưởng như tai voi chúng mày ạ. Nó phe phẩy, kia coi đi. Nó phe phẩy...

— Hí hí...

— Suyt,

— A, anh Hoàng Văn. Tuyết ơi, tao teo quá.

— Diên, anh Hoàng Văn thì có gì mà teo. Ai làm gì mà mày teo.

— Ủ. Tao teo quá mày. Coi kia, anh cúi chào. Anh vừa ngó tới chỗ bọn mình. Liếc trúng đứa nào đó ta.

— Lông nheo tôi vừa bị đá rụng mất mấy cái nè.

Thề Tần chớp chớp đôi mắt. Ngày thơ muốn té luôn. Cô nào vừa cấu vào tay Thề Tần. Nhưng Thề Tần không kêu đau. Ở trên sân khấu, Hoàng Văn đang nói, giọng anh đồng đặc giới thiệu từng chương trình. Xong anh lại cúi chào. Lần này thì anh không nhìn ai hết, các cô không có cơ để khoe mình vừa bị đá lông nheo nữa.

Hoàng Văn vừa rút lui thì ban kịch động của Toàn nhảy lên. Hồ Thủy đưa tay lên phía trái tìm chị Bích Đào, nhân nhò :

— Đưa giữ giùm không vắng mất trái tim, sống gì nổi.

— Trông hẩn nhảy nhảy, rồi cười cười, làm bộ như khỉ.

Một giọng nói sau lưng như cổ ý đâm xuyên ót Hạ, dính cứng trong đầu :

— Coi con Hạ. Biết ngay mà. Bị tụi nó bỏ rơi đứng quê một cục.

— Xuống đi. Nhưc đầu quá.

Chân Liên Hạ cơ hồ không đứng vững nữa. Nhưng mắt cô không rời sân khấu. Cô muốn ban kịch động đánh to hơn, gào mạnh hơn nữa để đầu cô tê đi, đừng nghe thấy những lời xía xói của một số bạn bè xấu bụng. Hoàng Văn bỗng nhiên ra đứng trước mặt các cô, anh thân mật ghé tai nói gì với Đạm Tuyết rồi bỏ đi. Đạm Tuyết thì thầm vừa đủ cho nhóm nghe :

— Anh Hoàng Văn nói bọn mình sẽ hát gần cuối. Sau vở kịch của lớp nhị A. Tha hồ mà coi.

— Mãi chưa thấy anh Hoàng Văn lên. Ban này hát cả ba bài rồi. Gào như mèo hoang.

(Còn tiếp)

NGUYỄN TUẤN ANH

HUỖNH HOÀI MINH (Cần Thơ)

1.— Với chiều cao 1m56 và sức nặng 45kg ở tuổi 18 cháu chỉ nên tập tạ nhẹ.

2.— Khi ăn đồ chua mà thấy sót ruột chính là bao tử đã đau. Tốt nhất là kiêng hẳn đồ chua. Tạm uống Génatropine, Phosphalugel hay Regast.

3.— Rửa mặt bằng PH22 sẽ bớt mụn.

NGUYỄN HỮU THIÊN (Saigon)

Cháu hãy uống Hyposulfène, Del-ta Cortril Allergina, chích Psorial và thoa Crème Phénergan. Hy vọng bệnh ngoài da của cháu sẽ bớt đi.

HỒ HẢI (Kbc 6.632)

Bệnh lở miệng (Apthes) của ông gây đau đớn nhiều khi nhai đồ ăn. Hãy súc miệng bằng dung dịch

Salicylate Na 75

Borate Na 25

Eau 500

bằng cách hòa 1/2 muỗng súp thuốc này vào 1/2 ly nước ấm. Rồi bôi các

mụn lở bằng dung dịch Acide Chromique 1% hay Bleu De Méthylène 1/50. Mỗi ngày ông nên ngâm từ 8 tới 10 viên kẹo Solutricine và uống Vitamine PP Nicobion.

NGUYỄN THỊ TỔ LOAN (Cần Thơ)

Cháu đã nghĩ nhầm là các mụn mặt chỉ nổi ở tuổi dậy thì. Trùng cá bắt đầu xuất hiện ở tuổi dậy thì thực nhưng kéo dài suốt cuộc đời tình dục của người nam cũng như nữ. Cháu nên tránh táo bón bằng cách ăn nhiều rau, bớt thịt, mỡ trứng. Rửa mặt hàng ngày bằng PH22, Denisoline hay Savon Dermacide. Nếu mụn mưng mủ phải uống thêm trụ sinh như Auréomycine.

VĨNH THỤY (Quảng Ngãi)

Cháu hãy uống Allergina, Hypo-sulfène, chích Pénicilline, Psorial và thoa Pommade Laccoderme Au Goudron De Houllile.

THƯƠNG (Tháp Chàm)

1.— Rỏ mắt bằng Sulfate De Zinc, nếu giàu hãy dùng Néo Cortef, mắt sẽ bớt đỏ. Phải uống thêm TT Mycine.

2.— Giọng nói ờ ề là triệu chứng của sự vỡ tiếng ở tuổi dậy thì. Tạm ngâm kẹo Solutricine.

3.— Muốn cao thêm cháu hãy uống thuốc với như Calcium Corbi-ère và dầu cá viên Sevenssea.

M.K. (Đà Nẵng)

Ở những người cận thị phải đeo kính, khi bỏ kính ra đôi mắt thường có vẻ đặc biệt vì lệ thủy tinh thể bị méo. Cháu nên uống thêm dầu cá viên như Mayocod.

THÀNH THANH (Saigon)

1.— Mắt hay có ghèn phần lớn là do nhiễm trùng. Cháu có thể uống Auréomycine và nhỏ Néo Cortef.

2.— Ở tuổi 17 mà cao như cháu là không đủ. Phải uống thêm Biotone Calcigénol hay Vitamimérols. Nên uống bơi lội, leo dây, uống sữa, ăn thịt cá.

THỤY ANH (Saigon)

Cháu có thói quen ngủ trưa thật kỹ lạ. Ngủ trưa mà kéo tới tận 7,8 giờ tối mới dậy!... Thứ nhất là cháu đang mắc bệnh lười kinh niên, sau nữa là cơ thể cháu hoạt động không đều hòa. Nên đi khám bệnh tổng quát. Tạm dùng Actiphos, Amphétamine hay Réactivan hoặc Gammalon Fort.

VÂN THỤY

1.— Cháu hãy mua một chai Aseptol hay Septyl để hòa với nước ấm mà rửa bộ phận sinh dục hàng ngày. Uống thêm Albamycin G.U hay Cotracyn hoặc chích Chloramphénicol. Phải thử nước tiểu để xem có sạn không? Tạm dùng thuốc lợi tiểu như Théobromine và Vitasiphon.

2.— Hay chóng mặt thường do tim yếu, thiếu máu sinh ra. Nếu thêm tức ngực cháu hãy dùng thử Camphophyline để uống, và Hept-A-Myl chích. Uống thêm thuốc bổ máu như Hépatrol và một chút an thần Mil-town.

L.L. HOA (Cần Thơ)

Tai chảy mủ, rất khó chữa và thường do sự nhiễm trùng tai giữa gây ra, hoặc là bột phát hoặc là biến chứng của các bệnh sởi, cảm cúm v.v...

Rửa tai hàng ngày bằng Eau Oxy-génée Boratee hay bằng hỗn hợp Eau Oxygénée 50 Solution Bicarbonatée à 2% 25

Sau đó nhỏ vào tai vài giọt Aspér Gilline, Néomycine hay Soframycine rồi đặt vào tai một miếng bông gòn để thấm mủ có những thuốc trụ sinh kê trên.

Uống thêm trụ sinh như Cotracyn. Chúc cháu mau lành.

VƯƠNG THỊ SƯƠNG THU (B.M.T.)

1.— Cháu bị táo bón kinh niên thì việc đầu tiên nghĩ tới là kiêng thịt cá, ăn nhiều rau. Tráng miệng mỗi bữa bằng đu đủ. Uống thuốc gan như Cholagol và ngâm mỗi tối một viên kẹo Fructines Vichy.

2.— Muốn cao thêm hãy năng tập thể dục, thể thao như bơi lội, chạy nhảy, leo dây. Uống dầu cá như Mayocod, Sevenssea hoặc thuốc với như Calcigénol,

3.— Lipolysine là thuốc tiêu mỡ rất thịnh dụng.

TÂM (Kiến Hòa)

Đa số thanh niên thời nay đều hay mắc chứng bệnh như cháu. Nếu chỉ nằm mơ thường thì không lo. Đáng ngại nhất là giữa ban ngày tỉnh táo mà cũng thấy vậy. Tạm nghỉ ngơi trong phòng yên tĩnh, ăn uống tầm bở. Uống an thần Valériane, Bromures, Passiflorine. Có thể dùng các thuốc bổ tổng quát như Phosphore, Arsénic, Strychnine. Cháu nên đi thử máu để kiểm bệnh giang mai di truyền. Hy vọng cháu sẽ yêu đời trở lại.

LÝ NGỌC (Sài Gòn)

Cháu nên dùng PH22 hay Savon Dermacide để rửa mặt hàng ngày. Uống thêm trụ sinh như Auréomycine, T.T. Mycine chẳng hạn. Tránh táo bón. Ăn ít thịt, cá. Kiêng các đồ gia vị cay như ớt, hạt tiêu.

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

Kể chuyện bà già

Một bà hà tiện đi chụp hình xong lại tiếc tiền, bà bèn nghĩ ra một cách để khỏi phải trả tiền. Khi người ta đem hình đến tận nhà, bà coi rồi đẩy nầy :

— Tôi không nhận các tấm hình này, vì các ông chụp hình tôi già đi gần mười tuổi.

— Bà còn kêu ca giống gì ? Trong vòng mười năm ba khối phải chụp nữa kia mà.

Tin tức hấp dẫn

Trên một tờ nhật báo nọ, người ta đọc thấy có một cái tin do một anh ký giả mới vào nghề viết về một vụ tự tử như sau :

— « ... Số báo hôm qua, chúng tôi đã loan tin về vụ tự tử của ông X, hôm nay, chúng tôi giới đặc phái viên tới tại chỗ điều tra. Được biết, nạn nhân đã dùng kiếm tự chặt đứt cánh tay trái, rồi tự chặt cụt cánh tay phải; và sau cùng kẻ chán đời mới chặt lia hai chân, rồi mới tự chặt đầu của mình ».

Chưa hết, anh chàng ký giả nhà

ta còn muốn câu độc giả, nên còn đem thêm một câu :

— « Hiện giờ bệnh nhân đang nằm điều trị tại bệnh viện Y, bệnh tình trầm trọng, mời độc giả đón xem số báo ngày mai, coi ông X có hy vọng được bác sĩ cứu sống hay không... »

NGÔ QUÍ SINH

Cha nào con nấy

Billy Balafre, tên anh chị đáng sợ ở Chicago, coi cuốn học bạ của đứa con trai tên Sam lên 10. Đọc lời ghi chú của giáo sư hẳn mừng rỡ và la to:

— Thăng bé hach ghê ! thầy gọi nó lên bàn gần 1 tiếng đồng hồ mà nó không nói gì ?

Kính trọng đồng nghiệp

Một ông nhà khoan hoãn lại công việc xây cất nhà để cho một con chim làm tổ trên thửa đất và có th giờ cho bày con nó nở.

Được hỏi tại sao, ông ta cắt nghĩa: — Không phải vì yêu chim mà đề tỏ lòng tôn kính một đồng nghiệp đó thôi !

PHAN MY MY

bạn có biết

— Thomas Nicholson, tay đấu vật danh tiếng của Anh đã liên tiếp khiêu vũ suốt đêm ở Peneith, đi bộ 40 cây số rồi hạ luôn bốn địch thủ hạng nặng mà không nghỉ một lúc nào cả !

— Bà Edwin Smith ở Olla thuộc tiểu bang Louisiana, Hoa kỳ, đã ngâm vài bông hồng trong một chiếc lọ. Ngày nay, sau 108 năm, những bông hồng này vẫn còn tỏa hương thơm.

— Humphrey Kvnaston (1466-1534), một người Anh sống ngoài vòng pháp luật đã cưới cùng một người vợ hai lần mà không biết. Ông ly dị người vợ quý phái tên Isabel of Aston sau 10 năm chung sống. 15 năm sau ông cưới một người khác tên Marion of Oswestry. 13 năm sau nữa, lúc hấp hối trên giường bệnh ông mới biết Isabel và Marion chỉ là một người.

— Một chiếc đĩa cổ Hy Lạp cách đây 2.500 năm đã được mua ở Thụy sĩ và trưng bày ở Viện Bảo Tàng Mỹ Thuật Montréal, Gia Nã Đại, bị bề một người ở Ý đã xem hình chiếc đĩa và tìm được miếng bẻ đó gửi về cho viện bảo tàng.

— Thomas Jefferson, Tổng thống Hoa Kỳ, năm 1865 khi còn là nghị sĩ của tiểu bang Texas, bị một người ám sát bằng cách bằng cách bắn qua cửa sổ. Viên đạn xuyên ngực ông, chạy thẳng vào bức hình của ông treo trên tường và xuyên vào ngực bức hình đúng chỗ bị bắn trên thân người thật.

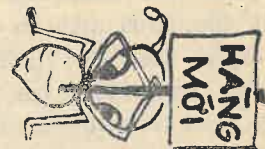
HUỲNH THỊ NGUYỆT XƯA (ghi)

CHẠP PHÔ NHẬT BÁO

BOM NGUYỄN TỬ NÔ RA NHỮNG TRẬN CƯỜI
vào ngày 28-9-1972 trên

Ngày báo chòm gửi trong tuần báo Tuổi Ngọc. Đây đủ tin tức, bình luận... Rất cần thiết, bổ ích. Báo đảm là hay không chê vào đâu được.
Chủ nhiệm : VĂN KIẾN VÀNG
Thư ký Tòa soạn : KIẾN CAO CĂNG

beethoven

Là một nhà soạn nhạc danh tiếng nhất của Đức Quốc (1770-1827). Sự nghiệp của Beethoven gồm có: 32 Tấu khúc (Sonates) cho Piano, 17 Tấu khúc, 10 Hòa tấu. Ngoài ra còn một số cho vĩ cầm, đại vĩ cầm (Violence). Về hòa tấu nhạc đi từ vui vẻ, nhí nhảnh qua dịu dàng duyên dáng rồi đến hùng dũng. Thường phải cần đến 1 dàn nhạc có từ 500 đến 600 nhạc sĩ là thường (120 vĩ cầm, 30 Dương cầm).

Chia ra gồm có Hòa tấu hùng (Héroïque), Hòa tấu bi thảm (Tragique) Hòa tấu Thôn dã (Pastorale), Hòa tấu dị thường (Fantastique) v.v...

Đặc biệt Hòa tấu 9er đã trình diễn 1g 10phút mới hết. Với bản này nhạc trưởng Berlioz phải điều khiển thêm 360 giọng ca, như vậy bản này phải trình diễn với 1200 Nghệ sĩ.

đồng hồ Thụy Sĩ

Chiếc đồng hồ đeo tay, chỉ là một bộ máy nhỏ bé với sức 1/100.000 mã lực. Đã tạo 864.000 đồng hồ tác gần 100 cây số trong 1 ngày. Đã chiếm 60% trong ngành này trên thế giới về cho Thụy Sĩ (40 triệu chiếc mỗi năm). « Nó » được chế tạo trong 3.000 xưởng máy, nhân công nam, nữ độ 100.000 người. Máy móc thật là tinh vi, sản xuất những bộ cực nhỏ, cực mỏng lối 1 phần 20 bề dày của 1 tờ giấy lụa. Máy cắt có thể chính xác đến 50 phần đều nhau của một sợi tóc. Có đến 1.400 dịch vụ để hoàn thành chiếc đồng hồ. Họ là những người thợ lãnh lương cao nhất Âu Châu (20 phần trăm số tiền lương cao nhất). Trong khi làm việc họ bị cấm đủ thứ: cấm nói chuyện, vì hơi nước

làm hoa rở bánh xe, hắt hơi là một tai họa. Ngáp, máy sau này sẽ chạy sai lạc. Cần thận khi thở ra. Cấm hút thuốc. Nữ công nhân cấm xài nước hoa. Khi vào xưởng phải mặc áo choàng để khỏi vấy bụi. Đồng hồ automatic hiện nay do Abraham Louis Perrelet sáng chế với nguyên tắc nguyên tắc chênh lệch của trọng lượng.

VŨ QUYÊN (ghi)

kỳ phùng địch thủ

Luật sư: (bảo ký giả)

— « Bài báo này của anh xúc phạm đến danh dự tôi. Tôi kiện, thì anh tính sao? »

Ký giả?

— « Thì tôi mượn anh làm Luật sư biện hộ ».

chuyện biên hòa

Một người điên trốn khỏi đường tri việ. Ông giám đốc tức giận hỏi anh gác đàn:

— Các anh làm ăn thế nào mà không canh gác các lối ra?

— Dạ, tôi có canh đó chứ! Chắc hẳn trốn qua lối vào đấy ạ!

NGÔ QUÍ SINH (Cầu Tre)

người nặng nhất

Người nặng nhất thế giới là William Cobb với tầm thân nặng 362 kí lô. Anh này hiện đang ăn ít lại để bớt đi 104 kí. Cobb là người ở tiểu bang Georgia, Hoa Kỳ.

bức thư đắt giá nhất

Mới đây trong một cuộc bán đấu giá ở Nữ Ước, bức thư của anh chàng Lee Harvey Oswald, người đã ám sát Tổng thống Kennedy, đã được mua với giá 300.000 đồng VN.

EM HAI TÊ (Nha Trang)

nhất thế giới

HOA KỲ: Bà Flore May Jackson là người đàn bà mập nhất thế giới, cân nặng 381 kg, bà vừa mất tại Jacksonville, thọ 35 tuổi.

BỜ ĐÀO NHA: Một thí sinh già nhất thế giới, « cậu » đã 80 xuân xanh tên Antonio Bica ở Lisbonne đã đệ đơn xin thi trung học. Kết quả « cậu » đã đậu « ngay chốc ».

ĐỨC: Bà Maria Landers ở Sassenberg vô địch đan len trên thế giới. Trung bình một ngày bà đan được 10 chiếc áo len, bách chưa? Còn « kẹp tóc » Mít thì sao?

ẤN ĐỘ: Có một người lùn nhất thế giới, 45 tuổi mà chỉ cao có 47cm.

PHÁP: Pháp là dân uống nhiều rượu nhất thế giới. Trung bình mỗi năm 1 người Pháp uống 140 lít.

PHAN MY MỸ (ghi)

sự thật mất lòng

Hầu tước d'Aligre đã trả lời cho một trong những người bạn của ông đến mượn ông một số tiền to:

— Nếu tôi cho anh mượn số tiền đó anh sẽ không trả lại tôi. Chúng mình sẽ giận nhau, tôi sẽ mất tiền và bạn. Nhưng tôi chỉ muốn mất có một thời. Tôi không muốn mất tiền và yêu cầu anh đừng bước chân đến nhà tôi nữa.

EM EM

cho các bạn làm dáng

— Nếu sợi dây chuyền bằng vàng Tây của bạn mang lâu ngày bị đen, bạn hãy lau chùi lại theo mẹo vặt sau đây: Ngâm nó vào cái bát đựng nước xà bông pha với một muỗng cà phê Alcoool 60° rồi lắc mạnh. Xả sạch bằng nước trong.

Với kim cương thì bạn hãy đặt nó lên trên một miếng bông, để vào lòng một cái soong đựng nước xà bông, đun sôi chừng 2 phút, xả bằng nước nóng. Nhẫn của bạn sẽ sáng ngời lại ngay.

ÁO VÀNG

kiến
vàng
oi!

VẤN: Kiến Vàng ơi! Dung nghe người ta bảo, người đàn bà được tạo thành bởi cái xương sườn của người đàn ông! Thế sao ông anh của Dung không có thiếu cái xương sườn nào hết vậy?

MỘT BẠN DZÀNG (?)

ĐÁP: Cho đến một tuổi nào đó hẳn sẽ đánh rớt mất (rớt mất hay đem cho thì không biết. Bởi KV... không có xương sườn). Nhưng hỏi bạn, « ông anh » của bạn có ở trong ngoặc kép không hở? Nếu có thì bạn nên cần thận... đếm xem.

VẤN: Kiến Vàng ơi! Tại sao khi người ta khóc không ra nước mắt đỏ mà lại ra nước mắt trắng hở? Khi người ta thích màu đỏ thì người ta là con người thế nào?

LY NA

ĐÁP: Không cần nước mắt đỏ, ông trời bảo vậy, trong nước mắt có một chút a xít cho nên dù viết bằng bút nguyên tử cũng có thể nhòe được. Còn thích màu đỏ à, KV đang nghiên cứu đây. Chẳng lẽ lại là người ra « kèn kèn » và thật lãng mạn như KV nghĩ. Phải là thứ màu đỏ của hoa hồng BB không?

VẤN: Kiến Vàng ơi! Khi mà không thích chơi mi « người ta » nữa thì khi gặp nhau mình phải làm sao hở Kiến Vàng?

HUYỀN (Saigon)

ĐÁP: Bài học đến trang đó chắc cũng chỉ biết dạy rằng, hãy cúi xuống rồi quay đi. Vì, gặp nhau đôi khi còn trong nỗi tình cờ, sa nhau đường chia đôi, xẻ mười, mấy ai còn hẹn gặp để nói một lời nào nữa.

S U U T À M

HẠNG NHỆ

Thành phố Munich

Thành phố Munich đã hoàn tất 6 năm với phí tòa xây cất 2.312.000 000 Franc.

Một công trình kiến trúc vĩ đại, tuyệt vời được dựng lên trên khu vực Oberwiesengeld, nơi mà trước ngày bùng nổ trận đệ nhị thế chiến đã là phi cảng để từ đó hai vị Thủ Tướng Pháp và Anh là Daladier và Chamberlain chia tay nhau trở về nước sau khi ký kết các thỏa ước Munich năm 1938.

Trên phần đất rộng thênh thang 300 mẫu tây (khoảng 3 000.000 m²), dân chúng Munich, từ năm 1945 đã luân phiên mang 1.085.000.000 m³ đá tại vùng đồ nát vì chiến tranh và chất đống cao thành một ngọn đồi. Một nơi tranh giải Thế Vận Hội gồm 80.000 chỗ, một diện thể thao 12 000 chỗ, một trường đua xe đạp 5 000 chỗ, một hồ bơi 7.500 chỗ, một chỗ để trượt băng, một võ đài 70 000 chỗ, một Làng Thế Vận 12.000 chiếc giường, một trung tâm họp báo với một phòng gồm 4.000 chiếc giường... Tất cả đều được xây bao quanh ngọn đồi « bi thảm » ngày xưa nhưng nay đã được vun xới tốt tươi, với những hàng cây xanh mát trong số 2.250 cây và 180.000 bụi rậm, hàng rào...

Từ hoài vọng điên rồ năm quyền bá chủ thế giới của nhà độc tài Hitler từng chủ tọa Thế vận hội Berlin năm 1936 cho tới ước mơ hòa bình và tái tạo Thế vận hội Munich, 36 năm sau người ta nghĩ rằng trên vùng đồ nát vì hậu quả của một sự điên cuồng cá nhân này là nơi lý tưởng về mặt kỹ thuật để xây nên sân vận động Thế Vận Hội. Tất cả tiện nghi đã được dự liệu trong trung tâm báo chí kiểu mẫu, với đầy đủ tiện nghi của Làng Thế Vận và cho một thành phố báo chí. Vậy mà cũng có những lời chỉ trích nghiêm khắc đối với lối kiến trúc thẩm mỹ của tất cả tòa nhà Thế Vận dưới sự điều khiển của Kiến trúc sư Gunter Behnisch ở Stuttgart, gồm một nơi tranh giải Thế vận và hồ tắm. Tất cả được bao phủ bằng một mái nhà không lồ 75.000 m².

Ngay cả đến Làng Thế Vận cũng bị chỉ trích, nơi được xây dựng theo hình kim tự tháp (Pyramides d'Egypte) nhưng thiếu cây cỏ xanh tươi. Rất nhiều tòa nhà kiến người ta có cảm giác như chúng bị đè bẹp dưới sức nặng của hàng tấn bê tông và đá.

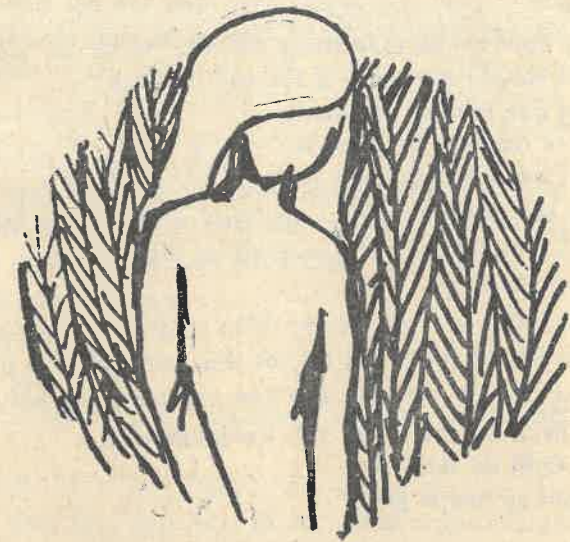
Nhưng dù sao làng Thế Vận nhiều tổn kém cũng đã mất khi khung cảnh xanh tươi của những ngôi làng ở Baviere nằm ngay gần chân núi Alpes chạy dài tới chân trời xanh nhạt nhòa sương mù.

Ngoài ra công việc đầu tiên của các lực sĩ nhà điêu khắc, kỹ giả, chuyên viên kỹ thuật.. ngay khi vừa đặt chân tới Munich là đi thăm khu vực rộng mênh mông, nơi họ sẽ sống, làm việc hoặc tranh tài trong suốt thời gian tranh giải Thế Vận Hội khai mạc hôm 26.8.1972 và chấm dứt vào ngày 10.9.1972.

GIANG THANH BÌNH (SG)

CÒN LẠI MỘT BUỔI CHIỀU

VŨ THỊ BÍCH THÁI

— Ái Khanh !

— Đừng mi, để cho ta đàn nốt đã nào.

— Mi im để nghe ta nói chứ.

— ...

— Chứ không nghe thì ta về đã !

— Ừ thì ta nghe mi nói đây. Chi đó ? Nghe bằng lỗ tai chứ đâu có nghe bằng mười ngón tay ở trên phím đàn mà mi bắt bẻ ta quá vậy hỉ ?

— Ta mà là dân húi ta theo mi sát nút.

— Nói năng chi mà dị ờm ; tưởng chuyện gì dễ sợ lắm.

— Thật đấy. Mi đẹp, mi có duyên, mi học giỏi, mi đàn hay nè... mi...

— À, nãy giờ mi chửi ta. Stop nghe bậu, vừa vừa thôi kéo mũi ta to lên không kịp chín mà bị toét như quả cà chua ở đằng kia bị giờ ! Còn phần mi ? làm răng, ham khen người ta quên mình hỉ ? Con mắt mi sáng long lanh như hai hòn bi mi để ở mô ? Chứ gửi cho con nai vàng ngơ ngác ở cuối chân đồi rồi à. Và tóc mi, ta sẽ thân chinh đi hái một đóa hoa thiên lý cài lên mái tóc để cho tên mô đó sẽ phải hát câu :

« Tóc em dài em cài hoa thiên lý

Thấy em cười anh để ý anh thương ».

— Ừ, ta cũng mong ~~đi~~ vậy đã.
— Thẹn thùng sao mà mi chớp mắt hoài vậy ?
— Ừ ta thương mi quá Ái Khanh.
— A té ra từ độ mi mới quen ta tới bi chứ ; mi thậm tệ ghét ta phải không Đỗ Nguyên ?

— Đâu có.
— Cớ sao hôm nay ta thấy trong đôi mắt mi có cái đó... buồn buồn thì phải ! Mi nói cái chi cũng như là lần cuối hết vậy ?

— Thôi mi đàn tiếp đi Ái Khanh.
— Mi hát ta đàn nha Đỗ Nguyên.

— Mi vẫn còn giữ vững lập trường đòi thưởng thức tài nghệ của ta à ! Không sợ tiếng ta hát nó theo gió chạy u về nhà mi hất tung cả nóc nhà mi rụng mỗi nơi một cái cột, sách vở mi chạy ra bờ ao tắm một phát bi giờ ! Tồn chưa mi ?

— Không sợ đâu mà ! Cứ hát đi, thỉnh thoảng cũng để sách vở tự do một tí chứ ! Con bé cứ cười. Vui thì vui lắm, mà buồn rồi thì có ông trời mà cần được cái bộ mặt như cái bánh tiêu vừa rán nóng hổi của mi ?

— À ! mi đang nói lên ta cái chi trong bao tử ?
— Ừ đó. Chửi mi thậm tệ.
— Chửi thương hay là ghét.
— Cả hai.
— Huề.

— Không biết vì mô. Ta thương mi, thương bài Cô láng giềng tệ. Ta hát bài ni tối về trong giấc ngủ ta chìm bao và tương tư mi, và ngêu ngao hát. Cô láng giềng ơi, tuy cách xa phương trời tôi không hề quên bóng ai bên bờ đường quê...

— Khoan Đỗ Nguyên ơi mi hát thế này mới hay. « Cô láng giềng ơi mấy luống hoa bên thềm đã thắm rồi... » Tiếp nối cho cuộc tình mi là câu : « Tai lắng nghe tiếng người nói cười xôn xao, tôi biết người ta đón em tung bồng ».

— Tại sao ?

— O. Thì ta không yêu mi, ta ôm thuyền tách bến sang sông và mi bị rơi cái bịch.

— Hôm đó ta sẽ sẵn sàng : « Tôi đưa em sang sông chiều xưa mưa rơi âm thầm » và về nhà sẵn sàng một gói thuốc.

— Thuốc an thần chứ gì ?

— Ừ ! Đúng lắm...

Với gương mặt thều nhão, Đỗ Nguyên diễn tả ra vẻ như anh chàng thất tình bởi cô láng giềng thật sự, chép miệng với giọng nói sầu bi :

— Rồi một hai hôm tới sẽ đi.

Vì sao ai nữ hỏi làm chi.

— Mi yêu cô thật sự hỉ ? Vậy mi thuộc vào loại :

« Tôi khờ khạo lắm ngu ngơ quá chỉ biết yêu thôi chả hiểu gì ».

Hai đứa bật cười vang dội cả một khoảng không gian.

— Mi thấy ta đóng vai thất tình có xuất sắc không nào ?

— Được lắm có tiến triển trên đường văn nghệ ! Mai mốt ta với nhà mi chẳng lo đói. Mi cầm cái lon sữa bò vừa hát vừa xin tiền ta đàn.

— Ở mô ?

— Bến xe đò...

— Chiều rồi. Minh về đi...

Thu dọn tập vở hai đứa thả về nhà, buổi chiều hôm ni chẳng nuốt chữ nào vào bao tử cả ! Trời bắt đầu nám vài ngọn gió thổi Nguyễn có vẻ lạnh ả ôm sách vở vào ngực im lặng bước chậm theo tôi.

— Mi ơi ! Đẹp quá kia...

— Cái chi.

— Hoa ngọc lan.

— Mi ôm tập đi. Ta trèo vào hái hai cái ta một, mi một bằng lòng nha.

Không chờ sự đồng ý Nguyễn đẩy chông tập vào tay, nhanh như sóc tím chạy vào phía cây ngọc lan bẻ vội hai cánh hoa. Chợt ở phía trong có bóng người thanh niên đi ra trên gương mặt không có một vẻ gì gọi là trách móc. Minh thì run lên rồi, cứ nghĩ nếu người ta hỏi ai cho cô bé ni vào hái ? Rằng mà trả lời cho suông đây ! Chừ Đỗ Nguyên bình tĩnh dễ sợ, cứ hái, mi có biết không ta đang chửi mi trong bụng đây này. Thôi chết hẳn ta đang nói chuyện với Đỗ Nguyên, không biết ra rằng ?

Một chập lâu hẳn ta trở vào nhà, không quên gửi cho cô nàng nụ cười gọi là giao hảo. Thấy mi cười mà ta nóng mặt, Khanh nghĩ thầm.

— Mi làm cái gì mà đừng nói chuyện với hẳn ta lâu thế ?

— Vui dữ mi à. Hẳn ta bảo ta rằng : Cô bé thích hoa ngọc lan à. Ta cũng đâu vừa trả lời ngay : Vâng cả hai đứa cùng thích hoa ngọc lan ; quay lại tìm mi, lúc đó mi ở mô ta không thấy. Hẳn bảo ta cho hẳn cái hoa ta đang cầm trên tay. Rồi hẳn sẽ hái cho ta cái hoa khác đẹp hơn, mi hiểu không ? Ta bảo với hẳn không được, ta phải cho mi một cái, hẳn ta trêu ta quá xá ; cứ gọi là cô bé này cô bé kia rủa cả lên thế này.

— Mi không run à.

— Một tí teo rồi lấy lại bình thường không có gì xảy ra cả.

— Mi không còn trò chơi nào sao mà nhắm cây ngọc lan của người ta mà phá.

— Mi không biết gì sao ? sợ thì sợ chó nó cắn chứ không sợ chủ nhà quở trách, mà hẳn ta có nói năng chi đâu. hẳn còn bảo ta cứ hái đi, hái hết cây cũng được.

— Chắc nghe mi nói chuyện hần ta mê tí tởm thành ra mới xúi dục mi đào cả rễ về nhà mà trồng, luôn thể cho hần đeo theo cho nó có bầu có bẻ. Ta chỉ mi này, đem hần về trồng ngay ở ngoài cổng để mỗi lần bước ra khỏi nhà chào nhau cái « cộp ».

— Có sao mà đay nghiến ta dữ vậy. Giờ về nhà.

— Không.

— Mi không thích về ? À mi chê ta cho mi cả hai cái đó để ta vào hái thêm vài cái nữa.

Thấy Đỗ Nguyên dợm bước Khanh vội vàng cười... Ủ thì đi về.

— Lúc nào mi cũng làm cho gan, tim ta chạy lung tung xoè. Tối nay có nằm mơ thấy mi đòi thêm một cái nữa ta cho.

— Chứ không phải mi đã có cái chi chi với chủ nhân cây hoa này à ?

— Nói chi mà dị ờm, làm người ta mắc cỡ.

— Ta cũng cầu cho mi gặp người trong mộng là hần ta cho bỏ ghét.

— Giận ta hỉ ?

Khanh quay về vẫn còn hậm hực. Mai chẳng thèm lên đời nữa.

Đỗ Nguyên biết vậy còn nói với theo.

— Mai lên đời nữa nha ! Ta hái cho mi hoa ngọc lan đẹp hơn thế nữa.

VŨ THỊ BÍCH THÁI

NHỚ CHIỀU CŨ

cho T.T

ta bay theo những gió vàng
về qua núi thẳm thăm hoàng thành xưa
cổ nhân ta gọi say sưa
áo hoàng triều lộng gió đùa kiêu sa
nhớ xưa mùa cũ lại qua
bốn mùa thương cả chan hòa nhớ nhung
chừ xa hoài cổ hoàng cung
người ơi cố quận muốn trùng cách chia.

NỖI NHỚ VÀNG

chiều qua nắng đỏ đầy sân
lá bay lay nhẹ hồn bằng khung người
buồn lên như thể cơn say
chiều lên hiu hắt với ngày tàn theo
sương lan vừa chớm lưng đeo
áo ai phơ phất hút heo nỏ ngàn
hương xưa tóc xỏa mơ màng
nhớ nhung chiều cũ nhạc vàng, lá bay...

HOÀNG NGÂN

TAN NHƯ SƯƠNG MƠ

NGỌC MINH

Anh về giữa một giòng sông trắng

Là áo sương mù hay áo em

N. S.

Có phải là trong mộng đẹp, ta bỡ ngỡ nhìn nhau dưới cụm hoa Hoàng Hậu Bướm. Một vài cọng tóc đen mùi bột mưa. Ấy là mưa tháng sáu. Tháng sáu với cửa đóng, chần trùn, những chông sách vở cao nghệu cột chân học trò. Còn những sợi dây mưa nghiêng đổ sao không trôi luôn giùm những vết bước, nhịp xe không tưởng như thể đang trôi trong một cơn mộng du nào đó... « Tháng sáu trời mưa, trời mưa không ngọt. Trời không mưa anh cũng lạy trời mưa »... Thôi đừng bắt chước Nguyễn Sa. Em cũng đã đến và đã đi. Dù chưa nói được những lời định nói...

Mélancolique ! Mélancolique ! Ai gọi thế ? Tiếng reo của người hay tiếng hót của những con chim trú mưa dưới chậu hoa đỏ. Âm hưởng thì reo dòn dã như một điệu huyết sáo vui tươi nhưng có tội nghiệp không khi cái tên đó đồng nghĩa với Âu Sầu, Phiền Muộn. Nơi bạc thêm đá trắng, em ngồi thật nhỏ nhâm nhi những nhụy hoa ngọt lịm. Cách một bậc cao, bạn nhìn và cười. Vẫn nụ cười mướt vẻ thơ trẻ trông đến mà thương. Không biết chi hết sao. Ủ ! Tốt hơn là đừng nên biết. Còn hơn tuần nữa thôi, cầu che lòng an ổn mà thi cử, đừng nên khoắng vào hồ mắt nâu êm ả trong veo những vòng tròn sâu rói...

Làm sao em có can đảm kể lể. Rằng cơn bệnh chẳng cho em yên ổn học bài. Rằng rất có thể em không còn về kịp dự kỳ thi tháng tám Rằng nổi chết như kẻ cận đây em về một vùng xa trong những ngày sắp tới. Rằng bạn bè chẳng ai tin em sẽ thi hỏng, như Mai Rôm : « ... trừ phi mi « cố tình » rớt thôi. con khỉ ả ! » nhưng làm sao ai biết căn bệnh quái ác như đã thế không đợi « người » chung với mớ sách vở đó. Nên học trò bạn B mà sách toán cứ mỗi meo bụi phả, buồn nẫu cả người thôi ?

Lững thững đứng dậy. Vẫn nụ cười thật hiền đó : « Về thật sao, Nai ? » « Ừ ! thôi để Ng. về, chúc may mắn, mon ami ». Bước ra khỏi khuôn viên rậm lá, dày hoa, dãy cửa kính lờ nhờ những bức tranh lạ bên trong phòng khách thênh thang, bờ tường đá lạnh xám như sương. Ở chỉ cần khép đôi cửa sắt là biệt tằm dấu vết mọi điều, mọi vật cơ hồ đang tan hết sau lưng. Cả những nhân vật trong đó. Cứ như là cổ tích. Phải đó bạn, từ đây ta đã như là huyền thoại với nhau...

Chỉ cách đôi cửa mỏng, đủ thấy rõ nổi bờ vờ. Có những chiếc lá chẳng rõ tự phương nào lãng đãng bay và hững hờ đôi chiếc bám trên pardenius màu khói nhang. Em bước nhanh. Không quay lại một lần. Con đường ngắn sao đi hoài chưa hết. Ngôi nhà bạn nơi góc đường âm u đã khuất rồi thì phải, với em, đây là con đường xinh xắn, dễ thương, hiền hậu, im vắng nhất thành phố. Người ta gọi nó là H.H.T. Nhưng bạn và em gọi tắt là Hoa Vàng.

Hoa Vàng và T. ! ở ở những đóa hoa màu vàng, sao mà em cứ gặp luôn trong những trường hợp không sao quên được. Cảm động biết bao khi được người khác tặng hoa, một đóa cúc vàng, nhất là hoa của một người xa lạ. Sau này, nhân đọc một truyện ngắn của Marie Noel em mới lờ mờ hiểu. Nhất là khi biết được cô gái dễ thương đó là một người bạn cũ, trước em, của Goldmand Rồi hai mươi nụ hồng vàng em nâng niu trên tay suốt đoạn đường Đà Lạt - Phan Thiết trên GMC dẫn xóc nhưng cuối cùng cũng dập nát khi về đến nơi phải thả xuống sông Mùong, biết đâu, nó chẳng tấp vào nhà hần. Sao lại đến 20 nụ ? là số tuổi của ai hay là số giọt Tybraive cho mỗi lần kích ngứa mà Placid dúi lọ thuốc vào tay em khi xe sắp chuyển bánh, rời Phan. Vàng còn là màu vành trên cửa hoa Huyết Kim Hải lấp ló nơi những khúc quanh nguy hiểm trong những chuyến đi bộ hay đạp xe ra mũi Né với mấy anh em và những người bạn ranh mãnh, ngộ nghĩnh như Hòa móm, Bầy tiền...

Cuối cùng là Sơn Cúc, loại hoa rừng hiếm hoi ngõ đã suốt kiếp không còn thấy chúng hay nghe ai nhắc nhở thì giờ đây đã bắt từ, với đại huynh. Hồ Phi ! Thôi chẳng còn dịp nào nhỏ đưa ông gặp những người bạn rất dễ thương ở cái thành phố cũng dễ thương không kém này. Ông vẫn nói như trách móc em mang trái tim của Âu Cơ, có đến một trăm ngàn ấp đầy tình cảm... Cây cỏ cũng yêu, côn trùng cũng tội, bóng tối cũng bắt tay, dòng sông cũng giao cảm... bạn bè lại đông đảo, thế còn chỗ nào để nhớ đại ca ! Người

bạn lớn ơi ! Thế thì ông chẳng biết chi hết trơn. Vì người cô đơn nhất chính là người đã được - và bị - quên quá nhiều. Ai nói hử ? Chẳng có ai hết, kinh nghiệm bản thân đáng cay đó thôi.

Khi em bật đèn, cánh cửa bỏ quên sát bàn học đã đưa lối cho mưa vào nhòe bức tranh thâm tím với vài câu thơ ghi vội mà em đã nguệch ngoạc nên, khi gặp một bài toán nan giải dạo còn ngồi học được - còn cuộc đời ta và căn bệnh trầm kha đó, phải làm gì đây khi biết rằng hầu như hết phương tuyệt cách điều trị, ông hử ? - Chưa một sửa soạn gì cho chuyến đi ngày mai hết. Thế mà nghe mưa đã vội khoác áo, bước đi. Định nhờ một người nhắn với những bạn khác, nhờ Ng. gửi lời chào. Cuối cùng rồi cũng không nói được. Vì thấy nó khôi hài thế nào ấy. Vả lại, em rất ghét sự tiền đưa. Những người bạn chắc hiểu em có tí ti chất du mục và núi rừng trong máu huyết nên chắc cũng không nỡ trách đâu. Và bây giờ về lại phòng nhỏ, em vẫn còn bàng hoàng. Chuyển đi ngày mai sao cũng còn xa lạ quá, với em. Những Méla-colique, Aline, Placid, Michèlle, Goldmund, 085, Mignonne, Camenzind, Seven and Ten... Bạn bè và những cái tên reo như chim hay nói theo Quỳnh Dao, như « tiển tiển phong » - Và cũng như gió như chim, ta lia nhau bay tìm bến lạ bỏ phố biển tội tình. Em vẫn tâm nguyện làm « con chim trốn tuyết » cuối cùng. Nhưng sự thế đã vậy, học hành còn dang dở hưởng hồ những tình thân đang rạc rời lỏng lẻo bởi đã qua một thời kháng khí quá hay và đẹp. Thì không nên tiếc và trách chi ai. Vì ai rồi cũng phải có những hạnh phúc nhỏ nhoi của riêng một đời, như Vũ Mây bây giờ chẳng hạn.

Như giọt nắng reo giữa lá rợp xôn xao, có mảnh thư màu xanh mang dấu Belgique, ba đã dẫu dưới chiếc lọ đen xanh tro troi mỗi nhánh hồng. Chim Uyên khoe họ đôi anh mang Đàn Tranh lên tivi. Ngút ngút biển trời cách trở như thế mà mang theo được « cô nàng » đó là sung sướng quá rồi. Già như một chuyến thiên di bình thường, thế nào em cũng nắn nít được mang đàn theo. Nhưng ngày mai... Những giọt đàn tranh bỗng rơi như mưa thưa dưới đôi móng đỏi mồi quên thuộc những câu thơ Bích Khê mà T. đã hơn một lần đàn :

Tìm lối nhà em, anh sẽ thấy

Khóm lan thơm nặng khi vu phiền

Em đang nổi bệnh trong phòng vắng

Tình lặng theo trăng sáng sáng đầy...

Ơi Hồ ! Chắc chẳng bao giờ ông còn cơ hội ghé thăm thành phố này và nhà em như đã hứa, phải không ? Tỉ như có một tình cờ, ở một phố ta lại gặp nhau, chắc ông không tài nào nhận ra « Hồ Tiêu Thư tóc dài » của ông nữa đâu. Ông đã biết rồi mà. Hôm bước vào tiệm, em đã dặn chú thợ « Chú cắt thế nào cho tóc tôi giống tóc chú ». Chú ta cứ hỏi em suy nghĩ kỹ chưa, kéo lại khóc khi cắt xong như nhiều cô, để chỉ môi tóc đến chừng này. Nhưng « làm sao cũ lại nhỏ, nhỏ bướng như gì gì ». Ông đã chẳng từng bảo thế, hay sao ? Bạn bè cứ hỏi vì sao mà xuống tóc ? « Cắt tóc cũng phải phải có lý do sao ? Nếu có, hẳn là phải ghê gớm lắm. Nhưng chắc cũng vì ghen, ghen quá nên đến hôm nay ta... đã quên mất lý do ấy rồi ». Em đã trả lời thế.

Tụi bạn lại kêu em giống nhỏ công chúa Anne trong Vacances Romaines, Ô ! Em không thích giống ai hết, chỉ là bạn nhỏ — rất nhỏ — bướng như gì gì của... ai thôi.

Em tất đèn vì buồn bã quá khi cứ ngắm nghía từng vật mọn sắp phải lìa bỏ nên 100 ngàn tìm Âu Cơ lại vỡ bụng ra. Nhưng trong bóng xám nhờ nhờ của chiều tà bên ngoài âm nũng hơi nước hắt vào, em vẫn như thấy rõ tận tường chân dung bọn « thần dân vô tri » của em. Từ đệm màn, chần, gối, sách vở, đàn, hoa, tranh đến những trò khéo tay, những câu võ vần dán trên vách, cái mặt râu ria to tồ bố của Charles Bronson, đôi mắt vờ vọi của Dominique, nụ cười La Joconde lạ lùng, Olivia Hussey trong tư thế tự vẫn bằng dao găm tuyệt đẹp trước xác Léonard Whiting, mái tóc vàng óng của chàng phi công mất trí cạnh chiếc mũ dạ trắng của cô nhỏ 13 tuổi Isabelle, nét thất đảm của Anthony Quinne sau hàng dây thép và Ali Mac Graw kính trắng nghinh nghinh.

Hôm trước Đức có rủ em xuống nhà hẳn xem Love story của anh Quốc mượn được nơi tụi Mỹ. Phim chẳng có phụ đề nhưng em nghe và hiểu đôi chút. Đủ để ứa nước mắt khi Jenny trối trần căn dậu chú nhỏ họ Barret phải gắng vui sống một mình. Những khúc bánh mì cùng ăn ở một lễ đường, chiếc xe đạp cộc cạch mang thức ăn đến cho người học thi, người con gái khỏe đẹp hát ca giữa bọn trẻ, chàng thanh niên bướng gan tự lập và thành công ngay bước đầu xuống đời nhưng cả hai đều phải bó tay trước định mệnh lạ lùng. « Sống đã như một tình cờ. Chết cũng xin là một tình cờ. Xin mà được sao. Không xin mà được sao. Kia như bóng sáng. Đã lên. Đã đầy. Kia như là cây. Đã nghìn tiếng xôn xao ». Ôi những câu kinh trong lửa tàn của Minh giáo. « Sống đã chẳng lấy gì làm vui. Chết chẳng lấy gì làm khổ. Người đời thương ta, lo âu, hoạn nạn, quả thực quá nhiều... »

Quả thực nhiều quá .. Nên những năm tuyết mà hai đứa nó nhét vào mồm nhau, nghịch đùa như trẻ thơ cứ làm em loay hoay nhớ đến những đụn cát ngất trời ở mũi Né. Bỗng nghe nện rõ trong tim từng nốt nhạc của chiếc piano nhà Aline, Sérénade và Histoire d'un Amour buồn bã.

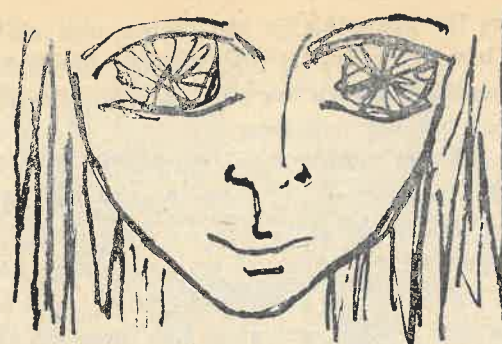
« Histoire d'un Amour

Notre amour n'est ce pas... »

Có ai chặn hết mọi lối vào của khí trời và máu. Nổi đầu đón ràn rụa khắp châu thân. *Châu thân chìm trong bão tố. Tương lai chìm theo hướng gió. Không gian nào cũng chợt cảm thấy..bơ vơ !* Ôi ! hình như chỉ có một nơi em không thấy bơ vơ. Đó là phòng nhỏ riêng em, bóng tối, im lặng và sự chết. Con kích ngắt dăng lên chậm nhưng chắc chắn. Trong óc em lóe sáng đóa hồng đỏ toan tính mang đến cho Aline vào sáng mai. Trước giờ xe chạy, cô nàng hẳn còn ngủ. Thì cứ quăng hoa lên cầu thang mệnh mang nhà nó như một nhân vật miền núi của Hesse mà đại ca vẫn kêu giống em.

Hồ đại ca ! rồi cũng không còn một nơi nào và chắc cũng hết cơ cho cho chúng ta còn được nhìn nhau trong phần đời còn lại. Cuối cùng rồi em cũng cảm nhận được điều đó, như anh !

NGỌC MINH

mưa xuống dịu dàng

ÁI BẮC

HẠ CỦA DU, VẬY LÀ DU QUÊN MI HẠ NHƯ ĐÃ ĐỊNH lúc đi gần tới trước cổng trường của chúng mình. Mi gió thổi, hoặc là mi lên tóc Hạ rồi Du sẽ chạy vụt vào sân trường, rồi Hạ sẽ đi một mình qua bên kia sông. Và Du cũng quên đưa nón cho Hạ mượn nữa, kéo Hạ đi đường xa trời nắng đau đầu. Thương nhau cời nón cho nhau. Ở nhưng mà đường từ nhà Du đến trường không có cái cầu nào cả làm sao về nhà nói dối được nhỉ. Chỉ có Hạ lát nữa sẽ qua cầu một mình. Tất cả những điều Du định làm chỉ được nhớ ra khi Du đã vào trong sân trường, cùng với nỗi nhớ Hạ.

Hạ nhỉ, những hàng cây trong sân trường chúng mình chả bao giờ rụng hết lá chỉ còn cành chơ vơ như trong bức tranh mùa thu xứ người ma hóm nào hai đứa chụm đầu cùng ngắm. Cũng có là vang rụng xuống sân cỏ nhưng ít thôi, quanh năm menh mang che trên sân rộng vẫn là cái vòm lá xanh ngán ngát. Mà Du thích như vậy hơn. Nhất là vào những buổi mai mùa xuân. Từ dãy phòng học cuối sân nhìn lên, một vùng sân rộng chan hòa nắng vàng cùng gió reo trong lá biếc. Thình thoàng có một dáng người từ phòng học đi về van phong, mau ao khuất hiện sau những thân cây xam. Lúc đó, Du mới chợt nhận thấy cây trong trường mình đã thật lớn, thêm người, cảnh càng rộng hơn. Du thích học ở dãy phòng phía đông, Hạ đồng ý chứ ? Buổi chiều lúc những tia nắng vàng bừng lên trước khi tắt, từ chỗ ngồi cạnh nhau, chúng mình thường nhìn nắng chiếu trên những cây liễu lơ thơi, buồng màng, trước dãy lầu phía bắc, đẹp tuyệt

vời. Chưa lần nào mình Du vào trường như chiều nay. Lúc này băng qua sân, Du thấy những bước chân mình thật thanh thản, áo lụa bay cùng lá vàng, giờ này chắc áo Hạ cũng bay bay trên sóng.

Giữa một hội trường đông người, Du ngồi đọc lại quyền tiểu thuyết trong lúc chờ đợi. Đi đâu cũng nên mang theo một quyển gì có thể coi được là vậy đó. Du ngồi im nghe nhưng không vỗ tay sau những bài diễn văn. Lúc nghe một vị nói cái chi hê về... chia tay. Du bỗng thấy nhớ lớp học ghê gớm. Lúc đứng lên chào cô Du đã nhớ vô cùng những buổi sáng thứ hai chào cô trước cửa lớp lần nào chúng mình cũng nhặt vài chiếc lá vàng mang vào lớp, viết vào đó vài câu thơ cò rồi cất vào vở, qua hôm sau lá khô đi, đổi màu không còn đẹp nữa nhưng bỗng dựng trở thành thân yêu đến không nỡ bỏ đi.

Những màn văn nghệ không hay lắm. Du lơ đãng nghe có một màn hát chung cái gì mà « nếu anh về bên em ». Đại khái nếu anh về bên em thì hoa xuân nở đẹp hơn, pháo sẽ đòn hơn, lời ca và điệu nhạc tầm thường nhưng tự nhiên mấy câu ấy cứ vang rõ trong trí Du và bỗng dưng Du cảm thấy giá lạnh giữa đám đông chung quanh. Nhưng rồi nghĩ đến những bạn bè mến thương, mùa hè rực rỡ của chúng mình sắp đến và nghĩ đến Hạ của Du. Du tìm lại được cảm giác ấm áp và thanh thản. Cũng vớ vẩn quá đi thôi, vớ vẩn như buổi sáng nào vừa thức giấc nghe câu hát « Mẹ già như chiều nắng nhớ con trai chưa về... » mà nước mắt cũng dễ dàng trào ra. Du của Hạ vớ vẩn vậy đó.

Buổi chiều về tới nhà Du chưa chịu thay áo ngay. Nắng đẹp quá. Du đứng nơi hiên nhìn ra ngõ, mong chờ một người bạn dù họ không hẹn chiều nay đến. Hình ảnh người bạn cứ rõ nét theo những câu nói dịu dàng. Đừng giật mình, Hạ ơi, Du của Hạ ướt nhưng không đại dột đâu. Chúng ta có thêm một người bạn « nói-chuyện-được ». Mong rằng người ta đến vì mến phục vì hiểu nhau, Du muốn tin yêu nhưng bắt buộc phải dè dặt. Chung quanh chỉ có một số người có thể tin cậy, đừng để em thất vọng.

Tất nắng rồi đó Hạ. Giờ này qua cầu thì tuyệt. Áo bay tóc bay, sóng trôi êm dưới chân, núi tím sau lưng, Hạ có đếm cầu bao nhiêu nhịp không. Nhịp vui chứ không phải nhịp sầu. Hoặc là cầu bao nhiêu nhịp... chúng mình thương nhau bấy nhiêu.

ÁI BẮC

ý nghĩa của dấu hỏi

Ở nhà lâu lâu Nguyễn nhận được thư Nguyễn mừng ghê cơ, nhưng khi mở ra có mỗi một « cái » dấu hỏi to ơi là to ở giữa trang giấy. Ngoài ra chẳng có cái chi nữa cả. Thế là nghĩa làm sao hở chị? Nguyễn nghĩ hoadi mà chẳng hiểu làm sao cả. Ngọc làm ơn chỉ dùm Nguyễn nha.

VŨ NGUYỄN (?)

Người gửi thư cho em chắc là đã xem phim « Where the boys are ». Trong phim đó, có anh chàng làm quen với cô nàng bằng những cái dấu hỏi trên bãi cát. Anh chàng đánh một « chú » dấu hỏi thứ nhất. Cô nàng viết lên mình. Anh chàng bồi thêm cái dấu hỏi thứ hai. Cô này viết số nhà mình. Văn văn. Kết quả họ quen nhau.

người cô đơn

Nếu mình không có một người bạn nào hết thì làm thế nào để hết cô đơn? Trước đám đông như bữa tiệc hoặc party mà mình cảm thấy cô đơn thì làm cách nào cho hết cảm tưởng đó?

VIỄN PHƯƠNG (KBC 4915/4)

Một người bạn ! Rất dễ và rất khó. Nếu chỉ cần có bạn cho hết cô đơn, ta có thể chơi cái trò « thời trang nhạc tuyền » tức là tìm bạn bốn phương trên một số nhật báo. Nhưng người bạn nằm trong danh ngôn « Tất cả sẽ bị xóa bỏ, tan vỡ, trừ tình bạn » thì kiếm vất vả đấy. Bởi người bạn này thuộc loại Bá Nha của Chung Tử Kỳ, Dương Lễ của Lưu Bình. Mà đã nói đến tình thì tình tự nhiên nó tới, cơ duyên nào đó dẫn nó tới với mình hoặc sớm hoặc muộn hoặc không bao giờ nó tới. Để bớt cô đơn trong khi chờ đợi người bạn tới, người bạn ta mong mỗi kết nghĩa vườn đào, bạn hãy chịu khó đọc sách. Sách cũng là người bạn tốt, người bạn không biết phân bội, người bạn luôn luôn giúp ích ta. Còn cái cảm tưởng cô đơn trong đám đông, chả khi nào làm cho nó hết, trừ khi mình dám « nham nhở » và chấp nhận đồng hóa với đám đông một cách dễ dàng. Và, chỉ còn cách... đừng đến đám đông. Người cô đơn có mặt ở đám đông nhìn rõ mỗi cô đơn của mình hơn ai hết. Chừng nào phim « Người cô đơn »

của đại đạo diễn quốc tế Hoàng Thi Thơ ra mắt, bạn thử hy sinh chút tiền còn mua cái vé coi thử xem có hết cô đơn chẳng?

bây giờ đã lớn

Làm thế nào để nói cho « người ta » biết rằng mình đã lớn không còn là « cô bé » như « người ta » vẫn gọi?

PHẠM THÁI HẠNH (Sài Gòn)

Hãy viết một cái truyện ngắn, cái tùy bút hay bài thơ (không cần hay đâu nhé, vì chỉ dành cho « người ta » đọc thôi) lấy nhan đề: Bây giờ đã lớn. Nếu « người ta » vẫn còn gọi là « cô bé » thì mặt vênh lên, xung là chỉ đi. Hay, hơn, nói với giọng giận dữ: Bé không muốn làm cô ai, kể cả « người ta ».

đừng có lo

Rủi mà mình thương dân hủi của nhưng họ thấp hơn mình một chút thì làm sao? Và làm thế nào cho mọi người đừng có nhìn mình với cặp mắt là lạ em ngại lắm. Con gái mà cao 1m60 có cao quá không chị?

MỘNG NGỌC (Gia định)

Ca dao có hai câu:

Chồng thấp mà lấy vợ cao.

Như đôi đũa lệch so sao cho vừa

Thuở tác giả hai câu ca dao trên ngồi ví von cái sự thấp cao thì chưa có ruộng và đĩa. Bây giờ, có đĩa, so đĩa không vừa, ta ăn bằng đĩa. Lo gì. Theo Ngọc, con gái cao hơn con trai một cái đầu trông thú vị lắm. Tình yêu không ai phân chất thì sao lại so sánh thấp cao? Người ta nhìn mình với cặp mắt là lạ càng thú. Vì độc đáo. Vì khác hẳn cái nhân gian quanh mình. Nếu bình thường như mọi người, ai nhìn ta nữa đây! Cao 1m60 đâu có quá cao. Và nữa, ca dao

còn có những câu chống lại hai câu trên:

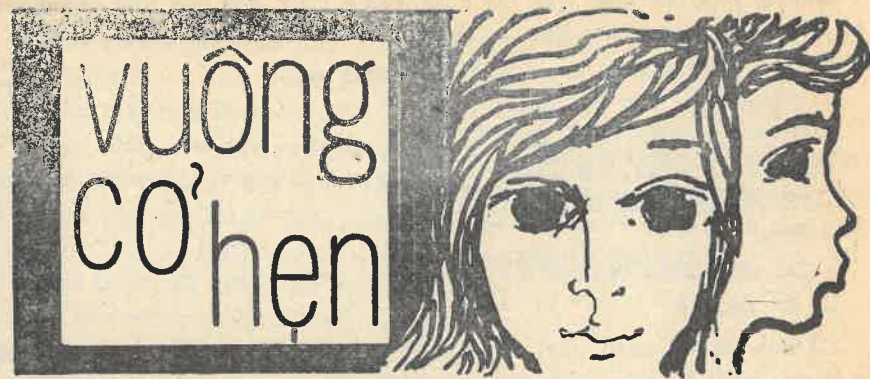
Ở sao cho vừa lòng người
Ở rộng người cười, ở hẹp người chê
Cao chề ngồng, thấp chề lùn
Béo chề béo trực béo tròn
Gầy chề xương sống xương sườn lòi ra!

hoa gạo

Chúa ơi, đừng trách em quê cả cục..., cả cục. « Hoa gạo » là hoa gì mà mấy ông thi sĩ nhắc nhở « g.o.à.i » « Anh đã từng đi khắp bốn phương Tháng hai anh có thấy trên đường Những hoa gạo đỏ tươi màu máu Nhàu nát như người lính tử thương. » (nhắc khéo cho em tập tễnh làm thi... sỏi với).

BÍCH MICHELLE (Sigi)

Cây gạo khác voi cây gòn. Thứ cây này, mình như, cái co ở miền Bắc và miền Trung. Nó cao, to (để hy vọng thanh cây có in), thân sù sì nhưng gai. Loại quạ (giống chim đen đơ bản) thích làm tổ trên cây gạo lắm. Tháng hai, hoa gạo nở đỏ chói. Mọi cái hoa to bằng cái nắm tay... người lớn. Khi nó rụng, nó kêu cái ộp, cái ộp vọng u u ong cụ nao hệt rộn. Vì nó to, lại ở trên cao nên nó « bong nhông » xuống đất, nó tan xác nhầy nhựa trong sợ ghê ghê là. Như máu « người lính tử thương » ấy. Hoa gạo không thơm đâu. Nếu nó thơm, sức mấy quạ làm tổ được. Chim phượng hoàng sẽ độc chiếm chứ bộ. Tháng năm, những chiếc hoa không chịu « bong nhông » sẽ kết thành trái dài. Rồi vỡ ra bởi nắng, trái đầy bông. Gió thổi, bông gạo bay theo gió, lơ lửng trong không gian. Bây giờ thì hơi hơi thơ mộng...

truyện dài ĐINH TIẾN LUYỆN

Chị Kim đi chơi hoài mà chả bao giờ Hương được đi theo. Chị Kim đòi gì ba cũng chiều hết. Hình như ba sắp phá vườn đi xây piscine cho chị ấy đó chú. Đạo này chị ấy ưa gây chuyện với Hương hoài. Bà ấy chướng ghê.

Hương nói, Hương nói và Hương nói. Trục đứng im lặng, nhìn xuống.

Sinh nhật mười lăm tuổi của Hương có Trục như là cô bé đã hẹn. Bạn bè cỡ tuổi Hương trên mười đứa, chúng cười nói, đùa dữa, phá phách như giặc. Hương của buổi tối mười lăm tuổi dĩ nhiên là diện, cô bé mặc cái jupe ngắn đỏ, màu đỏ của thứ hoa hồng B B, rất nhí nhảnh. Hương đẹp, cái đẹp thu hết về cả đôi mắt, một cách đáng sợ. Trục nhìn Hương và thấy lạ ngay. Và lạ đến giật mình khi vừa thấy cô bé ở bậc cửa: mái tóc dễ thương của cô bé đã cắt ngắn sát gáy theo kiểu con trai. Hôm nay Thiên Hương mười lăm tuổi. Thiên Hương phải khác. Thiên Hương đã lớn. Thiên Hương thích mình được coi như là người đã lớn. Thiên Hương đứng trước mặt Trục:

— Bữa nay chú thấy Hương thế nào?

Trục cười:

— Đẹp lắm.

Hương không chịu, chú phải nói trông Hương nhớn hẳn ra. Trục lại cười, ừ, trông Hương nhớn hẳn ra.

— Có quyền « kên kên xỉ po » chú được chưa?

Trục trừng mắt nhìn Thiên Hương như là nhìn thấy Thiên Kim, rồi chàng nheo mắt:

— Được lắm.

Hương phá lên cười với tay « tát yêu » Trục một cái khá mạnh rồi cô bé biến vào trong đám bạn bé òn ào.

— Nhỏ Hương hôm nay trông sáng như sao.

— Ngon lành như trái táo.

— Mặn mà như... muối ớt.

Có đưa niu nhau, hỏi nhau .

— Ê, kếp của nhỏ Hương đó hở ?

— Đâu ?

— Cái anh chàng cao cao đó.

— Bô đó chứ.

Cả bọn bá vai nhau cười. Trục thấy khó chịu khi ngồi cùng bàn với đám choai choai. Có đứa trông hiền lành dễ thương thật, nhưng phần đông là chúng ngồ ngáo, ăn diện híp pi trông rất bực mình. Thằng con trai ở tuổi chúng của 10 năm trước bây giờ ngồi chỗ này hút thuốc lá và thấy lạc lõng một cách tệ hại, trơ trẽn. Nhưng không thể nào là đứng lên về được, Trục ạ.

Thiên Hương, với mười ngón tay mân mê sợi dây đeo một đồng tiền tròn lớn trước trước ngực, đứng lên tuyên bố :

— Hôm nay tôi mười lăm tuổi.

Con bé cúi mình trên chiếc bánh sinh nhật tắt những ngọn nến tuổi mình. Nhưng còn một ngọn nến đến hơi thứ ba vẫn chưa chịu tắt. Đó là ngọn nến thứ mười lăm bướng bỉnh của Hương. Hương vận dụng một hơi dài thổi một cái đến nổi cây nến nhỏ bé tội nghiệp gục luôn trên đĩa bánh. Cả bọn vỗ tay reo hò khi những làn khói nhỏ vừa tan mất. Hương cầm con dao Samurai dài, nhọn như như trước đám bạn.

— Ta sẽ chia đều cho chúng mi, mỗi đứa có luôn phần cả một cây nến để làm kỷ niệm.

Đến phần bánh Trục, vô tình Trục được Hương chia cho cây nến tội nghiệp bị ngã xuống cùng với khi tắt. Cây nến thứ mười lăm. Trục vuốt nhẹ lớp kem mỏng dính vô, cái chân nến màu hồng, thân nến màu ngà. Trục tỉ mỉ nhận xét và chàng đọc được hàng chữ nhỏ : *Thiên Hương mười lăm tuổi*. Hàng chữ viết trên một băng giấy nhỏ cuốn vòng dưới chân cây nến. Cây nến nào cũng có băng giấy nhỏ ấy được Hương chia cho bạn bé như một kỷ niệm. Ngày Thiên Hương mười lăm tuổi. Trong đám người ngồi cùng bàn có lẽ không ai nhận ra hàng chữ ấy, cho đến khi về nhà. Trừ Trục ra. Trục bỗng nhớ hai bông ngọc lan được cuộn trong một chiếc lá, cột bằng sợi len tuần trước Hương cho Trục giờ cả hoa lẫn lá đã héo, nhưng xác của chúng vẫn còn nằm trong ngăn kéo của chàng. Ý nghĩ lãng mạn của Trục hôm nào đứng bên cửa sổ với Thiên Hương trở về thăm lại. *Mai này khi em lớn lên, anh nhất định cưới được em làm vợ*. Trục mỉm cười. Nhưng giọng nói lớn của Hương kéo Trục về với thực tại khi cô bé vác một chai sâm banh ra :

— Rượu này của ba Hương, Hương lên đó, nếu các bạn đồng ý ta nên làm mỗi đứa một ly nhỏ.

Cả bọn nhao nhao lên .

— Đồng ý.

— Ly lớn càng hay.

Trục miễn cưỡng làm cái công việc mở nút chai rượu cho bọn trẻ uống, mỗi đứa một ly nhỏ. Trục dành phần chai còn lại. Thiên Hương nốc hết ly rượu của mình một hơi, mắt cô bé đỏ kè. Trục để ý, con nhỏ nói luôn miệng. Kệ em, ngày vui về của em, em có quyền vui về.

— Đề nghị mỗi người hát một bài.

— Cái màn xưa như trái đất đẹp hai đầu.

— Đáng lẽ phải có nhạc.

— Rất tiếc.

Hương nhún nhẩy :

— Hẹn các bạn năm sau.

Lời hẹn của Hương hình như là chẳng có gì liên quan tới Trục. Tiếng òn ào của bọn trẻ càng lúc càng vây chặt lấy chàng, tưởng như ngộp thở. Lẫn trong đó có cả tiếng Hương. Hương nói nhiều, Hương lia cái miệng, Hương nói đến nỗi Trục không còn nghe kịp gì. Và tiếng cười ồa vỡ, nhọn hoắt như những miếng thủy tinh khiến Trục khó chịu đến nỗi, như không thể chịu được. Có lẽ tại Trục đã nhìn Hương với một đôi mắt, một ý nghĩ Hương là cô bé hoàn toàn khác với mọi cô gái khác đồng tuổi. Ngày thơ, dễ thương và thật ngoan thật đẹp. Trục muốn kéo Hương, giữ cô bé ngồi yên trên ghế, em làm ơn ngậm cái miệng em lại. Em hãy giải tán cái lũ bạn của em cho chúng về nhà chúng đi. Còn em, em đi thay chiếc áo trắng hiền lành và dễ thương thường ngày ngồi cùng bàn với tôi. Nghe tôi giảng bài và cầm bút viết. Tôi chỉ thích nhìn em ngồi yên hiền lành như một con nai, con nai có đôi mắt lớn như ướt nước, em nghiêng nghiêng đầu trên trang vở và tóc em xõa vừa ngắn ngang vai. Nhưng mái tóc ấy giờ đã mất. Nhìn Hương cười nói trước mặt, Trục buồn quá đỗi, chàng cảm thấy mình như vừa mất mát một cái gì khiến chàng tiếc nuối và xót xa. Hôm nay Thiên Hương mười lăm tuổi, cô bé không còn là một Thiên Hương của ngày hôm qua, Thiên Hương yêu dấu của Trục.

Trục lấy cớ này nọ để rời bàn, rời đám bạn bé òn ào của Hương. Tôi sẵn sàng đợi để thấy em một mình, tôi tin chắc khi em bỏ bạn bé em sẽ trở lại em, Thiên Hương yêu dấu của tôi. Trục ra đứng ở khung cửa sổ có bờ hoa Mười Giờ nhìn xuống dưới vườn. Vườn cây tối om và Trục không thể nhìn thấy rõ cây me ở góc vườn, ngoài một bóng xạm nhòa nhòa sương khói. Thứ sương khói mỏng tưởng vờn về trăm ngàn sợi, trăm triệu nét trong đầu óc Trục, từ ngày nhận ra Hương, cô bé có đôi mắt rộng, vùng sương khói ấy tràn lan bao trùm tất cả giờ giấc của Trục. Nhiều khi trở về căn gác trọ, ngồi vào bàn ăn, chàng chợt thấy làm như mình có nhớ người con gái nhỏ bé đó, có gì quyến luyến và ràng buộc chàng mỗi ngày với cái cổng sắt cao

và cái nút chuông cửa. Ở tuổi chàng, thời của những dao động đầu đã qua, thời của những xôn xao, ngổ ngàng đầu đã hết. Thế mà chàng lại cảm thấy, y nguyên vậy, những xôn xao ấy dao động ấy của ngày nào. Mặc dù bạn bè chàng có lần nói, cái thằng ấy đã sống gấp ba gấp bốn lần tuổi của nó. Chàng đã một thời, thời của một thanh niên vừa bước ra khỏi ngưỡng cửa gia đình, chàng sống mãi miết, hăm hở như một mũi tên. Dĩ nhiên tranh sao được cả những bước bước phiêu, ăn nản, mệt mỏi, ế chề bắt buộc phải có. Đôi khi chàng tưởng tâm hồn mình đã mọc rễ cằn cõi, đã đóng lại thành đá khô khan. Nhưng chỉ là tưởng thôi, và chàng lại mơ mộng, lại lý tưởng. Chàng nghĩ, nếu ta không tìm được gì để mơ mộng, lý tưởng ta sẽ là kẻ bỏ đi sớm. Thác thành đất thành đá cho xong. Đám bạn đã nhìn Trục với con mắt ngờ vực, lạ lùng. Thằng Trục độ này coi bộ mơ mộng dữ. Ồ, con sói khi mơ mộng. Con sói trở lại đồng bằng, đề nạp mạng hay đề gây nguy hiểm thêm đây? Trục cười, các anh biết khi khô gì được về tôi. Mỗi tháng sống là một cái Kim Tự Tháp huyền bí, có ai biết ai được.

Thời gian đứng ở cửa sổ Trục dốt rỗng hết một phần bao thuốc còn lại, chàng vo tròn cái xác bao thuốc thành một nắm nhỏ rồi ném thật mạnh ra ngoài vườn, làm như là Hương đã ném cái đuôi bánh mì, tưởng như là nó sẽ rớt xuống gốc cây me ở góc vườn. Không biết con sóc nâu có còn ở đấy. Sáng mai ấy mà, nó sẽ tưởng cái đuôi bánh mì và sẽ bò xuống, cầm cái xác bao thuốc bằng hai chân trước đưa lên miệng nhấm nhấm mới biết là mình bị lừa vì háu ăn. Rồi nó sẽ mắc cỡ mà chuồn lẹ. Hương thấy, tha hồ cho đôi mắt của Hương long lanh.

Bữa tiệc tàn sau lưng Trục. Đám bạn bè của Hương rã. Cuối cùng chúng còn chơi một trò chơi tình cờ, một đũa nào đó tìm ra được cái công tắc đèn phòng và đèn cầu thang, tắt đi. Trong bóng tối chúng xô đẩy nhau cầu véo nhau la hét om sòm khi bước xuống nhà. Trong hỗn độn ấy, Trục vẫn nhận ra tiếng Hương.

Trục đợi cho bọn trẻ ra khỏi cổng hết rồi chàng mới lững thững bước xuống, đứng đầu với Thiên Hương đã tiễn đưa bạn cuối cùng và trở lên. Hương níu lấy cánh tay Trục:

— Hình như chú không thêm đóp một cái chả giò nào cả, chú chớ tiệc sinh nhật của Hương hả.

— Đâu có, tôi đóp căng cả bụng. Tôi vui quá đó chứ.

— Chú xạo.

Trục cười, người lớn mà thêm xạo với con nít làm chi. Hương hét lên:

— Cho chú một giây để nói lại, ai là con nít?

— Hương.

Hương trừng mắt nhìn Trục, «kên xi po» Trục. Con bé ngồi ghếch lên yên xe Trục, có một cái gì khiêu khích non nớt, học đòi trong dáng ngồi đó. Cổ áo cô bé bung ra một hạt nút tự lúc nào, có thể là lúc hỗn độn khi cả bọn bước xuống thang xô đẩy nhau.

Nhìn điệu bộ của con bé mới lớn Trục muốn bật cười và càng ngày càng thấy Thiên Hương giống Thiên Kim. Cười chẳng đẹp gì, nhưng là một cái nhếch mép xót xa, Trục đập vào vai Hương khi cô bé vẫn còn «kên kên» Trục:

— Làm ơn xê ra cho tôi lấy xe đi về.

Thiên Hương mím môi:

— Đâu có để thế được.

— Sao ả?

— Nói xong rồi bỏ về.

Trục nhún vai cười. Thiên Hương nói ra cái điệu hằn học:

— Chú tàn nhẫn lắm chú biết không.

Trục trở mặt:

— O hay...

— Người ta lớn rồi mà chú cứ coi người ta như con nít hoài.

Trục nói cho xong:

— Ừ, thì cô lớn rồi.

Thiên Hương không bằng lòng:

— Chú không nói cái giọng đó.

Trục lại nhún vai:

— Hương muốn sao cũng được, Hương giống hệt chị Kim.

Giống chị Kim là đã lớn, Hương vỗ lấy cánh tay Trục:

— Chú hẹn sinh nhật Hương chú dẫn Hương đi phố mà chú không thèm nhớ. Mai nha chú.

— Mai tôi bận.

— Mất đi.

— Mất tôi cũng bận.

Hương bắt ngờ choàng hai tay lên cổ Trục, cô bé hơi ngả đầu về phía sau, giọng đầy hơi rượu, nóng bừng:

— Chú không thêm chiều Hương gì hết.

Trục gỡ tay Hương ra từ ào ào cho qua chuyện. Chàng quay đi để tránh một cái nhử mày khó chịu. Ta muốn thơ mộng một chút mà ta không tìm được.

Trục đập máy xe ba bốn lần mà cái xe bỗng dừng là nhất định không chịu nổ máy. Nhưng dù thế nào thì chàng cũng không muốn đứng ở cái sân này lâu thêm một phút, chàng sợ phải nhử thẳng vào Hương, nhờ chợt thấy mặt đứa con gai nhỏ có son phấn, chàng sẽ thất vọng lắm.

Sáng hôm sau, Trục trở lại ngôi nhà có cổng sắt cao, đó là lần chót. Và chàng đã quyết định xin nghỉ dạy cho Thiên Kim và Thiên Hương. Bỏ mẹ Kim Hương lạ lắm, chẳng hiểu cơ gì mà chàng lại bỏ dạy ngang như vậy. Chắc rồi Thiên Kim và Thiên Hương cũng lạ lắm, nhưng nhất định là Trục không muốn gặp lại cả hai thêm một lần, như một lần từ già. Buổi

sáng chủ nhật có lẽ hai chị em đã đi phố. Ra tới cổng Trục nhìn lại cây me ở góc vườn và xót xa một chút, tiếc nuối một chút. Rồi mai một cây me ấy sẽ bị đốn đi, như mái tóc dài của Hương đã cắt ngắn đi. Tuổi thơ ngọt ngào của Hương đã già từ sớm như con sóc nâu dễ thương sẽ không bao giờ còn trở lại thăm nơi cũ nữa. Bởi khi trở lại nó sẽ không còn thấy cái gốc cây me đã cho nó cái đuôi bánh mì dạo nào, nó sẽ buồn lắm. Trục nhớ tới cây nứa nhỏ có hàng chữ *Thiên Hương mười lăm tuổi* mà hôm qua chàng đã bẻ nát ném lại trước cổng nhà Hương một cách chán nản, thất vọng. Trục ra chàng đã thất vọng. Ta muốn tìm một chút thơ mộng mà ta chưa bao giờ tìm được. Còn lại chẳng, những bông ngọc lan đã khô, xác của nó vẫn còn nằm ngủ trong chiếc lá, cũng đã khô, trong chiếc ngăn kéo bàn của chàng. Trong một ngăn kéo nhỏ của đời chàng.

mười

Hiền vừa tới trường thì gặp Chuyên đi ra tới giữa sân. Hiền hỏi, ủa sao Chuyên về sớm thế. Lộn xộn, Chuyên nghĩ hết cả bốn giờ.

— Nghĩa là từ sáng tới giờ không học gì cả.

— Vâng.

— Sao bây giờ mới về ?

Chuyên nhìn Hiền rồi cúi xuống :

— Chứ anh Hiền tới đây làm gì ?

Hiền chỉ gọi cho Chuyên ngừng mặt lên, chàng nói nhỏ :

— Chưa trễ lắm chứ, phải không Chuyên ?

Chuyên ngược lên nhìn Hiền, mắt long lanh sau lòng kính. Nàng không nói nói gì. Hiền bảo, khách tới nhà mà chả thấy chủ nhà nói gì, ngại ghê.

Chuyên cười nhỏ :

— Ai là chủ nhà bao giờ.

Nói thế và Chuyên đi ngược trở vào trường. Chuyên đi trước, Hiền theo sau và rõ ràng và vẫn còn những ngưng ngập. Họ theo nhau lên giảng đường lầu hai, nhưng bây giờ là những chiếc ghế nhìn xuống dãy cơ xá bên hông trường.

Hiền nói :

— Mỗi sáng bố tôi đưa Chuyên tới trường rồi trưa đón về như vậy nhờ Chuyên nghỉ giờ sau thì sao ?

— Chuyên ngồi thư viện đợi bố. Nếu về sớm nhiều Chuyên sẽ nhờ người bạn trai thân nhất đưa về nhà và Chuyên sẽ điện thoại cho bố để bố khỏi tới trường đón.

Hiền bảo, Chuyên bỏ cái tiếng người bạn trai thân nhất ấy đi, nghe nó... làm sao ấy. Chuyên cười, nhỏ Dung nó trêu Chuyên vậy đó chứ. Anh xem, Chuyên xòe mười đầu ngón tay ra. Những móng tay của Chuyên trước đây dài moi vừa được cắt ngắn. Tại một lần Hiền có ý kiến, tôi sợ người mang móng tay dài.

Chuyên hỏi :

— Tại sao không thấy anh hút thuốc lá bao giờ ?

— Có chứ, nhưng thỉnh thoảng thôi.

— Thỉnh thoảng là khi nào ?

— Chẳng hạn như, Hiền nhìn Chuyên, hôm Hội Tết ở đây.

Chuyên im lặng. Hiền hỏi :

— Nhưng tại sao Chuyên lại hỏi thế ?

Chuyên nhìn xuống những ngón tay mình :

— Tại bố dạo này hút thuốc nhiều ghê, Chuyên dăm sợ. Từ ngày mẹ mất bố bỏ rượu vì mẹ ghét rượu nhưng bố lại bắt đầu nghiền thuốc lá.

— Chắc cũng chẳng có gì quan trọng lắm đâu Chuyên.

Giọng Chuyên bình như cơ khác đi :

— Tại Chuyên tự nhiên thấy anh hao hao giống bố.

Hiền nhận ra trong giọng nói Chuyên có lẫn những giọt nước mắt, như hôm Chuyên ngồi voi chàng nhìn ra khu đất lầy lội ở sau nhà, nàng đã không dấu được những giọt nước mắt. Bỗng dưng Hiền ước mình có một đôi cánh rộng như đôi cánh đại bàng để có thể dang ra bao bọc lấy nàng, người con gái nhỏ bé, yếu đuối đang ngồi cạnh mình. Hiền xòe tay ra đặt gần bàn tay Chuyên khẽ nói, cho anh mượn bàn tay của Chuyên đi, khi một giọt nước mắt của nàng vừa chực trào ra khỏi khoé mắt. Chuyên ngập ngừng, ngại ngừng và có lẽ đó là giây phút xem run rẩy nhất của đời Hiền. Một giây rồi hai giây, ba giây chờ đợi... Chuyên rút bàn tay ra khỏi bàn tay kia của mình đang nắm lại trước mặt rồi khẽ đặt lên bàn tay người con trai mà đã một lần bảo nàng, thôi đừng khóc nữa Chuyên. Chuyên cúi xuống và bây giờ thì cả hai cùng run rẩy. Những ngón tay của Hiền cong lại siết lấy bàn tay nhỏ bé của Chuyên là một lời an ủi, vỗ về. Thôi đừng khóc nữa em. Anh biết không, lớn lên em chỉ nhìn thấy, chỉ biết một mình bố trước cuộc đời em. Bây giờ thì em thấy cái hình ảnh ấy trước mặt em đang nhạt nhòa dần, rồi có thể là sẽ mất đi. Em không buồn sao được, em không khóc sao được. Rồi anh sẽ hiểu em như em đã hiểu em. Tại sao tự nhiên em thấy anh hao hao giống bố. Và anh ơi, khi một bàn tay đã đặt lên một bàn tay thì có nghĩa là sao hở anh ?

(Còn nữa)

MÙ SƯƠNG • BUI HỮU MIÊN

Đà Lạt, mùa sương mù. Buổi sáng, mặt trời đã lên cao nhưng sương mù vẫn chưa tan. Mặt trời đỏ, treo lơ lửng mờ ảo giữa sương trên đầu hàng thông phía xa. Sương mù lãnh đượ bên những biệt thự còn im lặng như say ngủ. Dưới hồ nước lặng và phẳng như sương, mặt nước loáng thoáng hơi tủa lên như những sợi khói lam chiều.

Cửa sổ phòng ăn của biệt thự trắng bên ngọn đồi Cù đã được mở ra. Giờ này, đứng ở cửa sổ đó người ta có thể nhìn thấy những cánh phù dung trắng và những tà áo trắng của học sinh trường nữ trung học. Tất cả đều có vẻ co ro.

Bàn ăn thường ngày có bốn chiếc ghế. Ông bà Minh Tâm, cậu Minh Ngọc, cô Hạ Phương. Nhưng sáng nay có thêm một chỗ ngồi cho Lâm, bạn của Minh Ngọc từ Saigon lên có chút việc cần trên này. Buổi sáng lạnh. Căn phòng lò sưởi vẫn cháy nhưng ông Minh Tâm thường có thói quen mở cửa sổ để nhìn ra vườn, những con đường và những ngọn đồi mù sương buổi sớm.

Chị Hai dọn món điểm tâm cuối cùng lên bàn rồi lui gót trở ra. Bàn ăn không còn chiếc ghế nào trống. Bữa điểm tâm được bắt đầu trong không khí lặng lẽ. Ông bà Minh Tâm thường mặc quần áo đến sở ngồi vào bên bàn ăn. Ăn xong ông bà sẽ đi ngay. Ông Minh Tâm làm cho một ngân hàng tư, và bà Minh Tâm làm cho hãng hàng không. Ông Minh Tâm cầm muỗng khuấy đều ly cà phê của mình, nhìn thấy Lâm đang xé vụn những mẩu bánh mì,

— Cậu Lâm thấy ở đây thế nào ?

— Thưa bác, cháu cảm thấy thích hợp ghê lắm ạ.

Lâm đáp như vậy rồi nhìn ra phía cửa sổ. Cậu rất thích những đồi thông mờ ảo trong sương. Bà Minh Tâm nhấp một ngụm nước trà, cũng nhìn ra cửa sổ nhưng để ngắm những đóa hoa phù dung nở trắng dưới vườn.

— Nhưng cháu Lâm có chịu lạnh nổi ?

Bà không gọi cậu Lâm như chồng. Bà thường thân mật và rất hiếu khách. Lâm thấy dễ chịu giữa không khí của gia đình bạn. Cậu Minh Ngọc lên tiếng :

— Chịu nóng thì được chứ lạnh sao được, Lâm nhỉ ?

Lâm nhìn bạn cười đáp :

— Chắc vài hôm rồi sẽ quen.

Bà Minh Tâm thôi không nhìn ra vườn nữa. Bà đặt tách trà đã vơi nửa xuống bàn. Cầm khăn lau miệng và đùa :

— Biết đâu cháu sẽ mê thành phố của bác.

Vừa nói bà vừa đứng dậy và bước ra khỏi phòng. Một lúc sau ông Minh Tâm cũng đứng dậy và đi ra. Suốt bữa ăn người ta nhận thấy cô Hạ Phương không nói một tiếng nào cả. Riêng cậu Lâm, cậu chưa nghe được tiếng nói của cô Hạ Phương từ lúc bước chân vào căn nhà của bạn. Căn phòng chỉ còn lại có ba người. Cô Hạ Phương đặt ly sữa của mình xuống bàn rồi nhìn cậu Minh Ngọc cậu Lâm. Cô thấy e dè trước người bạn của cậu Minh Ngọc. Một lúc sau ba người nghe tiếng máy xe rồ lên ở dưới nhà. Cậu Minh Ngọc lên tiếng khi cô Hạ Phương sửa soạn đứng dậy.

— Hôm nay Phương lấy xe anh đi, anh ở nhà với Lâm.

Cô Hạ Phương đứng dậy và lấy tay vén tóc. Cô vẫn chưa nói gì. Cậu Lâm bây giờ mới thấy cô Hạ Phương cũng mặc áo dài trắng như những nữ sinh đi rải rác dưới kia. Và cô có vẻ nửa trẻ thơ nửa nghiêm trang, vẻ mặt không lãnh đạm không ân cần. Cậu Minh Ngọc tưởng cô Hạ Phương không nghe nên nhắc lại câu nói cũ. Cô Hạ Phương dạ nhỏ và bước ra khỏi phòng.

Sau khi cậu Minh Ngọc và cậu Lâm đã xuống dưới vườn, chị Hai rón rén bước vào phòng đóng hai cánh cửa sổ lại và dọn dẹp. Bàn ăn đã trống tất cả những chỗ ngồi.

Cậu Minh Ngọc cuối xuống sửa lại một cành phù dung. Và trong lúc đó cậu Lâm đang nhìn theo dáng cô Hạ Phương lái chiếc xe honda dame màu xanh lặn từ từ ra phía cổng.

Sương mù đã tan bớt ở tất cả mọi nơi và nắng đã hồng lên rải rác trong vườn. Cậu Lâm nhìn đóa hoa phù dung nở trắng và nghĩ đến chiếc áo dài đồng phục của cô Hạ Phương.

Cũng trong những chỗ ngồi của ngày hôm trước. Sau khi ông bà Minh Tâm đã ra khỏi phòng. Cậu Minh Ngọc đẩy đĩa trứng tráng sang cậu Lâm, nói với cô Hạ Phương.

— Chút nữa anh Lâm sẽ đưa Phương đến trường và đem xe về. Anh ở nhà sửa soạn vài thứ. Trưa Phương chịu khó về bộ. Hôm nay anh đưa anh Lâm đi chơi thác.

Cô Hạ Phương dạ nhỏ và đưa mắt nhìn cậu Lâm. Cô không ngờ cậu Lâm nhìn mình. Có bối rối chớp chớp đôi mắt và gương ngừng bước ra khỏi phòng.

Năm phút sau, cậu Lâm chở cô Hạ Phương đi ra ngoài hai cánh cổng sơn xanh.

Và buổi sáng cũng vẫn còn mù sương lãng đãng.

Cậu Minh Ngọc đưa tay che gió để mời điếu thuốc. Cậu đứng lại bên cửa một lát rồi mới bước ra với cậu Lâm đang đứng im lặng dưới thềm. Cậu Lâm cũng đang hút thuốc. Hai người đứng thi thăm gì đó với nhau. Cậu Minh Ngọc nhìn băng quơ ra vườn. Ban đêm miền sương mù lạnh hơn buổi sớm. Nhưng trăng rất đẹp ở bên hồ. Và cậu Lâm thấy lạnh co ro cũng là một nỗi tuyệt vời. Hai người nói với nhau thêm nhiều câu nữa và cùng bước trở về.

Cậu Minh Ngọc đi từng hai bước lên lầu, trở vô phòng riêng. Cậu Lâm đốt một điếu thuốc mới và rẽ qua lối đến phòng học. Đèn phòng còn sáng và cậu biết cô Hạ Phương còn học ở trong. Cậu Lâm định nói gì đó với cô Hạ Phương.

Cô Hạ Phương ngồi trước cuốn vở đã mở ra, một bên chỉ chít những chữ và một bên còn trống. Tuy ngồi đó nhưng cô Hạ Phương không học. Cô đang ngồi suy nghĩ điều gì đó. Cô Hạ Phương nghe rõ tiếng chân bước gần đến cửa phòng, từ từ lại rất lâu và quay gót lui. Cô Hạ Phương đứng dậy và nhìn ra cửa. Cậu Lâm vừa khuất bóng trên lối lên lầu. Cô Hạ Phương trở lại bàn học gấp cuốn vở lại và tắt đèn. Bóng tối xuống căn phòng và trên người cô.

Một giờ sau chị Hai thấy cô Hạ Phương còn ở dưới vườn. Chị muốn gọi cô vào nhưng lại không dám.

Cô Hạ Phương lặng lẽ bước vào phòng ăn.

Ở đó có hai chiếc ghế bô trống. Một của cậu Lâm và một của Minh Ngọc. Ông bà Minh Tâm không nói gì cả và bắt đầu bữa ăn. Cậu Minh Ngọc đưa cậu Lâm ra bên xe. Cô Hạ Phương bưng ly sữa lên nhưng không uống, cô nhìn màu trắng đục của sữa và buồn buồn. Một lát sau, ông bà Minh Tâm cùng đứng dậy đi ra. Ông Minh Tâm nói gì đó nhưng cô Hạ Phương không nghe rõ. Cô chỉ dạ nhỏ ơ hờ.

Chị Hai dợm bước vào phòng và thấy cô Hạ Phương ngồi thừ trong đó. Chị Hai còn đủ thời giờ để bước ra mà cô Hạ Phương không hay. Chị biết mình phải đi thật êm hơn lúc vào. Chị mỉm cười và nghĩ cô Hạ Phương buồn lắm vì cậu Lâm đã về Saigon. Chị đắc ý khi biết được điều đó.

Cô Hạ Phương không hiểu tại sao chị Hai lại bước trở ra. Nhưng cô cũng không buồn để ý lâu. Vì cô đang bận nghĩ đến một điều nào khác.

Khi cô Hạ Phương sửa soạn đến trường thì nhìn thấy mảnh giấy từ biệt của cậu Lâm để lại trên bàn học. Mảnh giấy có lẽ được xé ở một cuốn sổ tay. Cô Hạ Phương đọc xong xé vụn mảnh giấy và không hiểu nghĩ sao cô lại nhặt tất cả lên và bỏ vào hộp viết. Rồi lặng lẽ xách cặp đi ra.

Đalat, mùa sương mù thật buồn.

BÙI HỮU MIỀN

tuổi ngọc

và bạn ngọc

Bạn ngọc thân mến,

Thư bạn ngọc gửi cho Tuổi Ngọc rất nhiều mà trang báo trả lời chỉ có hạn. Tuổi Ngọc đã có nhiều mục tâm sự với bạn ngọc rồi, trả lời thư đầy đủ, e rằng tờ báo sẽ biến thành hộp thư mất. Vậy từ nay trở đi, theo đề nghị của nhiều bạn ngọc, Tuổi Ngọc chỉ trả lời những thư có liên quan tới nội dung, hình thức của tuần báo của chúng ta thôi. Những bức thư hỏi thăm anh em tòa soạn hay khen ngợi Tuổi Ngọc, bạn ngọc coi như Tuổi Ngọc đã nồng nhiệt đón nhận mọi khích lệ chân thành của bạn và xin cho Tuổi Ngọc được miễn trả lời. Khi có trường hợp cần được trả lời thư riêng (cần lắm đấy nhé), bạn ngọc hãy gửi thêm phong bì dán tem và đề địa chỉ sẵn, Duyên Anh sẽ phúc đáp bạn liền. Và những thư riêng, xin chỉ hỏi về Tuổi Ngọc. Duyên Anh, Đình Tiến, Luyện xin phép không phúc đáp những thư nào hỏi ra ngoài sự đóng góp ý kiến và xây dựng tuần báo của chúng ta.

TUỔI NGỌC

● THANH THỦY (Vũng Tàu): Xin lời cháu về việc trả lời thư trẻ. Đã lên tới Sài Gòn mà « không dám » ghé tòa soạn chơi. Lần sau nhớ đề con nhỏ ở nhà nhé. Việc đó chả có gì phải cảm ơn.

● N.V.H. (Đà Nẵng): TN 40 không còn số nào cả. Chuyện giữ cho đủ bộ TN mà có gì gọi là « tiểu tư sản » ghê quá vậy. Mong thư Hải như đã hứa.

● PHAN THÚY LOAN (Huế): Đã lưu ý nhà phát hành về việc phân phối báo. Chắc nay TN ở Huế đã có nhiều chữ? Tình trạng bây giờ chung cả như thế, biết sao hơn, em. Ngọc Thân Ái gửi lời cảm ơn em trước. Nón bài thơ kèn càng chắc khó gửi. Người em hỏi có phải không, anh không rõ. Rất tiếc số báo em hỏi không còn một số nào ở Tòa soạn cả.

● HUỲNH CÔNG HẦU (KBC. 6876): Rất cảm động khi đọc thư bạn. Sự lo lắng của bạn cho TN nay đã sáng sửa hơn rồi. Rất mong được làm bạn lắm chứ. Mong thư bạn để không phải là lần cuối cùng. (PBT)

● ĐT NHƯ QUÊ (Huế) Đang xem những tấm bia của cô. Màu sắc tươi lắm nhưng những mặt thì quá thẫm. Mong nhận được những bia mới.

● DƯƠNG HẠ TÙNG (?) Có nói rất đúng, nhà văn hẳn chẳng là cái thá gì cả, « mua vui cũng được một vài trống canh » đã là may mắn lắm, hãnh diện lắm cho hão, nói chỉ tới chuyện lớn lao. Tôi quan niệm như vậy nên cũng dễ dãi thôi với chữ nghĩa mình viết. Thư cô cho tôi nhiều xúc động mới. Chắc cô không thích một lời cảm ơn đâu nhỉ (ĐTL)

● NGUYỄN HOÀNG VŨ LÊ (V.L) : Rất thích thú khi đọc thư em. Việc bài vở, khi nào thấy đặng là... được. Cám ơn lời chúc của em.

● TRẦN THỊ HỒNG VÂN (Cao Lớn) : Chủ ít khi có mặt ở tòa soạn vào buổi chiều. « Thăng Khoa » đã phát hành khắp nơi. Nhà phát hành độc quyền phát hành nên chú không thể chiều theo ý chán được.

● LÊ THỊ SƯƠNG NGỌC (Kiến Hòa) : Cháu gửi cho những bài khác. Những bài trước đã nhận được đủ cả.

● MÂY (Đà Nẵng) : Rất tiếc những số báo cháu hỏi không còn một số nào. Chú cũng không biết sao hơn cháu ạ.

● JALAU (Nha Trang) : Rất tiếc. Thành thật rất tiếc. Tuổi Ngọc bây giờ không thể « nhìn xuống » những vấn đề nghị viên, dân biểu. Riêng bài mùa xuân của dân tộc Chiêm Thành, đọc thật xúc động. Nhưng ta đã ở trong cộng đồng dân tộc. Vết thương cũ, nhắc lại làm chi ? Phải nên hiểu quê hương mang ý nghĩa rộng, bao la hơn. Nếu cần thư riêng, cho địa chỉ nhé. Thân. (D.A.)

● TRẦN HOÀNG (Sài Gòn) : Chuyện « tham phú phụ bần » là do em và vài bạn khác nói chứ anh không dám nghĩ thế đâu. Vàng, Tuổi Ngọc sẽ cố gắng để khỏi phụ lòng bạn ngọc. Đề nghị về trang thơ của cháu đã thực hiện rồi đó. Dĩ nhiên, cháu « có quyền viết dài dài ». Chú đang mong cả hai tay đây.

● TÂM HOÀI LAN (Sài Gòn) : Đã nhận được bài em. Đang đọc. Cứ gửi tiếp.

● NGỌC (Thủ Thừa) : Bác bận ghê lắm nên không thể trả lời thư riêng

cho cháu được. Làm báo khổ lắm chứ chả sung sướng gì đâu, cháu ạ. Cháu có giận thì bác cũng đành chịu vậy chứ biết sao.

● P.N.L.C. (Sài Gòn) : Anh em trong tòa soạn cảm động lắm về những lời chúc lành của em. Vàng, Tuổi Ngọc bắt đầu vất gậy vào xô rồi. Bây giờ phải là giai đoạn... vùng lên chứ, phải không em. Mong thư và bài em.

● H. PHAN RANG : Đã vô đến nơi mà không ghé là một cái tội mà còn định hỏi tội con nhà KV nữa. Chuyện cũ cho con nhà KV xí xóa nhé. Cháu khen quá làm mũi cậu nở to ghê quá.

● MỘT BẠN NGỌC Ở ĐÔNG THÀNH : Vàng. Chuyện chú từ già làng báo là thật đấy. Nhưng là nhật báo và các báo « nặng kí » kia thôi. Riêng TN, chú sẽ cố gắng hết sức làm nó sống mãi và càng ngày càng khá hơn. Những năm gần đây đã thấy có trích văn của những nhà văn « hậu chiến » trong chương trình viết văn đó. Đừng thêm trở thành nhà văn chỉ, cháu ạ.

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn
giá bán

Một số . . . . . 60đ.
Ba tháng . . . . . 720đ.
Một năm . . . . . 2880đ.

Ấn hành mỗi kỳ 10.000 số
TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI
số 270, Đ. Thám — Sài Gòn

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

thơ

Nguyễn Thị Chiêu Tim, Vương Đình, Ngũ Luân Hoàng Đ', Nguyễn Trường Chiến, Mộng Giang, Dạ Đăng, Hoài Tịnh, Trầm Vy Mây Trắng, Hoa Sầu Đông, Trần Hoàng Vy, Nguyễn Chí Trà Long Giang, Nguyễn Đại Nội, Phi Trầm Luân, Phạm Mắt Nâu, Tường Ân, Tô Chyh, Lâm Cao Nguyên, Trần Anh, Lê Xuân Huy, Mai Vũ Trầm Ca, Giang Trầm Kha, Phong Lữ Thảo, S.T.L., Nguyễn Hoàng Thục, Bùi Hữu Miên, Đan Nam Giao, Ly Ca, Thụy Ngày Xưa, Nguyễn Mạnh Sơn, Nguyễn Thương Hoài, Phan Sầu Nhân, Nguyễn Thị Kim Liên, KH Nguyễn Thái Thụy Chu, Phan Anh Tuấn, Hồ Tây, Hận Sầu Nhân, Võ Ngón Ân, H.Đ.P., Trịnh Kim Học, Cát Linh Quy, Nguyễn Xuân Miên, Dụng An, Đặng Trần Hải Quân, Khánh Du, Thanh Châu, Trần Phước Đức, Phạm Nguyễn Châu Trần, Nguyễn Bảo Tri, Song Thiên, Mộng Từ Khuya, Hồ Tây, Thùy Dương, Thụy Ngày Xưa, Nguyễn Ngoại, Lê Nguyễn Minh, Nguyễn Thái Liêm, Hoàng Văn Tuy Hòa, Hồ Thy Cơ, P.C.V.C., Bùi Vĩnh Cửu, Nguyễn Thiên Hương, P. Lãng, Trần Việt Dũng, Nguyễn Ngọc Văn, Phong Lữ Thảo, Nguyễn Tâm Phương, Ngy Xuân Sơn, Ngô Văn Hùng Hát, Trang Hồng Thủy, Tàn Hoa, Phạm Vũ Phương Trâm, Trần Hạ Chuyên, Phạm Lê Hạnh, Nguyễn Hà Phước, Trà Cát Miên, Nguyễn Vũ Mắt Cận, Tú Sĩ, Thiên Thu Hải Lan, Trúc Sơn, Nguyễn Thị Thương Thương, Thiên Phong, Huỳnh Tấn Lộc, Bùi Hữu Miên, Ngy Sơn, Phạm Chi, Công Chúa Tô Es, Hát Bình Phương.

văn

Nguyễn Thị Chiêu Tim, Hoàng Hiệp, Trần Hương, L. Quang, Kim My, Như Thu, Vũ Thành Long, Nguyễn Thụy Sâm, Du, Trần Bích Hạnh, Giang Luân, Hà Ngọc Thụy, Nguyễn Đại Nội, V. P. Mignone, Thùy, Nghi Thanh, Minh Nhật Trưng Dương, Mai Vũ Trầm Ca, Tạ Hoàng Thiên Vũ, M.O.N., Trần Thị Trầm Hương, Thy Hoài Nhân, Nguyễn Minh Phương, Trần Hạ Chuyên, Nguyễn Hoài Đan Khanh, H.A.T.H., Nguyễn Thế Linh, Nguyễn Thị Hồng Mai, Hoa Nghĩa Đoàn, Hận Sầu Nhân, An Lai, Ha Ta, Hoa Me Đ', KH Nguyễn Thái Thụy Chu, Hận Sầu Nhân, Triều Minh, Nguyễn Xuân Miên, Giang Thanh Bình, Võ Nguyễn Thương Thương, Huy Minh, Nước Mắt Ngọc, Lê Xuy Huy, Phạm Tuệ Ly, Thụy Ngày Xưa, Hoa Ngô Đồng, Khánh Du, Hoàng Thị Thu Vân, Nguyễn Minh Phương, Hương Thảo, Diệp Phương Du Thủy Các, Bunny, Nguyễn Thuận Châu, Nguyễn Sơn Trúc Xanh, Hoàng Minh, Lưu Hòa Hôn, Nguyễn Thị Thanh Bình, Bùi Hữu Miên.

duyên anh

Vê
Yêu
Hoa
Cúc

